PATTI BECKMAN
Barca visurilor
ALCRIS
Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA JITARU

Capitolul 1

Încetul cu încetul, aerul cald al uscătorului de păr şterse aburul de pe oglinda din baie.

„Iată!” oftă Susanne L’Anjeau văzându-şi chipul apărând în oglindă, faţa ei ovală cu nasul uşor cârn, aureolată de părul negru şi scurt. Ce senzaţie ciudată să nu-şi mai simtă părul pe gât şi pe umeri! Opri uscătorul de păr. „N-o să mai am nevoie de el! murmură ea; cu un păr atât de scurt, va fi de-ajuns soarele Louisianei ca să-l usuce!”

Îşi puse un şort din blugi şi tricoul; privirea îi căzu pe foarfecă, instrumentul acestui masacru. O luă şi o puse într-un sertar.

„Ce-o să zică Howard?” se întrebă ea privindu-se încă o dată în oglindă. De ani de zile, el era „cavalerul” ei şi toţi din jurul lor credeau că, mai devreme sau mai târziu, se vor căsători.

Mereu vesel şi împăciuitor, reuşise să-l facă să recunoască faptul că nu trebuia să amestece sentimentele cu munca; ştia cum să facă să obţină de la el ce dorea, aşa că probabil îl va face să accepte şi noua ei coafură!

Era chiar păcat că Susanne nu putea să facă apel la el pentru impasul financiar în care se afla familia ei. Dintre toţi cunoscuţii, el ar fi fost singurul care i-ar fi ajutat cu plăcere! Dar, din păcate, nu avea posibilitatea: fiscul îi lăsa exact atât cât să poată trăi decent.

Cu îngrijorarea în suflet, îşi luă uscătorul de păr şi se duse în bucătărie, unde Edna L’Anjeau tocmai spăla vasele după micul dejun.

— Poftim, mamă! poţi să adaugi şi ăsta la celelalte

lucruri pe care le punem la vânzare.

Mama ei se întoarse şi păli văzând-o.

— Oh! Susanne! Părul tău…

— Eram sigură că vei protesta! Nu crezi că ar fi timpul ca, la douăzeci şi patru de ani, să scap de buclele de fetiţă şi să adopt o coafură mai serioasă? Mie îmi place cum îmi stă, ţie nu?

— Eşti atât de schimbată! Va trebui să mă obişnuiesc.

Susanne o îmbrăţişă zâmbind.

— Nu ţi se pare că îţi semăn mai mult aşa?

— Sper că nu ţi-ai sacrificat părul numai ca să putem vinde uscătorul de păr? întrebă Edna cu un aer bănuitor.

— Mă crezi în stare de aşa ceva? exclamă Susanne, evitând să răspundă direct la întrebare.

— Bineînţeles! Ai născoci orice pentru a încerca să salvezi barca de pescuit a tatălui tău! Mi se pare foarte bizar că ţi-ai ales tocmai acest moment ca să-ţi tai părul…

— Este o simplă coincidenţă!

— Eşti prea bună, draga mea, murmură Edna, cu lacrimi în ochi.

Probabil că totuşi nu îndeajuns de bună, îşi zise Susanne. În ciuda eforturilor ei de a-i fi pe plac, tatăl său n-o iubise niciodată aşa cum o iubea pe sora ei, Helen. Dacă măcar acest sacrificiu al buclelor ei l-ar putea face să simtă cât de mult ar fi vrut să-i fie pe plac!

— Bună ziua, tată, lansă ea pe un ton vesel când intră în salon.

Se aşeză pe genunchii tatălui său şi-i luă ziarul din mână.

— Ce se mai petrece azi în Louisiana şi în lume?

— Tocmai mă pregăteam să aflu când o obrăznicătură s-a aruncat pe mine şi mi-a furat ziarul!

Începură să râdă amândoi. Dar domnul L'Anjeau era atât de preocupat, încât neliniştea i se citea pe faţă.

Cum de nu putea să fie atât de serioasă şi deşteaptă

ca sora ei? Era evident că tatălui său i-ar fi plăcut să fie aşa. Dar cum să-ţi stăpâneşti un optimism firesc?

Încercă să-l mai încurajeze.

— Nu-ţi face griji, tată! Totul se va aranja, sunt sigură.

— Fără îndoială…

Susanne simţi o strângere de inimă. Întotdeauna, i se păruse că tatăl său este mare, voinic, atotputernic. Acum însă îl vedea şezând aici, înfrânt, reproşându-şi parcă eşecul, ruşinat că îşi duce familia la ruină… Nu putea suporta să-l vadă astfel. Când era mică, el găsea întotdeauna mijlocul de a o consola, de a o încuraja. Acum, era de datoria ei să-i vină în ajutor.

Schimbând subiectul, îl întrebă:

— Cum ţi se pare noua mea coafură?

— Mi se părea mie că ai ceva schimbat!

— Dar nu ştiai ce! Eşti în stare să localizezi un banc de creveţi de la un kilometru distanţă, dar nu remarci faptul că fiica ta şi-a tăiat părul! Ăsta da tată! adăugă ea râzând.

— Scuză-mă. Mă gândeam probabil la altceva…

— Nu-i nimic, zise ea cu părere de rău că, fără să vrea, îl readusese la preocupările lui. Ce-ar fi să mergem să vedem ce se mai întâmplă cu reparaţiile bărcii?

— Du-te fără mine.

— De ce? Nu te ajută cu nimic să stai încuiat aici! O mică plimbare îţi va face bine!

— Eşti drăguţă, dar prefer să rămân aici, zise el cufundându-se din nou în lectură.

Coborând în pas vioi spre docuri, Susanne se gândea la nenorocirile care se abătuseră asupra familiei ei. Pentru toţi, numele de L'Anjeau evoca o lungă şi mândră ramură de creoli care urca până la primii coloni francezi şi spanioli. Acestor strămoşi datora Susanne probabil tenul său mat şi părul negru.

După războiul de secesiune, familia pierduse cea mai mare parte din numeroasele sale domenii, dar îşi păstrase rangul şi salvase o mare parte din avere. În mai multe rânduri, familia L'Anjeau jucase un rol politic important în structurile statului sau chiar în Congres.

Bunicul Susannei venise şi se instalase în acest mic port consacrându-se exploatării piscicole. Reuşise strălucit în afaceri şi cumpărase o clădire somptuoasă pe care a restaurat-o. Aici crescuse Susanne. Pe vremea aceea, situaţia tatălui său părea atât de solidă şi de nezdruncinat precum grinzile acestei, clădiri care rezista întotdeauna celor mai teribile uragane.

Pe vremea aceea, tatăl său poseda o adevărată flotilă de pescuit. Era un om foarte activ, îi plăcea să navigheze şi să participe personal la campaniile de pescuit. Niciodată nu putuse să fie convins să rămână doar la birou. Poate că acest lucru era regretabil. Poate că acum n-ar mai fi în această situaţie disperată, dacă ar fi fost un mai bun gestionar? Dar preferase întotdeauna să se afle la bord împreună cu mateloţii săi.

Din fragedă copilărie, Susanne învăţase să iubească bărcile, zgomotul regulat al motoarelor lor, ţipătul ascuţit al pescăruşilor ce se abăteau spre proră în speranţa că vor înhăţa un peşte.

Necazurile începuseră atunci când unchiul ei îl convinsese pe tatăl său să investească în forajele petroliere. Nu s-a găsit petrol şi societatea falimentase. Unchiul său, îngropat în datorii, părăsise în grabă Statul, dar tatăl ei, pentru a salva onoarea numelui pe care-l purta, vânduse casa şi o parte din bărci pentru a-i despăgubi pe creditori.

Apoi, dezastrele se succedaseră unul după altul. Câteva sezoane proaste de pescuit şi, în final, un uragan înspăimântător, îi ruinase. Instalaţi acum într-o cabană mică de lângă port, nu mai aveau decât o singură barcă. Se

numea „Helanne” şi acum era în reparaţii.

Ajunsă la docuri, Susanne, pe care mersul grăbit prin soare o cam încălzise, se opri şi citi pentru a mia oară cuvintele de pe firma hangarului:

„Harry’s Bar – Bere rece

Plase de pescuit. Vânzări şi cumpărări de creveţi”.

Ce bine se simţea aici! Mirosul de peşte se amesteca plăcut cu cel al bărcilor proaspăt vopsite sau cu mirosul de smoală, iar pe buze simţea gustul sărat al aerului.

O cuprinse o vagă nostalgie. Unde erau vremurile când toţi pescarii le alintau, pe ea şi pe sora ei, în dialectul lor cajun şi le învârteau pe sus veseli, din mână-n mână? Erau fiicele patronului şi aveau dreptul la toată atenţia şi chiar la cadouri de Crăciun sau la aniversări.

Timpurile acela trecuseră. Măcar ştia că avusese parte de fericire, de siguranţă, de lux. Atâţia oameni trăiesc în mizerie toată viaţa!

Sora ei însă, nu accepta această întoarcere a norocului. Iată de ce tatăl său era fără îndoială atât de deprimat. Ştia că Susanne se putea adapta la orice situaţie, dar se gândea că Helen era nefericită din cauza lui…

Poate că ar trebui să vorbească mai pe îndelete cu sora ei? Dar la ce bun! Helen era Helen, o egoistă prea răsfăţată şi nimic nu i-ar putea schimba atitudinea.

— Salut, Alex! strigă ea pe un ton vesel, lovind uşor cu palma coca bărcii. Cum se mai prezintă vechitura asta de barcă?

Alex o privi mirat. Ea îşi aminti brusc de coafura schimbată. Alex era o persoană mult prea rezervată încât să-şi permită cel mai mic comentariu, dar privirea lui trăda surprinderea.

Era unul dintre oamenii care reparau barca, susţinută în aer de nişte imense bârne.

— Don’şoară, este imposibil de prevăzut cât timp va

dura!

— De ce, Alex?

Arareori surâdea acest mărunţel cajun cum li se spune francezilor din Louisiana, cu faţa oacheşă arsă de soare şi bătută de vânt. Astăzi însă, era mai grav ca niciodată.

— Dumnezeule, coca aceasta este roasă de scoici! Niciodată domnul L'Anjeau n-a lăsat vreun vas să ajungă în halul ăsta! Pentru el, întreţinerea bărcilor era un lucru sfânt! De ce a devenit în ultima vreme atât de trist, don'şoară? Şi-a pierdut cumva curajul?

Alex Jore era cel mai bun reparator de bărci pe o rază de mulţi kilometri şi nu-i aprecia decât pe proprietarii care îşi întreţineau bine vasele de pescuit. Dar întotdeauna avusese o afecţiune deosebită pentru domnul L'Anjeau şi-i arăta o simpatie specială pentru toate nenorocirile care-l loviseră pe acesta.

Cu mâna strânsă, Susanne se mulţumi să răspundă:

— Mi-e teamă că aşa este, Alex. Ştii bine că, în ultima vreme, nu ne-a mers prea grozav.

— Ştiu... dar nu l-am văzut niciodată pe tatăl dumneavoastră lăsându-se doborât, nici în cele mai rele momente. A avut parte de destule necazuri: bărci pierdute, concurenţi necinstiţi, sezoane proaste...

— Da, aşa este... Dar îmi imaginez că totuşi ce-i mult, e mult. Şi apoi, nu mai este prea tânăr... Ştii, când s-a lovit de epava aceea şi şi-a rupt mâna, atunci pur şi simplu s-a prăbuşit... a făcut o adevărată criză de depresie... Până la urmă, fractura s-a reparat, dar nu şi moralul!

— Să nu-i spuneţi... dar pentru muncă n-o să-i cer bani... însă voi fi obligat să-i pun la socoteală materialele... dacă aş putea să fac altfel... dar nu-mi dă mâna.

— Oh! Alex... zise Susanne, cu lacrimi în ochi. Dacă lumea ar fi făcută din oameni ca dumneata, n-ar mai fi nimeni nefericit!

Încurcat, acesta tuşi uşor.

— Trebuie să vă spun, don'şoară… motorul bărcii va trebui refăcut… de tot. Acest bătrân diesel îşi va da sufletul curând. Dacă domnul L'Anjeau ar putea să facă un împrumut… este o urgenţă. Puteţi să-i spuneţi că v-am vorbit despre asta…

Un împrumut? Era imposibil. Era şi aşa sufocat de datorii. Banca nu le va mai împrumuta nicio centimă în plus.

— Nici nu se pune problema, Alex!

— Poate că nu-i chiar aşa… Se zice că se află în oraş un om care cumpără toate bărcile pe care le găseşte şi, o vreme, îi lasă pe vechii proprietari să se folosească de ele ca înainte. Poate că domnul L'Anjeau ar putea încerca la el. Nu-i rău să încerce, având în vedere faptul că, se pare, că omul nu prea ştie ce face cu atâţia bani.

— Tata ar muri dacă şi-ar pierde şi ultima barcă!

— N-am vorbit despre vânzare, don'şoară. M-am gândit la un împrumut.

— Cu ce garanţie?

— Cu „Helanne".

— Şi dacă o pierdem?

Acest gând o făcu să se înfioare.

— Vreţi să vă spun ceva… s-ar putea să fie mai rău ca acum. Dacă nu face un împrumut, nu va mai avea, oricum, nicio barcă… credeţi-mă.

I se părea ceva de neconceput s-o piardă pe „Helanne". Şi totuşi, Alex avea dreptate. Era inevitabil. Nu se gândise niciodată că va veni o zi când vor trebui să vândă şi ultima barcă. Pentru prima oară, era într-adevăr conştientă de gravitatea situaţiei. Nu-şi revenea din acest şoc.

— Într-adevăr, Alex, ai dreptate, zise ea cu ochii plini de lacrimi şi cu buzele tremurând.

Alex o bătu afectuos, stângaci, pe braţ. Venit din

partea lui, acest gest spunea totul. Era o dovadă de simpatie absolut neobişnuită la el.

— Ce aveţi de pierdut? Vă duceţi şi-l găsiţi pe om. Dacă refuză, oricum nu va fi mai rău ca înainte.

Impresionată de această logică atât de simplă, Susanne se opri din plâns.

— Şi mai poate fi găsit acest domn?

— Mi-a vorbit despre el Virgile, vărul meu care pescuieşte pe „Sally B”. Întrebaţi-l pe el.

— Mulţumesc, Alex… Dacă n-ai fi un celibatar atât de convins, m-aş mărita cu dumneata…

Acesta roşi până-n albul ochilor.

— Duceţi-vă acum. Duceţi-vă imediat.

Susanne îi făcu semn cu mâna şi se îndepărtă de-a lungul malului îngust din jurul portului. Valuri mici de spumă veneau să se stingă la picioarele stâlpilor groşi acoperiţi de scoici care susţineau un dig în stare destul de proastă. „Este la fel de dărăpănat ca şi barca noastră, se gândi ea, şi din aceleaşi motive: nu sunt bani pentru a-l repara. Este nedrept! Regulile dictate de guvernanţi, sezoanele proaste de pescuit, uraganele, toate acestea au ruinat regiunea! Tata nu şi-a permis să se odihnească nici măcar o singură zi şi acum a pierdut totul, fără să poată face nimic!”

Se felicită acum că putuse să-şi ajute tatăl. Pe când era copil, îl însoţea de fiecare dată pe barcă, din plăcere şi ca să se distreze. Dar când tatăl său a trebuit să renunţe la secund, ea l-a înlocuit. Învăţase astfel la fel de bine să ridice un năvod plin de creveţi, să repare plase de pescuit sau să ţină contabilitatea. Pielea ei se bronza superb la soare şi ai fi zis că fusese sortită să trăiască pe apă.

Nu acelaşi lucru se putea spune despre Helen. Susanne era oarecum supărată pe faptul că ea nu făcea niciun efort şi continua, fără scrupule, să ducă o viaţă trândavă.

— Helen nu poate veni cu noi pe mare, spunea domnul L'Anjeau, ca s-o scuze. Are pielea prea fragilă. Nu-i vina ei că l-a moştenit pe bunicul ei norvegian şi este blondă cu ochi albaştri, şi cu o piele atât de delicată! Nu este de vină nici pentru temperamentul ei artistic.

„Poate că aşa o fi, gândea Susane, dar în loc să se lupte cu aceste slăbiciuni, ea se foloseşte de ele!" De ce naiba tatăl lor, care în general era atât de lucid, de îndată ce venea vorba despre fiica lui mai mare, părea brusc orb? Pentru că, era evident că o prefera!

Tocmai îi treceau prin minte aceste motive de gelozie faţă de sora ei când atenţia îi fu atrasă de un zgomot în apă, la picioarele ei. Cineva aruncase o piatră, dar cine? Privi în jurul ei şi nu văzu pe nimeni. Un al doilea „proiectil" trecu prin aer. Aproape că reperă dincotro venea şi se întoarse. Ajunsă lângă hangar, îl zări. Era aici, aşezat pe jos, sprijinit de perete, cu capul pe genunchi. Aduna cu gesturi reflexe petricele şi le arunca în faţă fără nicio ţintă, cu un aer posac şi dezgustat.

Alertat de zgomotul făcut de scoicile strivite sub sandalele Susannei, ridică uşor capul. Avea un chip fermecător presărat cu pistrui, un nas uşor cârn şi o claie de păr blond. Îi amintea vag de cineva, sau poate că singurătatea şi tristeţea lui păreau a fi în acord cu propria-i dispoziţie?

Cu siguranţă, nu era de prin partea locului; era mult prea elegant, cu pantaloni, cămaşă bleu şi mai ales cu pantofi! Toţi copiii din port umblau desculţi.

Ea îl salută vesel şi-l întrebă:

— De unde eşti? Nu te-am mai văzut pe aici!

Se aşează lângă el şi luă o pietricică.

— Pe mine mă cheamă Susanne; dar pe tine?

El ridică din umeri şi îşi aţinti privirea în pământ cu un aer îndărătnic.

Mormăi ceva de neînţeles.

— Cum?

— Andy, repetă el mai clar.

— Salut, Andy! Ai un nume frumos.

Aruncă şi ea piatra pe care o avea în mână cu o asemenea forţă şi îndemânare încât păru să trezească interesul copilului; îi arătă chiar o oarecare admiraţie, spunând:

— Ai aruncat-o ca un băiat!

Încurajată de această remarcă, ea zâmbi şi spuse:

— Îţi place base-ball-ul?

— Nu ştiu… poate… dar nu cunosc pe nimeni…

— Cum să nu! Mă cunoşti pe mine! Am acasă o minge şi nişte mănuşi. Am putea juca împreună, dacă vrei.

Prin ochii băiatului trecu o licărire.

— Dar tu eşti un om mare!

— Pot totuşi să-ţi fiu prietenă!

— Crezi?

— Bineînţeles! Cine ţi-a spus că prietenii trebuie să aibă obligatoriu aceeaşi vârstă? Apropo, tu câţi ani ai?

— Opt ani.

— Păi atunci, aproape că eşti şi tu un om mare!

El ridică din nou din umeri.

— Sunt mic pentru vârsta mea. Sufăr de astm. De aceea m-a adus tata aici. După spusele doctorilor, căldura îmi va face bine.

— Şi de unde vii?

— Din Michigan.

— O să vă mutaţi aici?

— Nu ştiu… tata n-a hotărât încă nimic.

Un val de tandreţe o împingea pe Susanne către acest copil care părea atât de îngrozitor de singur.

În această perioadă de vacanţă, el ar fi trebuit mai degrabă să joace fotbal, să se joace cu un zmeu, să pescuiască sau să se plimbe cu tricicleta…

Ca să relanseze conversaţia, ea spuse brusc:

— Eu am un câine!

Pentru prima oară, copilul o privi în faţă.

— Ce fel de câine?

— Unul mare: un labrador auriu. Este foarte blând şi foarte afectuoas.

— Unde este? Nu-l văd…

— Probabil că hoinăreşte pe la docuri. Locuieşte pe barca noastră. Vrei să mergem să-l căutăm?

— De acord…

Se ridică, îşi scutură cu grijă pantalonii şi o urmă. Când se apropiară de „Helanne”, ea îşi puse două degete în gură şi fluieră.

— Formidabil! Mi-ar plăcea să ştiu şi eu să fluier ca tine!

— O să te învăţ. Este foarte uşor, o să vezi.

Îi zâmbi, fluieră din nou şi strigă:

— Biscuit! Vino aici, Biscuit!

— Ce nume caraghios pentru un câine!

— Asta pentru că într-o zi, când era mic, a furat biscuiţii de pe masă şi aşa i-a rămas numele. Ah! Iată-l!

Ca un nebun, câinele alergă spre ei, sări pe Susanne, îi linse mâinile şi dădea vesel din coadă.

— De unde vii, ştrengarule?

Îngenunche lângă el şi, pândind cu coada ochiului reacţia lui Andy, începu să-l mângâie. I se părea ei sau Andy parcă nu mai era atât de trist?

— Ştii, poţi să-i strângi laba. Priveşte. Haide, Biscuit, şezi. Întinde-i mâna, Andy, şi spune-i: dă-mi laba!

Copilul se apropie şi urmă instrucţiunile Susannei.

Câinele se potoli, se aşeză cum i se ceruse cu solemnitatea pecetluirii unui tratat de alianţă şi îşi puse laba în mâna lui Andy.

— Ce grozav! mai ştie şi alte chestii?

— Aduce înapoi tot ce i se aruncă. Şi, mai ales, adoră apa!

Luă de jos o bucată de lemn şi o aruncă departe.

— Du-te şi caut-o, Biscuit!

Câinele se supuse imediat. Se întoarse apoi şi puse la picioarele stăpânei „prada”, se scutură cu putere stropindu-i pe cei doi prieteni.

— Scuză-l pentru acest duş! zise Susanne râzând.

— Nu-i nimic! Cu soarele ăsta, o să mă usuc imediat!

— Tu ai un câine acasă?

El scutură din cap.

— Mama ta nu vrea?

La aceste cuvinte, copilul se închise în el şi privirea îi redeveni tristă.

— Mama a murit, răspunse el cu o voce slabă.

Susanne îşi muşcă buzele. „Asta era deci! Ce proastă sunt!”

— Oh! îmi pare rău, zise ea cu voce tare. Şi tatăl tău, iubeşte câinii?

— Nu ştiu. Oricum, locuim într-un apartament şi este interzis.

— Aici poţi să ai câţi câini vrei. Ce-ai zice dacă l-ai împărţi pe Biscuit cu mine? Ce jumătate ai alege?

Preţ de o clipă, o schiţă de zâmbet plutise pe buzele lui Andy. Încurajată, ea îi făcu o nouă propunere îmbietoare:

— Ţi-ar plăcea să faci o plimbare pe mare cu barca noastră, când va fi reparată?

O licărire îi lumină ochii.

— Ar fi formidabil! apoi oftă. Dar acum trebuie să plec, mă aşteaptă tata.

— Pot să te însoţesc?

— Bineînţeles. Mi-ar plăcea să te cunoască şi tata.

Escortaţi de Biscuit, pe care Andy îl mângâia din când în când, traversară docurile. În mod evident, copilul era acum mult mai relaxat şi se simţea în largul lui.

— Cu ce se ocupă tatăl tău, Andy?

— Oh! nu prea ştiu. Ceva în legătură cu pescuitul creveţilor! Cumpără o mulţime de bărci. Zice că dacă vom rămâne aici, va avea o adevărată flotilă de pescuit.

Inima Susannei tresări. Nu cumva, din întâmplare, copilul acesta este fiul celui despre care îi vorbise Alex? Nimeni altcineva de pe aici nu are atâţia bani... Evenimentele luau o întorsătură cu totul neaşteptată. Cu atât mai mult cu cât n-avea niciun chef să se ducă şi să se milogească la acest necunoscut.

Nu vrusese să-l supere pe Alex, dar ideea de a da barca în gaj acestui om i se părea a fi de rău augur. De fiecare dată când tatăl său îşi lăsase vreun bun drept garanţie, îl pierduse imediat după aceea. Şi ea nu dorea cu niciun chip să-şi piardă şi ultima barcă!

Ca să mai adune ceva bani, îi venise ideea să scoată la vânzare tot ce nu le era cu adevărat indispensabil, precum uscătorul ei de păr, de exemplu! Cu puţin noroc, vor avea poate astfel cu ce să o ducă o vreme. „Helanne” ar putea să plece din nou pe mare... Şi dacă sezonul de pescuit va fi bun, vor avea cu ce să-şi plătească datoriile...

— Tata mă aşteaptă aici, spuse Andy, redevenind grav şi arătând spre o clădire din lemn cu acoperişul din tablă ondulată unde se putea bea bere şi mânca peşte şi creveţi.

— Unde?

— Înăuntru.

Ea împinse uşa şi intră în urma lui. Luase o hotărâre: sub nicio formă nu va face aluzie la „Helanne” sau la problemele lor. Voia doar să-l cunoască pe tatăl copilului pentru cazul în care ar putea face ceva pentru Andy. Şi nimic altceva.

Capitolul 2

Trecând de la lumina puternică de afară la relativa obscuritate din încăpere, preţ de câteva secunde Susanne nu distinse nimic din ceea ce o înconjura.

— Tată! strigă Andy adresându-se unui bărbat aşezat

cu spatele la ei. Acesta se ridică şi veni spre ei. Când se apropie mai mult, inima

Susannei încetă să bată. Rămase fără glas, încremenită.

Cu mândrie, băiatul făcu prezentările.

— Tatăl meu, Bart Stone. Ea este Susanne, noua mea prietenă.

Ea se înfioră. Şi ca într-un film proiectat cu încetinitorul, îi trecură prin faţa ochilor imagini pe care le crezuse de mult uitate, imagini din trecut.

„Bart Stone”: numele acesta avea asupra ei efectul unui pumn încasat în stomac.

Avea impresia că are din nou paisprezece ani şi vechea ei ură faţă de Bart Stone, la fel de vie ca atunci, o făcea să se înfioare din cap până –n picioare. Câte sentimente făcuse să încolţească în inima ei tânără şi cum le ignorase! O preferase pe Helen…

Helen! Mereu Helen! Ea îşi însuşea totul, chiar şi ceea ce Susanne avea mai scump.

Oare Hellenei îi plăcuse cu adevărat de Bart Stone? Cu siguranţă, nu! Se amuzase doar să-l atragă în mrejele ei numai pentru că Susanne era interesată de el. Pentru ea, nu fusese decât un flirt printre atâtea altele…

Pe vremea aceea, familia L’Anjeau, încă prosperă şi respectată, locuia în vechea casă strămoşească. Bart Stone lucra pentru Carl L’Anjeau, iar mama sa se ocupa de menaj la ei în casă. Locuiau amândoi în aripa rezervată personalului de serviciu. Bart avea douăzeci şi patru de ani, cu zece mai mult decât Susanne. Dar această diferenţă n-o împiedicase pe adolescentă să se îndrăgostească nebuneşte de el. Fusese prima ei dragoste… Prima dragoste pe care o femeie n-o uită niciodată…

Fireşte că el o trata ca pe o soră mai mică, dar îi arăta multă tandreţe şi o mare încredere.

— Aşteaptă să mai creşti puţin! într-o zi o să mă însor

cu tine, glumea el fixând-o cu ochii lui mari şi negri.

Şi ea îl luase în serios! Era atât de frumos, de seducător! Cu superbul lui păr negru, cu dinţii pe care tenul lui bronzat îi făceau să pară şi mai albi, cu genele acelea incredibil de lungi care îi voalau privirea şi-i dădeau un fel de mister!

În venele lui curgea sângele mândru şi aristocratic al creolilor. Strămoşii lui nu se dăduseră niciodată înapoi de la o confruntare cu spada. Moştenise de la aceştia un caracter semeţ şi clocotitor. Tovarăşii lui de muncă şi rivalii de la petrecerile câmpeneşti simţiseră asta pe pielea lor. Dacă era implicat într-o încăierare, nu ezita niciodată să se folosească de cuţit. În mod ciudat însă, atunci când era cu ea nu dădea nici cel mai mic semn de nerăbdare, de nervozitate!

La paisprezece ani, Susanne semăna mai degrabă cu o tânără zglobie decât cu o adolescentă. Era înaltă şi suplă şi putea fără dificultate să ţină pasul rapid cu Bart, când mergeau alături. Fără să-şi permită vreodată vreun gest deplasat, Bart o căra peste tot cu el. Convinsă, la rândul ei, că poate avea deplină încredere în el, Susanne dădea frâu liber sentimentelor sale. Stăteau de vorbă ore întregi, ca nişte vechi prieteni, iar el părea întotdeauna încântat de prezenţa ei.

Îi povestise aproape totul despre familia şi viaţa lui. Mama lui se trăgea în linie directă din coloni francezi şi spanioli. Crescuse în cel mai elegant cartier din New Orleans. Dar avusese îndrăzneala de neiertat să se îndrăgostească de Geoffray Stone, un simplu pescar şi să se mărite cu el.

Scandalul îi împroşcase familia cu noroi şi aceasta nu ezitase s-o renege şi s-o dezmoştenească. Geoffray Stone nu reuşise niciodată să se ridice prea mult şi nici să progreseze, dar îşi făcuse soţia fericită şi fusese întotdeauna un bun tată. Se înecase în mare în urma unui

accident şi soţia lui rămăsese singură să-şi crească băiatul. Intrase ca menajeră în casa familiei L'Anjeau, iar Bart, din adolescenţă încă, muncise la docuri.

Bart părea fericit şi vesel. Văzându-l dansând, cântând şi bând cu prietenii săi, era greu să-ţi imaginezi că dorinţa de revanşă şi amărăciunea îi rodeau inima.

Susanne însă ştia că nu va ierta niciodată familia care o condamnase pe mama lui la sărăcie şi nu-i permisese să studieze pentru a-şi alege liberă o profesie. El îşi câştiga pâinea cu sudoarea frunţii muncind la docuri şi în felul acesta ajunsese să aibă aceşti umeri laţi şi puternici precum şi muşchi de oţel.

— Va veni o zi când le voi arăta de ce sunt în stare, mormăia el când era prost dispus. Voi face avere şi mă voi duce în Cadillac la New Orleans, în cartierul unde a crescut mama şi voi scuipa pe peluzele lor perfecte!

Cuvintele acestea o făceau pe Susanne să tremure. Ochii i se aprindeau ca nişte flăcări. Părea că nimic nu poate rezista unei asemenea voinţe. O speria un pic dar, Doamne, cât îl admira!

Din toată fiinţa lui emana o asemenea forţă şi hotărâre! Şi încrederea pe care i-o arăta o făcea să se simtă minunat; niciodată nu făcea altcuiva confidenţe în afară de ea!

Şi brusc, din cauza Hellenei, această frumoasă iubire de tinereţe se transformase în ură!

Revenită de la colegiu pentru a-şi petrece vacanţa în familie, sora ei exclamase cu ironie acidă:

— Văd că ţi-ai găsit un prieten!

Susanne roşise şi-i răspunsese cu răceală:

— Nu este ce crezi tu; este într-adevăr un prieten!

— Chiar aşa? Am văzut eu cum îl priveai cu ochii tăi de peşte prăjit.

— Nu-i adevărat!

Furia şi umilinţa o sufocau şi ochii erau plini de

lacrimi. Helen ridicase din umeri, spunând:

— Atunci, înseamnă că nu vezi niciun inconvenient dacă am să ies cu el?

— Nu mă priveşte ce faci!

— Ah, bine! înţelegi, n-aş vrea să intru în concurenţă cu tine, răspunsese ea cu prefăcută blândeţe în glas.

„M-aş mira să n-o faci, gândise Susanne, ai făcut-o întotdeauna, aşa că de ce nu şi de data asta?

Oricum, n-ar fi folosit la nimic să mai discute. Helen făcea întotdeauna doar ce avea chef, fără să-i pese de consecinţe.

Şi cum să-i mărturisească Hellenei ce însemna Bart pentru ea? De altfel, ar putea oare să exprime în cuvinte tandreţea pe care o simţea pentru el? Era ceva mult prea personal; era prima ei dragoste…

În aceeaşi seară, Bart veni s-o ia în oraş pe Helen. Susanne îl întâmpină cu o expresie rece pe faţă.

— Intră, ia loc. Helen nu va întârzia prea mult.

Se simţea pradă unor emoţii contradictorii. Bart era atât de elegant în această superbă haină sport albă care-i scotea în evidenţă faţa bronzată! îl văzuse adeseori la muncă, în plin efort, într-un simplu tricou şi nu-i era deloc greu să-şi imagineze braţele lui musculoase. Prezenţa lui acum atât de aproape o tulbura profund şi inima începu să-i bată mai repede.

În acelaşi timp însă, îi veni în minte imaginea surorii ei în braţele lui Bart. Îl vedea sărutând-o, murmurându-i cuvinte dulci la ureche şi inima i se strânse de durere.

Ceea ce o făcea să sufere mai mult decât orice era faptul că el nu-şi dădea deloc seama că-i frângea inima. Pentru el, nu era decât o copilă care-l urma peste tot ca un câine credincios. Şi atunci, dacă voia să-i curteze sora, ce era rău în asta?

Oare în clipa aceea dragostea ei se transformase în ură? Se gândise uneori la asta…

Între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare. În sfârşit, încăperea fu inundată de un suav parfum de magnolie şi Helen apăru. Intră cu încetineala şi măreţia demnă de o regină care acordă o audienţă supuşilor săi.

— Oh, îmi pare foarte rău că te-am făcut să aştepţi! şopti ea.

Susanne văzu cum Bart aproape că pălise de admiraţie.

Nu era de mirare. Helen era impresionant de frumoasă în rochia ei de seară de culoare purpurie, care-i punea în valoare albastrul limpede al ochilor şi părul blond adunat într-un coc în vârful capului. Alături de ea, Susanne părea un băieţoi turbulent şi prea puţin interesată de aspectul ei!

Începând din clipa aceea, întrea ea şi Bart nimic nu mai fu ca înainte. El nu mai avea timp pentru ea şi unicul lor subiect de discuţie era Helen. O întreba mereu pe Susanne dacă sora ei îi vorbise despre el, dacă-l plăcea, dacă se distra când ieşeau împreună.

Şi ca totul să fie cum trebuie, Helen nu se mai gândea decât la el!

Susanne ştia însă foarte bine ce întorsătură vor lua lucrurile. Într-o bună zi, sora ei, cedând unui capriciu, sau pur şi simplu plictisită să vadă mereu aceeaşi faţă, nu se va mai interesa de el şi se va îndrăgosti de un altul.

— Îmi place mult acest Bart, îi spuse ea Susannei când se întoarse din oraş.

Susanne îşi aştepta sora de fiecare dată când aceasta ieşea cu el şi, cu inima strânsă, asculta povestindu-i-se în cele mai mici amănunte cum decursese întâlnirea. Era o tortură pe care o suporta cu un fel de plăcere perversă, aşa cum ai apăsa pe un dinte dureros; o formă de masochism.

Dar poate că era, în parte, şi un mod de a se iluziona că îşi petrecuse seara cu el?

„Ce imbecil! gândea Susanne. Deocamdată, Hellenei îi place de el. Este sedusă de frumuseţea şi de virilitatea lui. Dar pe Helen n-o poate satisface prea multă vreme acelaşi bărbat. Oare el nu este în stare să înţeleagă asta? Este oare total indiferent la reputaţia lui Helen?”

Într-o zi, se opri lângă barca în care Bart era ocupat să repare o plasă. îl privea fără să spună ceva.

— Nu eşti decât un idiot, Bart Stone! strigă ea brusc, furioasă imediat pe ea însăşi că nu putuse să se abţină.

— De-abia ai venit să mă vezi, ca să-mi spui asemenea amabilităţi? întrebă el zâmbindu-i maliţios.

Era pentru prima oară de când Helen se întorsese acasă, că i se adresa ca înainte, glumind prieteneşte.

Felul în care îi răspunsese făcu să i se topească agresivitatea şi reuşi cu greu să articuleze:

— Nu… voiam doar să te salut trecând pe aici…

— Mă bucur că eşti aici. Vreau să-ţi arăt ceva!

Se vedea bine că era încântat de ce făcuse. Inima Susannei tresări. Îşi vor regăsi oare vechea prietenie? Descoperise el oare, în sfârşit, cine era Helen? Se va apropia de ea?

— Ce este? întrebă ea, arzând de nerăbdare.

— Va trebui să-mi promiţi că vei păstra secretul.

— Îţi promit.

— Este în cabină. M-am dus adineauri să-l cumpăr şi n-am avut timp să-l duc acasă. Poţi să fii mândră, vei fi prima care-l vede.

Aşadar, redevenise confidenta lui! Va împărtăşi cu el un secret… Uitase deja complet de gelozia faţă de Helen.

— Aşteaptă-mă aici, mă întorc imediat.

Ieşi din cabină fără nimic în mână.

— Unde este? întrebă ea.

El zâmbi. Ce însemna oare acea strălucire neobişnuită din ochii lui? Toată acea tandreţe din privire şi acest zâmbet, erau pentru ea? Nu-l văzuse niciodată pe

Bart atât de frumos! O umbră uşoară de barbă îi dădea aerul ameninţător al unui pirat invincibil. Nu-i mai lipseau decât cercelul din ureche şi pumnalul la brâu. Susanne se înfioră.

El scoase din buzunar o cutiuţă şi i-o întinse.

— Deschide-o!

Era oare un cadou pentru ea? Curioasă şi grăbită, ridică uşor capacul cutiuţei cu o mână ce-i tremura. Un mic diamant strălucea pe o pernuţă de catifea stacojie.

Sfâşiată între stupoare şi o anume bănuială pe care încerca să şi-o alunge din minte, îşi trecu limba peste buzele uscate şi murmură cu o voce nesigură:

— Este… este foarte frumos!

Îl privi pe Bart, aşteptând o explicaţie.

— Nu ştii ce este?

— Păi… un inel…

— Evident! Dar nu orice inel. Este pentru Helen. O voi cere în căsătorie!

Ochii Susannei se împăienjeniră. Furia, gelozia i se trezeau din nou în suflet, reaprinzându-i ura ca un val negru gata s-o înghită.

Dintr-odată, tenul bronzat al lui Bart i se păru galben; ochii reflectau trădarea şi părul negru îi dădea o înfăţişare de diavol. Susanne nu-l văzuse niciodată atât de urât.

Cu lacrimi în ochi, pradă unui val de furie, strigă la el:

— Aşa cum ţi-am mai spus, Bart Stone, eşti un imbecil nemaiîntâlnit! Nu te baza pe Helen. Este incapabilă să iubească indiferent pe cine!

El se încruntă.

— Nu mă aşteptam la asta! Mă gândeam că vei fi fericită să-ţi fiu cumnat!

Fericită că sora ei i-l furase pe Bart şi că acesta voia s-o ceară de soţie!

Helen era teribil de nestatornică, dar dintr-un capriciu, era în stare să-i accepte propunerea… Aşadar, Susanne era deja pe locul doi privind afecţiunea tatălui său şi acum va fi de asemenea pe locul doi privindu-l pe Bart…

Şi totuşi, ar fi preferat să moară decât să-i spună ce reprezenta pentru ea, cât de mult îl iubea… Îi spuse, pe un ton rece:

— Nu contează ce gândesc eu. Ţi-am spus doar adevărul în legătură cu Helen. O cunosc mai bine decât tine. Acum, scuză-mă, trebuie să plec, am lucruri mult mai importante de făcut decât să stau la palavre cu tine despre minunata idilă cu sora mea!

Stăpânindu-şi o cumplită dorinţă de a arunca inelul în apă, i-l înapoie lui Bart şi fugi fără să arunce o privire în urmă. Nu mai voia să-l vadă vreodată! Ura faţă de el nu se va stinge decât odată cu ea!

Şi într-adevăr, nu-l mai văzu. Stătea cât mai mult în camera ei, refuzând să se ducă să deschidă uşa când suna şi evita cu grijă locurile în care risca să-l întâlnească.

Aşa cum prevăzuse, aventura se termină rău. El îi făcuse declaraţia de dragoste lui Helen şi-i oferise inelul de logodnă. Văzând întorsătura serioasă pe care o luau lucrurile, ea îl descurajă, începu să iasă cu alţi tineri şi până la urmă plecă în Europa.

Dezamăgit, cu inima frântă, Bart începu să-şi neglijeze munca şi să rătăcească dintr-un bar în altul.

Într-o noapte, după o încăierare deosebit de gravă, şeriful îl arestă. El reuşi însă să scape şi părăsi oraşul. Îi scrise apoi mamei sale cerându-să vină la el, ceea ce ea şi făcu.

Mai târziu, se auzi că mama lui murise, după care nimeni nu mai auzise nimic despre el. Din partea Susannei, putea foarte bine să dispară complet de pe faţa pământului. Ar fi fost cu atât mai bine.

Şi iată că astăzi revenea brusc în viaţa ei, trezindu-i o

mare de emoţii pe care le crezuse moarte şi uitate de vreme…

Capitolul 3

— Susanne! După toţi aceşti ani! Ultima oară când ne-am văzut, erai doar o fetiţă! Şi acum… pari o adevărată domnişoară!

— M-am maturizat!

Ea dădu din cap. Ce cuvinte ridicole! Se schimbase? în zece ani, era cât se poate de normal! Ca pentru a-şi alunga din minte imaginile trecutului şi a împiedica vechile răni să se redeschidă, făcu un gest cu capul pentru a-şi da părul pe spate. Uitase că şi-l sacrificase chiar în dimineaţa aceea. Asta probabil că o îmbătrânea, nicio buclă rătăcită nu-i mai mângâia obrazul!

Între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare. Andy, stupefiat, îi privea pe rând.

— Vă cunoaşteţi? întrebă el în sfârşit.

— Da. Pe vremuri, lucram pentru tatăl Susannei. Ştii, acel domn L'Anjeau despre care ţi-am vorbit.

— Aha!

— Şi acum, du-te şi te joacă un pic pe afară. Lasă-ne să ne depănăm amintirile…

— Nu, nu-i nevoie! îl întrerupse repede Susanne.

Nu avea niciun chef să vorbească despre trecut. Îşi îngropase de multă vreme suferinţa şi nu voia s-o dezgroape.

— Oh! Ba da…

În glasul lui se ghicea o insistenţă ciudată, care-i trezi curiozitatea. El îi luă mâna; emoţia pe care o resimţi fu atât de violentă, încât se clătină. Ar fi vrut să fugă, dar spre propria-i uimire, se auzi spunând:

— Vino, Andy! O să-l chem pe Biscuit să-ţi ţină de urât.

Îl duse pe băiat afară, fluieră după câine care apăru la primul apel, apoi se întoarse la Bart.

De ce acceptase să-i vorbească? Era chiar ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit…

Se aşezară la o masă din capătul sălii şi Bart comandă două cafele tari ca în Louisiana, cu cicoare.

Şi el părea schimbat. Ea nu-şi putea întoarce privirea de la acest chip atât de familiar odinioară. Ochii erau la fel de negri şi strălucitori, părul la fel de bogat şi faţa la fel de bronzată. Nu îmbătrânise, dar sprâncenele mari stufoase şi expresia mai dură a feţei îi dădeau un aer mai hotărât, voluntar, aproape ameninţător, care o fascina şi o neliniştea în acelaşi timp.

El vorbi primul, încet, cu o notă de simpatie în glas:

— Am auzit spunându-se…

— Ce ai auzit spunându-se? îl întrerupse ea.

Îl privea miratã, ca şi cum nu înţelegea la ce voia să facă aluzie. Înghiţi o gură de cafea fierbinte care îi arse gâtul. Durerea aceasta fizică fu binevenită. O făcu să uite o clipă durerea mai profundă pe care o resimţea.

— Despre necazurile financiare ale familiei tale… îmi pare sincer rău.

— Oh! Nu-i atât de grav. Este o perioadă proastă, dar o să se aranjeze.

Hotărâtă să schimbe subiectul, spuse:

— Am aflat că ţi-ai pierdut mama. Mi-a părut foarte rău. Am iubit-o toţi enorm.

Bart o fixă cu o privire întunecată.

— N-a avut o viaţă foarte fericită. Familia ei a avut grijă de asta… Când a murit, n-a venit nimeni la înmormântare!

— Nu i-au ierat niciodată căsătoria cu un bărbat care nu era din lumea lor, nu-i aşa?

Susanne îşi amintea cu tandreţe de acea femeie cu care glumise şi se jucase adeseori în bucătăria frumoasei lor case!

Bart trase de manşetele cămăşii lui elegante de

mătase.

— Aşteaptă numai să vezi când voi da acum ochii cu ei! Pot foarte bine să-i ignore pe membrii familiei pe care îi consideră nedemni de ei, dar mă îndoiesc că vor renega o rudă care a făcut avere, chiar dacă i-au respins tatăl!

Aşadar, era adevărat. Bart era bogat şi avea într-adevăr intenţia să cumpere bărci în zonă. Susannei îi era destul de greu să lege lucrurile. Avea impresia că se întorsese cu zece ani în urmă, dar acum rolurile erau inversate…

— Cum ai reuşit să faci asta, Bart?

Era curioasă să afle. Poate va învăţa ceva ce ar putea să-l ajute pe tatăl său să mai aibă o şansă…

— După moartea mamei, am plecat în Nord, să încep o nouă viaţă. Am studiat, am muncit din greu. Şi apoi am întâlnit o fată cu care m-am căsătorit. Părinţii ei erau bogaţi, convinşi că relaţia noastră va fi sortită eşecului, pentru că eram din medii diferite.

— Dacă înţeleg bine, istoria se repetă?

— Nu întocmai. Tatăl meu s-a născut şi a murit sărac şi amărât. M-am jurat că n-am să păţesc la fel. Familia soţiei mele ne-a refuzat orice ajutor până când mi-am terminat studiile. N-am avut o viaţă uşoară. Cu atât mai mult cu cât, între timp, s-a născut Andy. Dar mi-am luat cu succes diplomele. Dovedisem de ce sunt în stare. Şi atunci, socrul meu m-a ajutat să demarez în afaceri şi am reuşit. Bineînţeles, am avut norocul să capăt o mână de ajutor la început, dar apoi m-am descurcat singur! Mi-am îndeplinit jurământul… cu sudoarea frunţii!

— Cerşetorul devenit miliardar…

Se gândi cu tristeţe că familia ei străbătuse un drum exact invers.

— Poţi să spui şi aşa… Pe măsură ce munceam, îmi dădeam seama că mă pricep la afaceri. M-am străduit mult, dar strădania mea n-a fost în zadar! În plus, soţia

mea şi-a moştenit bunicul. Astfel că, atunci când a murit într-un accident de maşină, m-am trezit moştenitorul unei adevărate averi!

— De ce… te-ai întors aici, Bart?

Îi tremurase puţin glasul când îi rostise numele. Din clipa în care îl zărise, ardea de nerăbdare să-l pronunţe cu voce tare. În acelaşi timp, însă, ura aceste patru litere care îi trezeau atâtea amintiri…

— Din două motive. Mai întâi, pentru că Andy are astm; după spusele doctorului, căldura s-ar putea să-i facă bine. De la moartea mamei sale, s-a închis în el şi este în permanenţă trist.

Mi-am zis că viaţa într-un mic sat de pescari l-ar ajuta poate să-şi aline suferinţa…

Cu o strângere de inimă, Susanne întrebă:

— Şi al doilea motiv?

El o fixă îndelung, fără să-i răspundă imediat. O clipă, sperase că se întorsese pentru ea. Brusc însă, el se învioră. Văzând că urma să-i răspundă, inima începu să-i bată cu putere şi se aplecă spre el ca să audă mai bine.

— Ce mai face Helen? întrebă el.

Helen! întrebarea o lăsă fără grai! Deci pentru a vorbi în final despre ea insistase atât să evoce trecutul. Şi când se gândea că sperase să n-o fi uitat pe ea, pe Susanne, de tot! Dar nu! Ca întotdeauna, îl interesa doar Helen, nu ea! Simţea că fierbe de furie. Nu dorea însă cu niciun preţ să-i ghicească suferinţa pentru că îi ignorase întotdeauna sentimentele!

— Nu s-a schimbat! răspunse Susanne cu amărăciune, sperând că el îşi va aminti de firea nestatornică a surorii ei.

— Nu s-a schimbat? în zece ani?

— S-a căsătorit, şi apoi a divorţat. Dar în afară de asta, este la fel. Doar că este mai săracă!

Pentru prima oară, făcea aproape cu plăcere aluzie la

necazurile lor financiare. Bogata Helen îl sedusese pe Bart cel sărac. Dar acum, Helen cea săracă îl va cuceri din nou pe Bart bogătaşul?

— Acum, trebuie să plec.

Brusc, conversaţia îi devenise insuportabilă.

— La revedere, Bart. Mă bucur că te-am revăzut.

— O să ne mai vedem, Susanne…

Spusese asta cu o intonaţie ciudată, plină de subînţelesuri care o lăsă perplexă.

— Bineînţeles! zise ea pe un ton indiferent, ridicându-se. Ţi-l trimit pe Andy. Este un băiat tare drăguţ… ai noroc, Bart.

— Ştiu.

Afară, în lumina puternică a soarelui, stătu câteva clipe să-l privească pe Andy alergând şi jucându-se cu Biscuit. îl strigă şi-l trimise la tatăl său.

Dintr-odată, îşi dădu seama de ce i se păruse familiar chipul acesta de copil: Andy semăna bucăţică ruptă cu tatăl său.

— Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să mă joc cu Biscuit, zise el zâmbind larg.

Susanne îşi trecu afectuos mâna prin părul lui.

— Nu uita că ţi-am oferit jumătate din Biscuit!

— Aşa este! zise el cu o privire strălucitoare.

Tristeţea însă îşi recâştiga terenul şi Andy dispăru în cafenea.

În zilele următoare, Susanne fu foarte ocupată cu pregătirile pentru vânzarea planificată. îl întâlni pe Andy de mai multe ori pe stradă. Cu cât îl cunoştea mai bine, cu atât i se părea mai lipicios. Făcea eforturi incredibile să-şi alunge din minte imaginea lui Bart, care-i trezea sentimente de mult uitate. Chiar şi când era cu Howard, se gândea la el şi se simţea vinovată că voia să-i compare pe cei doi bărbaţi. Din fericire, pentru Bart resimţea o ură la fel de puternică…

În ajunul vânzării, umbla în patru labe prin salon, încercând să fixeze preţurile pe obiectele heteroclite pe care le adunase. Îşi privi uscătorul de păr cu oarecare regret.

Tatăl ei citea ziarul aşezat într-un fotoliu vechi peste care se aruncase o pătură ca să-i ascundă găurile. Mama şi sora sa alegeau dintr-un catalog materialul unei rochii pe care Helen dorea să şi-o facă.

Îşi sacrificase oare părul numai pentru ca sora sa să-şi poată satisface un capriciu?

— Tată, zise ea dintr-odată. Cu banii câştigaţi din vânzare, cred că ar trebui să plătim nişte datorii. Ar fi păcat să cheltuim aceşti bani pe nimicuri, nu crezi?

— Ai dreptate, răspunse Carl L'Anjeau fără să-şi ridice ochii de pe ziar.

— N-o să adunăm prea mulţi bani, dar oricum, va fi mai bine decât nimic. Cu puţin noroc, vom vinde poate totul!

— Hmm!

— Tată, nu asculţi ce spun. Lasă ziarul, te rog.

— Poftim? Oh, scuză-mă! Ce este, draga mea?

— Îţi vorbeam despre vânzare…

Cum putea să rămână atât de indiferent când ea se străduia atât să-l ajute? Ochii i se umplură de lacrimi. Nu-şi dădea seama că numai pentru asta renunţase la părul ei? Era puţin lucru, dar era totuşi un mic sacrificiu şi i-ar fi plăcut ca el să-şi dea seama de asta. Helen nici nu se gândise să-şi pună vreun obiect în vânzare şi nu se gândea decât la ce şi-ar mai putea cumpăra!

— Susanne, îţi sunt foarte recunoscător pentru ceea ce faci. Dar ţi-am mai spus, nu este nevoie.

— Ba da, este nevoie! Trebuie să facem tot ce ne stă în puteri ca să salvăm „Helanne”!

L'Anjeau puse alături ziarul şi îşi privi fiica oarecum stânjenit.

— N-am vrut să-ţi spun nimic înainte ca totul să fie aranjat, dar cred că a venit momentul…

Vocea lui avea o intonaţie atât de aspră, încât Susanne se înfioră. Înţelese că îi va anunţa ceva ce nu voia să audă. Simţi un nod în gât.

— Am vândut barca.

— Poftim?

Oh, nu! Asta nu…

De când tatăl ei îi explicase că sunt obligaţi să vândă casă, niciodată nu se mai simţise atât de aproape de disperare. Îşi dădu seama dintr-odată cât de ridicoli, de derizorii erau cei câţiva dolari pe care i-ar fi scos în urma vânzării lucrurilor… împietrită, nu mai ştia ce să creadă sau ce să spună.

— Ştiam prea bine că vei fi tulburată… dar ce vrei… n-am avut de ales.

— Dar… Ce-o să facem? în afară de pescuit, nu ştii să faci altceva! Este viaţa ta! Şi a mea… Cum ai putut vinde „Helanne”, fără ca măcar să-mi spui?

Lacrimile îi şiroiau pe obraz. Era cuprinsă de panică. De ce s-ar mai fi putut agăţa acum?

— Nu-i chiar atât de grav, fetiţa mea. De fapt, nu se va schimba mare lucru. Vom continua să ne ocupăm de barcă la fel ca înainte. Singura deosebire este că nu voi mai fi eu proprietarul. Atâta tot.

— Atâta tot! Tată, cum poţi să spui aşa ceva? De ce ai făcut asta? Am fi găsit un mijloc să ieşim din impas într-un fel sau altul!

— Tu nu ştii cum stăm, draga mea. Nu ţi-am spus nimic ca să nu-ţi faci griji, dar nu mai am nici măcar cu ce să plătesc ultima reparaţie. Ţi-l poţi imagina pe tatăl tău ajuns să cerşească şi să stea aşa, cu braţele încrucişate, aducându-şi familia la mila publică? Trebuia s-o vând. Era singura soluţie.

Privirea îngrijorată a tatălui său stăvili brusc valul de

proteste al Susannei. O cuprinse faţă de el o tandreţe şi o admiraţie nebănuite. Era într-adevăr un bărbat puternic şi curajos. Fusese bogat şi puternic, dar nu abuzase niciodată de autoritatea lui. Dăduse dovadă întotdeauna de o absolută cinste şi spirit de dreptate. De altfel, tocmai aceste scrupule morale îl conduseseră spre ruină. Nu pentru a salva onoarea familiei

L'Anjeau plătise datoriile fratelui său? Acum, era inutil să mai vorbească despre asta. Cu atât mai mult cunoştea orgoliul tatălui său cu cât i-l moştenise.

— Afacerea este încheiată definitiv? întrebă ea, agăţându-se de singura speranţă care-i mai rămăsese.

— Nu, dar mai este doar o chestiune de zile. Mai sunt de semnat câteva hârtii şi cum Bart Stone este foarte ocupat...

Bart Stone! Numele acesta răsună în capul ei ca un dangăt de gong.

— Ai vândut-o pe „Helanne" lui Bart Stone?

— Da. Îţi mai aminteşti de el? Este tânărul acela cu un caracter nesuferit care a lucrat pentru mine acum vreo zece ani. S-a întors aici, şi oricât ar părea de extraordinar, este plin de bani. Acum tocmai îşi formează o flotilă de pescuit. De altfel, am avut noroc că a vrut să cumpere „Helanne" şi că mă lasă s-o folosesc în continuare. Se angajează să repare barca, să plătească gheaţa şi combustibilul şi să împărţim recolta. Dacă aş fi vândut-o altcuiva, fără îndoială aş fi pierdut-o de tot.

Iată deci ce însemnase fraza lui Bart care o intrigase atât: „ne vom revedea, Susanne".

— Te-ai dus tu la Bart, sau a venit el la tine?

— El mi-a făcut o ofertă. Şi este un adevărat noroc pentru mine.

— Cu toate astea, îmi pare rău că i-ai vândut barca...

— Şi ce-am fi putut face altceva? Crezi că ar fi fost mai bine pentru noi să trăim din mila publică? îi datorez

multă recunoştinţă băiatului ăsta. M-a scos dintr-o situaţie imposibilă. Şi vreau să-ţi mai spun ceva. El a mai adăugat o clauză la contractul nostru: dacă vreodată voi fi în măsură să răscumpăr barca, mi-o va înapoia cu preţul cu care a cumpărat-o astăzi, oricare ar fi fost reparaţiile pe care i le-ar fi făcut până atunci! Nici nu puteam spera să fac un târg mai bun!

Precizarea aceasta mai calmă furia şi tristeţea Susannei. Mai aveau o şansă să răscumpere barca… Rămâne de văzut.

Oftă şi se apucă să adune toate obiectele răspândite pe jos. Astă-seară, nu mai avea puterea să-şi continue treaba.

Aşa cum prevăzuse, a doua zi Susanne scoase la vânzare toate lucrurile la care se hotărâseră să renunţe. Până la prânz, vânduse deja mai mult de jumătate din ele. Numărându-şi câştigul, îşi dădu seama că mărunţişul pe care-l adunase cu siguranţă nu i-ar fi ajutat familia să iasă din încurcătură. Îşi luă cei câţiva dolari câştigaţi şi plecă să se plimbe. Avea nevoie să mediteze la întâmplările din ultimele ore.

Era obosită şi îngândurată şi mergea fără să ştie prea bine încotro, întrebându-se de ce familia ei era atât de urmărită de ghinion. După vreo jumătate de oră, îşi abandonă o clipă gândurile triste şi privi în jurul ei. Îşi dădu seama că se îndrepta direct spre vechea lor casă.

Un instinct neştiut o îndemnase, fără voia ei, spre locul copilăriei sale fericite… Mai făcu vreo câţiva paşi pe strada aceasta largă, unde strămoşii ei văzuseră perindându-se convoaie lungi de sclavi încătuşaţi şi auziseră zgomotul căruţelor încărcate cu trestie de zahăr.

Ajunse la colţul străzii şi se trezi în faţa casei. Se apropie, cu un nod în gât şi cu ochii plini de lacrimi. De fiecare dată când venea aici, o cuprindea aceeaşi emoţie. Era o casă în stilul clasic colonial – un amestec ciudat de

arhitectură grecească şi britanică.

Susanne îşi căută cu privirea camera.

Îşi amintea de acele nopţi de vară când, prin fereastra deschisă, ajungea până la ea acel delicios parfum de caprifoi şi de magnolie în acelaşi timp cu cântecul vesel al privighetorilor.

Dar acum, casa era la fel de solitară şi de tristă ca şi ea. O cumpărase un agent imobiliar pentru a o transforma în apartamente de lux. Deocamdată, însă, era abandonată. Faţada era dărăpănată, tencuiala se scorojea, geamurile fuseseră sparte şi grădina fusese invadată de buruieni.

Îşi întoarse faţa suspinând, neputând să suporte acest spectacol. Se grăbi să pornească din nou spre port. Poate că vederea bărcilor pe care le iubea atât îi va da un pic de curaj.

„Helanne”, reparată şi pusă la apă, cu prora întoarsă spre larg, se legăna încet lângă digul ros de carii. Timpul şi umezeala şterseseră aproape numele pe care i-l dăduse domnul L’Anjeau, care luase primele trei litere de la „Hélène” şi ultimele de la „Susanne” botezând-o astfel „Helanne”. Vasul părea nerăbdător să audă din nou zgomotul regulat al motorului, semnalul de plecare.

— Nu eşti încă a lui, bătrânico! Atâta timp cât actele nu sunt semnate… mormăi Susanne pe un ton provocator.

— Acum vorbeşti singură?

Ea se întoarse şi-i zâmbi lui Howard Barker.

— Mi se întâmplă să uit că „Helanne” nu este o persoană vie!

— Aşadar? Din nou la apă?

Se apropie de Susanne şi o prinse de mână.

Prezenţa aceasta prietenoasă o reconfortă. Avea nevoie de cineva cu care să vorbească.

— Tata a vândut-o!

— A vândut-o? De ce?…

— Motorul îşi va da în curând ultima suflare… sunt

de făcut o grămadă de reparaţii… şi având în vedere starea noastră financiară… Oftă. Ce putea să facă altceva?

— Şi tatăl tău ce-o să facă fără barcă?

— Va munci ca şi înainte, dar pentru un patron! Aşa s-a înţeles cu cumpărătorul, Bart Stone. Îţi aminteşti de el?

— În oraş nu se vorbeşte decât despre el. Se pare că se plimbă într-un Mercedes şi aruncă bani în stânga şi-n dreapta. Este greu de crezut…

Îl privi pe Howard cu tandreţe. Făcea parte din viaţa ei de atâţia ani! Ea era încă la colegiu când îl cunoscuse. I-a făcut curte o vreme, apoi a plecat la universitatea din Loyola unde şi-a luat licenţa în farmacie. La întoarcerea lui, au reluat relaţia. Cu bărbatul acesta frumos, totul era atât de simplu! Avea părul bogat, şaten şi nişte ochi mari şi blânzi de o frumoasă nuanţă căpruie. Probabil că într-o zi se vor căsători, aşa cum se aşteptau toţi cei care-i cunoşteau.

Fură întrerupţi de Andy şi Biscuit, care veneau în fugă spre ei.

Câinele sări pe Susanne, o împinse şi-i linse mâinile.

— Jos labele, Biscuit! Andy vino aici… Ţi-l prezint pe Howard Barker, un vechi prieten. Howard, el este Andy.

— Sunt încântat să te cunosc, zise Howard întinzându-i mâna. Eşti nou venit pe aici?

— Da, domnule, răspunse Andy strângându-i cu gravitate mâna.

— Şi absolut neştiutor în materie de pescuit creveţi, nu-i aşa, Andy? adăugă Susanne.

— Aşa este!

— Vrei să vii să iei prima ta lecţie de navigaţie?

— Acum?

— Da! „Helanne” – o recunoşti? este gata să iasă în larg. Te duc eu…

— Adevărat? strigă Andy, emoţionat.

— Vii cu noi, Howard?

— Nu. Din păcate, trebuie să mă întorc la farmacie.

Le strânse mâna amândurora şi se îndepărtă.

O clipă, Susanne privi după el. Avea un mers mai nonşalant, dar tânărul acesta înalt şi suplu era foarte frumos! „Dar nu este atât de spătos ca Bart”, îşi zise ea. De ce se gândise brusc la Bart? Cei doi nu aveau nimic în comun. Pe cât era Howard de amabil şi de atent, pe atât era Bart de arogant şi de autoritar. Erau ca ziua şi noaptea…

Bart era ultima persoană pe care îşi dorea s-o aibă acum în minte. Dar având copia lui fidelă alături de ea, lucrul acesta era deosebit de greu! Era oare adevărat, aşa cum se zice, că o primă dragoste nu se uită niciodată? Nu, el o umilise, o ignorase şi ea îl ura. Dar iată că acum se ataşase de fiul lui.

Era într-adevăr o proastă! Dar băieţelul acesta avea atâta nevoie de un prieten… De ce îi propusese să iasă cu el pe mare? O făcuse oare ca să se distreze sau pentru că voia, atâta vreme cât barca mai era a lor, să-şi ofere o ultimă plăcere de a o pilota? La naiba cu atâtea raţionamente! Andy devenea nerăbdător. Era timpul să plece.

Sări pe punte, îi întinse mâna lui Andy ca să-l ajute să urce la bord şi chemă câinele.

— Hai, Biscuit, vino, mergem la plimbare.

Labradorul nu aşteptă să i se mai spună o dată; se duse şi se culcă la locul lui obişnuit, în partea dinainte a vasului.

Susanne desprinse parâmele de chei. Îşi croi drum printre scripeţi, troliuri, plase de pescuit şi odgoane şi ajunse în cabina de pilotaj, cu Andy pe urmele ei. Pentru el, totul era o noutate. Cu ochii măriţi, o bombarda cu întrebări despre instrumentele de navigaţie, despre radio, despre sondă, cârmă, dar şi despre utilitatea la bord a aragazului sau a cuşetelor.

— Aici trăim când suntem pe mare, îi explică fata, pe care această curiozitate şi mirare o amuza. Stăm în golf mai bine de două sute de zile pe an şi adeseori chiar o săptămână întreagă. Astăzi n-o să mergem prea departe, dar o să reuşeşti cât de cât să-ţi faci o idee despre ce înseamnă navigaţia şi viaţa pe apă.

Porni motorul; acesta tuşi de câteva ori, apoi îşi luă ritmul lui regulat. „Măcar să ţină cât plimbarea asta", gândi Susanne, amintindu-şi avertismentele pesimiste ale lui Alex. „Bart o să-l facă să fie ca nou. Este şi asta o consolare!"

Ca întotdeauna, era fericită să simtă sub tălpi vibraţia podelei şi să conducă barca afară din port. Ieşise cu acest vas de sute de ori pe mare, dar plăcerea era de fiecare dată aceeaşi. îi plăcea să privească prin hublou prora ridicată parcă spre cer, despicând cu mândrie valurile, îi plăcea să se îmbete de mirosul de gudron, de creveţi şi de cafea, amestecată cu aerul marin. Susanne îi explică lui Andy cum un vânticel stârnit din senin ar putea dezlănţui în câteva clipe oceanul şi ar transforma barca într-o simplă coajă de nucă plutind în derivă pe valuri. îi povesti cum într-o zi se aventuraseră până în golful Campeche şi fuseseră apoi urmăriţi de o navă de război mexicană. Apoi îi descrise cum decurge o zi de pescuit.

— Când depistăm un banc de creveţi, aruncăm plasele în mare. Odinioară, această muncă se făcea cu mâna. Dar astăzi le coborâm şi le urcăm cu ajutorul unui motoraş. Plasele acestea măsoară aproape treizeci de metri în lungime şi peste doi metri diametru. Sunt îngrozitor de grele. Sunt menţinute deschise cu ajutorul mai multor inele formate din odgoane de oţel. Mişcarea fină a plasei în apă atrage creveţii. Aceştia intră înăuntru şi nu mai pot să iasă din cauza curentului care îi împinge înapoi. Le tragem astfel cu barca, cu ajutorul unor cabluri enorme, vreo trei-patru ore.

— Dar cum se poate să pescuieşti numai creveţi?

— Bună întrebare, Andy. De fapt, este imposibil. Când golim plasele pe punte, descoperim o grămadă de peşti de toate felurile şi mărimile, crabi şi uneori chiar obiecte stranii. Într-o zi, am pescuit chiar şi o torpilă veche!

Avea impresia că aude şi acum scârţâitul familiar al troliului şi zgomotul apei şiroind din plasele pline să plesnească pe puntea din spate. Era un moment emoţionant, când aşteptai să vezi dacă recolta este bună…

— După aceea, trebuie să triem ca să aruncăm din nou în apă ce nu ne interesează. Cel mai greu este să scapi de crabi fără a fi ciupit! În zilele bune, putem trage până la peste o sută de kilograme de creveţi dintr-odată! Tata este căpitanul şi eu secundul, continuă Susanne. În general, mai luăm şi câte un matelot cu noi. El taie capetele creveţilor, înainte de a-i pune la gheaţă. Este o muncă grea şi îţi răneşte teribil mâinile. Cu timpul, palma devine aspră şi bătătorită ca o talpă.

— Oh! priveşte, exclamă Andy, cu ochii strălucind de emoţie. O mulţime de păsări zboară deasupra noastră!

Susanne aruncă o privire prin hublou.

— Sunt pescăruşi. Ei urmează întotdeauna bărcile pescăreşti; când golim plasele, se reped spre punte şi prind din zbor peştii pe care-i aruncăm. Dacă vrei, putem opri aici şi să le dăm de mâncare.

— Dar nu avem nimic pentru ele!

— Este pâine uscată acolo, sub reşou. O să ne oprim aici. Suntem în afara zonei de navigaţie intensă. N-o să deranjăm celelalte vase.

Opri motorul.

— Vrei să mă ajuţi să arunc ancora?

— Bineînţeles!

— Atunci, vino!

Ieşiră din cabină şi traversară puntea. Soarele era la zenit. „Nu trebuie să-l las pe copilul ăsta prea mult afară,

îşi zise ea, altfel va face o insolaţie!”

Pentru a-i da lui Andy impresia că ajutorul lui era indispensabil, se prefăcu a face un efort important ca să ridice ancora şi s-o arunce peste bord. Mândru de el, băiatul îi zâmbi când auzi zgomotul făcut de ancora care căzu în apă.

Pescăruşii se roteau peste capetele lor. Susanne, obişnuită să le imite ţipătul, o făcu.

— Fă ca mine şi vor veni: „can, can”. Ia o bucată mare de pâine şi ţine-o cu braţul întins; o să vezi!

Imediat, trei pescăruşi se desprinseră de grup şi plonjară împreună spre pradă. Trăgea fiecare de partea lui pentru a încerca să apuce cât mai mult, astfel că firimiturile zburau în toate părţile şi apoi cădeau în apă; ceilalţi pescăruşi se grăbeau să le ciugulească.

— Este un adevărat spectacol, nu?

— Pot să le mai dau? întrebă copilul.

— Bineînţeles! Poţi să le dai tot. Oricum, pâinea aceasta nu se mai mănâncă. Este prea veche.

Unde erau vremurile când un colţ de pâine, chiar proaspătă, nu reprezenta nimic pentru ea? se gândea la minunile pe care trebuia să le facă mama ei astăzi pentru a nu risipi nimic.

După ce le aruncă şi ultima firimitură, Andy strigă, încruntat:

— Au mâncat tot şi mai cer!

Susanne începu să râdă.

— Nu-ţi face griji. Pescăruşii nu se satură niciodată. Ce-ar fi să încercăm mai degrabă să pescuim câţiva creveţi?

— Oh, da! zise Andy, regăsindu-şi zâmbetul.

— O să aruncăm plasa cea mică, cea pe care o folosim de obicei ca să aflăm dacă sunt destui creveţi încât să merite să aruncăm plasele mari.

Cu ajutorul unui mic troliu, aruncă plasa în mare,

intră apoi în cabină şi porni motorul. Vasul îşi reluă încet mersul, târând în urma lui capcana plutitoare.

— Aici nu se găsesc creveţi prea mari. Femelele care pot depune fiecare până la 75.000 de ouă, fac asta departe, în larg. Curenţii aduc puii de creveţi înspre coastă şi pe măsură ce cresc şi prind puteri, aceştia se îndreaptă şi ei spre larg. Cei pe care îi vom pescui aici nu au crescut încă îndeajuns încât să plece.

După ce navigară o vreme, Susanne aruncă din nou ancora şi ridică plasa.

— Simţi cumva un miros de pepene, Andy?

— Pepene?

— Da. Tata pretinde că aceşti creveţi miros a pepene. Spune chiar că datorită acestui fapt îi depistează. Nu ştiu dacă este adevărat, dar cert este că nu se înşală niciodată. Ia să vedem… ce am prins?

Andy se repezi, fără să-i pese de apa sărată care-l stropea.

— Este un crab, strigă el. Şi ceva ciudat ce încă n-am văzut până acum…

Susanne goli năvodul şi crabul începu să se deplaseze încet, mergând pe o parte, desfăcând şi închizându-şi cleştii şi plimbându-şi de la dreapta la stânga ochii rotunzi vizibili.

— Atenţie la degete! Dacă te prinde, nu-ţi mai dă drumul!

Andy îşi retrase imediat mâna. Biscuit veni şi el ţopăind. Zărind crabul, începu să latre furios, îl mirosi, mârâi şi îşi arătă colţii.

Susanne îndepărtă câinele, luă crabul pe o lopăţică şi-l aruncă înapoi în mare, apoi spuse:

— Bietul Biscuit! Detestă crabii pentru că a fost prins de nas odată, când era mic. N-a uitat niciodată asta. Ia să vedem ce mai avem aici…

— Ce-i asta? întrebă Andy arătând spre o vietate care

nu semăna deloc cu un peşte.

— Este un căluţ de mare. Ştiai că au buzunare pentru bebeluşi, la fel cum au cangurii?

— Adevărat? exclamă Andy, cu ochii mari.

— Singura diferenţă este aceea că la căluţul de mare cel care poartă bebeluşii în buzunar este tatăl.

Andy privi animalul mai îndeaproape. Descoperea cu uimire aceste mistere ale mării pe care i le dezvăluia Susanne. Preţ de vreo jumătate de oră, examinară cu atenţie conţinutul năvodului. Găsiră mai multe specii de peşti, alge şi câţiva pui de creveţi prinşi în ochiurile plasei şi care se zbăteau.

Susanne îl anunţă cu părere de rău că plimbarea se terminase.

— Soarele este înşelător şi strălucirea lui chiar mai mult. Uneori îţi dai seama prea târziu, după ce te-ai întors acasă, că ai făcut o insolaţie serioasă. Poţi să mă crezi, ştiu despre ce vorbesc!

Andy era dezamăgit, dar ea nu cedă. Ridică ancora şi-l obligă să coboare în cabină.

— Fără să mai pun la socoteală faptul că marea începe să se agite. N-am chef să am un secund bolnav de rău de mare în braţele mele!

În clipa când să pornească motorul, îi atrase atenţia un zgomot.

— Iarăşi! zise Susanne râzând. Andy! Vino să vezi asta!

Îl conduse pe băiat în partea din faţă a vasului şi i-l arătă pe Biscuit înotând în mijlocul valurilor, cu un aer nervos.

— Ce s-a întâmplat?

— Este cel puţin a şasea oară că se întâmplă asta! Se culcă întotdeauna prea aproape de bord, adoarme şi apoi cade în apă! Priveşte-l! Sunt sigură că, în mintea lui, crede că l-a împins cineva!

Cu ajutorul lui Andy, pescui câinele din apă şi-l puse pe punte. Acesta începu să se scuture stropindu-i copios pe cei doi salvatori ai săi.

— Ei bine! Iată-ne uzi leoarcă! exclamă Susanne.

Câinele plecă, spăsit, spre puntea din spate, unde se întinse peste grămezile de frânghii ca să se usuce la soare.

— Ai văzut cum ne priveşte? Este supărat pe noi…

Andy izbucni în râs. Era pentru prima oară când Susanne îl vedea reacţionând astfel, ca orice copil de vârsta lui. Avea acelaşi râs sonor şi vesel ca şi tatăl lui. Tatăl lui! Nici măcar nu-i ceruse voie acestuia să-l ia cu ea pe mare… Brusc, se înfioră.

— Să ne întoarcem, zise ea cu o voce răguşită.

Seara, în timpul cinei, îi povesti tatălui ei despre plimbare.

— Ai făcut bine să pleci în larg cu „Helanne” înainte ca aceasta să intre într-un doc uscat.

— În doc uscat?

Domnul L’Arjeau puse jos lingura. La fiecare masă, Susanne încerca disperată să întreţină o discuţie plăcută, veselă, care să nu aibă nicio legătură cu dificultăţile lor financiare. Dar de cele mai multe ori era un eşec. Toate subiectele, reveneau la un moment dat la aceleaşi probleme.

Poate că bucătăria asta tristă şi incomodă le influenţa starea de spirit şi-i făcea să fie posaci? Mâncau înghesuiţi unul lângă altul şi doamna L’Angeau trebuia să se ridice mereu să-şi servească familia. Erau departe de acele vremuri când luau masa la umbra unui stejar bătrân, serviţi de o menajeră… Cât de uşor era atunci să fii amabil şi să glumeşti!

— Bart Stone vrea să facă barca să arate ca nouă. Vrea să schimbe motorul, să modernizeze echipamentul, să revopsească totul… I-a cerut lui Alex să se ocupe de asta.

— Ştii, tată, dacă o vindem, n-o vom mai putea

răscumpăra niciodată, zise Susanne, cu lacrimi în ochi.

— Poate preferi atunci mila publică, interveni doamna L'Anjeau pe un ton iritat.

Susanne îşi împinse farfuria, spuse că nu-i era foame şi plecă de la masă.

Nimeni nu voia să înţeleagă ce simţea la gândul de a vinde „Helanne". Nu se gândea doar la ea, îi era teamă că şi pentru tatăl său va fi o lovitură din care nu-şi va mai reveni niciodată.

Dacă măcar ar fi fost mai apropiată de sora ei! împreună, poate că ar fi găsit un mijloc de a ieşi din această situaţie. Dar Helen era departe de aceste preocupări. Deocamdată, se afla în camera ei şi se făcea frumoasă: în seara asta avea o întâlnire.

Helen apăru curând, îmbrăcată într-o rochie de mătase roz pal. Susanne o privea distrată când deodată remarcă faptul că sora ei îi luase singura rochie mai frumoasă pe care o avea şi ea. Se ridică brusc.

— De ce mi-ai luat rochia?

— Date fiind circumstanţele, credeam că n-o să vezi niciun inconvenient, răspunse Helen pe un ton ciudat de suav.

— Ce circumstanţe?

— Ei bine… începu ea încet, făcându-i o plăcere evidentă să observe expresia de pe chipul surorii ei. Astă-seară, am o întâlnire foarte importantă. Nu puteam să ies îmbrăcată într-o vechitură. Înţelegi… dacă mă mărit cu bărbatul ăsta, se poate schimba totul… Este foarte bogat.

— Şi cum se numeşte bogătaşul ăsta?

Helen tocmai voia să răspundă, când cineva bătu la uşă. Se duse aşadar să deschidă şi Bart Stone îşi făcu intrarea.

— Bună seara, Helen…

Susanne se trezi readusă brusc cu zece ani în urmă. Acelaşi bărbat, cu aceiaşi ochi adânci îmbrăcat într-o haină

albă care-i scotea în evidenţă tenul bronzat, venea s-o ia pe sora ei la plimbare.

În seara aceasta însă, avea în priviri o anume licărire căreia nu-i ghici prea bine sensul. Era ironie? Era triumful unui simplu matelot devenit bogat şi întorcându-se să adune ultimele firimituri ale foştilor lui stăpâni? Sau pur şi simplu fusese frapat de înfăţişarea Hellenei? Era atât de seducătoare în rochia aceasta care îi punea în valoare delicateţea tenului şi albastrul ochilor! O adevărată zeiţă blondă! Era chiar mai frumoasă decât acum zece ani, când se despărţiseră…

Susannei îi venea să intre în pământ. Probabil că, pe lângă sora sa, părea absolut ridicolă cu părul ei scurt încă ud de la duş, nemachiată, îmbrăcată într-un şort şi un tricou de plajă şi desculţă!

De furie, era stacojie şi o certă în gând pe Helen pentru că o pusese într-o asemenea situaţie. Dar orgoliul fu mai puternic decât furia. La urma urmei, ce importanţă avea? îl detesta pe Bart şi nu-i păsa dacă o vedea atât de urâtă!

— Salut, Susanne, adăugă el intrând în încăpere cu ochii la Helen pe care o sorbea din priviri.

Mormăi şi ea un vag „salut”, îi întoarse spatele şi vru să iasă din cameră. Cu cât îl vedea mai puţin, cu atât era mai bine! Dar el o opri.

— Aşteaptă o clipă! Este cineva care vrea să-ţi vorbească.

Se întoarse spre uşă şi strigă:

— Vino, Andy. Este aici.

Se pare că nu vrea să plece nicăieri.

În prag apăru o siluetă fragilă, cu obrajii un pic cam roşii. Zărindu-l, Susanne să felicită că-l îndepărtase la timp din soare.

— Este adevărat? Pot să rămân cu tine? întrebă Andy, cu ochi strălucitori.

Helen păli şi-şi fulgeră sora cu privirea.

— Tata mi-a spus că mă lasă la tine dacă n-ai nicio întâlnire.

— Aha! Ţi-a spus el asta? Şi de unde ştiai că voi fi acasă, Bart?

— Mi-am asumat riscul! Cum astă-seară farmacia se închide foarte târziu, ştiam că Howard va fi ocupat.

— S-ar zice că ai scotocit deja prin viaţa mea privată…

— Într-un orăşel ca acesta, nu există secrete. Pot să ţi-l las pe Andy? O să-l iau când mă voi întoarce cu Helen. Menajera noastră ne-a părăsit fără să mă anunţe, şi n-am putut găsi una nouă în ultima clipă. Eram sigur că lucrul acesta n-o să te supere…

Atitudinea lui o înfuria. Vru să-i spună cam ce crede despre manierele lui, dar întâlni privirea rugătoare a lui Andy şi revolta i se risipi instantaneu.

— Pot să rămân, Susanne?

— Bineînţeles! Cu plăcere!

— Super!

Bart îşi privi îndelung, cu tandreţe, fiul în vreme ce Helen începea să dea din ce în ce mai multe semne de nerăbdare. Cu siguranţă, era foarte nemulţumită de faptul că trebuia să lase în grija surorii sale ceva ce-i aparţinea lui Bart. Dar, pe de altă parte, întâlnirea aceasta era mult prea importantă pentru ea încât să mai facă nazuri.

Plecară. Susanne îl prezentă pe Andy părinţilor ei, apoi îl duse în camera sa. Timp de două ore desenară, decupară figurine, îşi spuseră unul altuia poveşti despre fantome şi vorbiră despre plimbarea lor pe mare. Brusc, îşi dădu seama că el ar fi trebuit să se culce demult.

— Poţi să te culci în patul meu până vine tatăl tău să te ia, îi zise ea.

Cu pleoapele grele de somn, el îi zâmbi şi se întinse peste cuvertură.

— Noapte bună, mormăi el când ea îl sărută.

O clipă deschise ochii, se încruntă ca şi cum ar fi vrut să plângă, apoi se întoarse spre perete şi adormi aproape imediat.

Îi era dor de mama sa... Probabil că venea să-l învelească şi să-l alinte în fiecare seară, se gândi cu tristeţe Susanne. Pentru un copil atât de sensibil, era o adevărată tragedie.

Se aşeză o clipă pe marginea patului, îl mângâie şi-l privi dormind. Poate că într-o zi, ea şi Howard vor avea şi ei un băieţel ca acesta?

Susanne era în living şi citea când auzi maşina oprindu-se în faţa casei. Părinţii ei se culcaseră de mult.

— Bună seara. Eşti încă trează? remarcă Helen cu răceală.

Susanne ridică ochii şi constată, cu profund dezgust, că obrazul lui Bart era împodobit cu o urmă de ruj.

— Cum s-a purtat fiul meu? întrebă el.

— Foarte bine. Mă duc să-l aduc.

Se ridică, dar Bart o opri. Se aşeză pe canapea lângă ea.

— Aşteaptă! Vreau să-ţi vorbesc.

— Despre ce? întrebă Susanne, iritată.

— Vreau să-ţi propun ceva. Să te rog să...

— Ce anume? Mă ocup deja, împreună cu tatăl meu, de barcă...

— Ştiu. Dar, pentru o vreme, barca este în reparaţii. Caut un fel de guvernantă pentru fiul meu...

— Şi de ce te-ai gândit la mine?

— Într-adevăr, interveni Helen, de ce Susanne? Sunt o mulţime de studente în vacanţă aici care îşi caută o slujbă, ca să câştige ceva bani de buzunar.

— Pentru că Andy o iubeşte pe Susanne. Este pentru prima oară de la moartea mamei sale când reacţionează faţă de cineva. În rest, nu-l interesează nimic şi stă ore

întregi tăcut, rumegându-şi tristeţea! Tu eşti singura care ai reuşit să-l scoţi din carapace… Mi-a povestit despre plimbarea voastră cu barca. Te iubeşte, Susanne. Ştii să te porţi cu el.

— Păi… se bâlbâi ea.

Nu ştia ce să facă. Dacă accepta, va trebui să-l întâlnească mereu pe acest bărbat pe care-l detesta, la care nici nu dorea să se mai gândească. Dar, pe de altă parte, era din ce în ce mai ataşată de Andy. Şi dacă putea să-l ajute…

— Nu-ţi cer să petreci toată ziua cu el. Dar, de câte ori poţi, du-l la plimbare, la pescuit, joacă-te cu el… Este foarte important pentru el. Are nevoie de tine.

Ultimele cuvinte le rostise ca şi cum acest argument nu admitea replică.

Îi apăru în minte chipul băieţelului, cu zâmbetul lui dulce.

— Bine! rosti ea fără să vrea. Accept, dar doar provizoriu. De îndată ce se va mai înveseli şi-şi va face prieteni de vârsta lui, îi cauţi pe altcineva.

Helen îşi privea sora cu ostilitate, întrebându-se fără îndoială ce consecinţe va avea acest angajament asupra relaţiei ei cu tatăl copilului.

— Ştiam că pot să contez pe tine, zise Bart.

— Mă duc să-l aduc…

Intră în cameră şi luă copilul în braţe. El i se strânse la piept, mormăind ceva. Cât timp îi va trebui lui Andy până când nu va mai avea nevoie de ea?

După plecarea celor doi, Susanne îşi urmă sora în camera ei şi o privi dezbrăcându-se şi demachiindu-se. Era un adevărat ritual pentru Helen, care putea dura şi o jumătate de oră.

De ce oare nu se înţelegeau ca surorile? Era oare vina Susannei? Era adevărat că o supăra faptul că Helen era preferata tatălui lor şi că-i reproşa egoismul. Dar nici

Helen nu era străină de acest război rece. Nu-şi manifestase vreodată afecţiunea pentru sora ei. De mic copil, Susanne încercase deseori să se apropie de ea, dar se alesese doar cu respingeri grosolane. Fără îndoială că Helen nu era cu bună ştiinţă rea. Era din firea ei rece şi preocupată doar de propria persoană.

— Te-ai distrat bine cu băieţelul ăsta? o întrebă ironic Helen privind-o prin oglindă.

— Mai mult decât îţi poţi închipui. Andy este absolut fermecător.

Helen zâmbi.

— La drept vorbind, nici tatăl lui nu este mai prejos! Am petrecut o seară minunată cu el!

— Ţi-ai propus să-i frângi din nou inima?

Îşi regretă imediat cuvintele. De ce n-o fi putut să se abţină? Nu trebuia să spună aşa ceva… Şi numai din cauza blestematului de Bart Stone! Dar de ce-şi făcea griji? Ar fi trebuit să fie încântată să-l vadă pe nătângul ăsta intrând ca prostul în capcana întinsă de seducătoarea Helen.

— De fapt, sunt aproape hotărâtă să mă mărit cu el. Acum, merită. Dacă aş fi ştiut ce o să ajungă… Dar de unde să ghicesc că va reuşi atât de strălucit în viaţă?

— Vrei să spui că nu credeai că va face avere şi că noi vom fi ruinaţi?

— Oh! poţi să crezi ce vrei, nu-mi pasă! Soarta mi l-a scos din nou în cale pe Bart, un Bart mai seducător ca niciodată! Te previn, nu încerca să-mi stai în cale! Dacă tu crezi că nu ştiam că la paisprezece ani erai înnebunită după el! Nimeni nu s-a îndoit de asta, să ştii!

Spunând acestea, începu să-şi perie părul lung şi blond. O dată, de două ori, de trei ori… Trebuia să ajungă până la o sută! în tot cursul acestei delicate operaţii nu încetă o clipă să se admire în oglindă.

Cu obrajii roşii de furie, Susanne strigă:

— Poţi să faci ce vrei, Bart îmi este acum complet

indiferent!

— Ah, da? Atunci, de ce nu mi-ai spus că s-a întors?

— După ce te-ai purtat cu el aşa cum te-ai purtat, acum zece ani, nu mă gândeam că vestea asta te-ar mai interesa!

— Ei bine, te-ai înşelat. Şi, de data aceasta, n-o să-l mai las să-mi scape. Nu ştiu dacă mai oftezi după el, dar nu încerca să profiţi de slujba ta de bonă ca să te apropii de el!

Lividă de furie, Susanne îi replică:

— Fii liniştită. Chiar dacă mi l-ar face cineva cadou, nu l-aş primi! La drept vorbind, faceţi o pereche superbă! Este la fel de plin de el şi de dispreţuitor ca şi tine! Vă meritaţi unul pe altul!

Luă rochia pe care Helen o aruncase pe pat.

— Şi pe viitor, să nu-mi mai scotoceşti prin şifonier!

Ieşi apoi, trântind uşa în urma ei.

Capitolul 4

— Hei! O să fie o seară de dans nemaipomenită!

Vestea era pe toate buzele. Se transmitea de la hangarul în care se ambalau creveţii până la cea mai îndepărtată magherniţă din sat. Pescarul i-o spunea mecanicului care o transmitea băcanului, care se grăbea să i-o spună vărului sau nevestei.

De la un capăt la altul al localităţii, telefonul fără fir – cum i se spunea

— Funcţiona cu tot atâta rapiditate ca şi telefonul normal.

— O serată grozavă!

— Şi cine face tocana de peşte „gumbo”?

— Nevasta lui Pete Devereaux. A zis că o aduce.

— Dumnezeule, nu trebuie să ratăm asta! Tocana pe care o face este cea mai bună de pe o rază de o sută de kilometri.

— Bătrânul Pete a plecat la pescuit de languste!

— Şi muzica? Cine o să cânte?

— O să vină Joe Bardeaux şi orchestra lui!

— Bătrânul Joe! Tot mai poate să-şi mângâie vioara! mai ales dacă nu uităm să-i dăm porţia lui de „gumbo” şi de whisky!

Puţin înainte de prânz, Howard se repezi până la Susanne.

— Presupun că ai auzit vorbindu-se despre petrecerea de diseară.

Ea râse.

— Nici nu s-ar putea altfel!

— Te simţi dispusă să mergi?

— Şi de ce nu?

Era încântată că Howard venise s-o invite. Adora să danseze. Toţi prietenii ei vor fi la bal. O petrecere ca aceasta implica pe toată lumea, era aproape o afacere de familie! Vor veni şi bunicile şi nepoţii.

În cursul după-amiezii, află cu sentimente amestecate că vor veni şi Bart cu Helen. Dar era ferm hotărâtă să nu lase pe nimeni să-i strice seara.

Când veni momentul să înceapă să se pregătească, îşi perie îndelung părul şi constată cu satisfacţie că deja îi mai crescuse puţin şi mai ales că începuse să se onduleze. Se privi în oglindă; oare să-şi machieze şi ochii? Lui Howard nu-i plăcea asta prea tare. Este adevărat că avea genele deja destul de lungi şi dese. Dar poate că astfel ar părea mai elegantă, mai distinsă. Cu un gest impulsiv, deschise sertarul toaletei şi căută un tub de rimel. În acelaşi timp, scoase şi rujul de buze, fondul de ten, pudra şi chiar fardul de obraz şi le puse pe toate cu grijă în faţa ei.

De ce nu? îşi zise ea. Emoţionată, începu să-şi rimeleze încet genele. Ochii ei păreau acum mai mari şi mai luminoşi. Îşi dădu pe faţă cu un fond de ten foarte discret, o umbră de fard de obraz, puţină pudră, şi în

sfârşit îşi dădu cu puţin ruj pe buze. Încântată de rezultat, zâmbi imaginii din oglindă. Se dădu un pas înapoi ca să se poată vedea din cap până-n picioare. Îşi pusese o rochie cu spatele gol, dintr-un bumbac foarte fin, galben. Toaleta aceasta îi punea în valoare silueta suplă şi sânii tineri, torunzi şi tari. Dar în afară de tunsoare şi machiaj, nu se schimbase deloc de când Bart Stone părăsise localitatea. Bart Stone! De ce se gândea iarăşi la el?

Câteva bătăi în uşa de la intrare o trezi din visare. Auzi zgomot de paşi, uşa care se deschidea şi intonaţiile profunde ale unei voci masculine. O străbătu un fior pe şira spinării. Era Bart…

Deodată, în uşa camerei sale apăru un căpşor blond.

— Salut, Susanne!

— Salut Andy! Intră! Te bucuri că mergi la petrecere?

— Oh, da. Tata mi-a zis că există o încăpere unde copiii pot să se culce dacă sunt obosiţi.

Se căţără pe patul Susannei şi o contemplă. Era şi el îmbrăcat la patru ace, pieptănat frumos, cu pantalonii proaspăt călcaţi şi pantofii negri strălucitori.

— Ia te uită ce te-ai ferchezuit!

— Şi tu!

Susanne oftă uşor. Ar fi vrut atât de mult să aibă o rochie nouă, astă-seară! Fără să înţeleagă de ce, acest lucru i se părea acum foarte important, chiar indisensabil. Din păcate, nu era nicio speranţă în acest sens…

În living, îi găsiră pe Bart şi pe Helen în picioare, faţă-n faţă, discutând cu voce scăzută lucruri ce păreau foarte intime. Susanne, cu un nod în gât, îşi drese glasul. Cei doi se opriră s-o privească.

— Andy cu cine pleacă? Cu voi sau cu mine şi Howard?

— Andy, ce preferi?

— Vreau să merg cu Susanne!

Bart începu să râdă.

— De parcă mai trebuia să întreb!

Helen părea uşurată şi contrariată în acelaşi timp.

Cu siguranţă, n-avea chef să-l aibă pe Andy prin preajmă toată seara, dar nici nu-i plăcea relaţia aceasta care se stabilise între sora ei şi Bart, prin intermediul fiului acestuia.

— Ne întâlnim la petrecere, zise Bart conducând-o pe Helen spre uşă.

Susanne auzi maşina demarând.

— Nu te supără faptul că vei merge pe jos? îl întrebă ea pe Andy.

— Nicidecum! Îmi place să merg pe jos.

— Foarte bine. Howard n-o să întârzie prea mult. Ştiai că balul acesta se numeşte: „Fais-dodo”?

— Nu. De ce se cheamă aşa?

— Este o expresie în dialect cajun. Înseamnă „Du-te la culcare”. Poate pentru că, în timp ce părinţii lor dansează, copiii vor dormi. Dar nu sunt prea sigură. Sau poate pentru că băştinaşii nu se opresc din dans decât atunci când pică de somn pe ringul de dans!

Izbucniră amândoi în râs.

— Şi băştinaşii de ce se numesc „cajun”?

— De fapt, sunt „acadieni”. O să înveţi asta la şcoală. Acadienii au venit din Franţa, în urmă cu foarte multă vreme, şi s-au instalat în Canada. Dar mai apoi au fost alungaţi de acolo şi au venit să trăiască în Louisiana. Este o comunitate foarte închisă. Aproape întotdeauna se căsătoresc între ei şi până la urmă ajung să fie toţi veri.

— Vorbesc într-un fel foarte ciudat, nu?

— Asta, da! De unde ştii?

— Când m-a dus tata la docuri într-o zi, a vorbit cu un om care se numea Alex.

Tata mi-a zis că este un „cajun”.

— Aşa este. Alex este un cajun tipic.

— Tipic? Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că dacă l-ai cunoscut pe Alex, îi cunoşti pe toţi cajunii. Bineînţeles, fiecare individ este diferit, dar există totuşi trăsături comune, tradiţii, limbaj. Cajunii sunt foşti fermieri sau vânători. Oameni ai pământului. Aici însă a trebuit să se adapteze cu marea şi aproape toţi sunt pescari. Alex repară bărcile de pescuit.

— Tata spune că se ajută mult între ei.

— Este adevărat. Sunt oameni calzi şi fideli. Şi ştiu să se distreze mai bine ca oricine. Vei înţelege imediat despre ce vorbesc.

Sosirea lui Howard întrerupse şirul întrebărilor lui Andy, care se retrase imediat în carapacea lui.

Susanne nu fu surprinsă. Când era singur cu ea, se purta cu totul altfel. Cum să-l facă să se relaxeze şi să nu aibă faţă de ceilalţi această neîncredere teribilă?

Howard o sărută pe Susanne şi ciufuli părul lui Andy.

— Salut, tinere! Vii cu noi?

— Da, domnule, răspunse el politicos.

— Ce frumos eşti, Howard, exclamă Susanne.

Aşa era. Era îmbrăcat într-o cămaşă sport şi un pantalon maro bine croit, a cărui dungă era impecabilă. De altfel, cum era înalt şi suplu, totul îi venea bine.

— Iar tu eşti uluitoare! răspunse el luând-o de mână şi privind-o cu tandreţe.

— Îţi plac?

— Mă rog… eşti foarte elegantă, dar…

— …dar mă preferi fără machiaj. Recunoaşte!

— Păi… Nu ai nevoie de toate astea… Cu tenul tău şi cu genele tale lungi… te prefer aşa cum te-a făcut natura…

— Ei bine, măcar de data asta, vei fi obligat să suporţi o femeie „pictată”!

— Nu-i nimic, zise el cu amabilitate. Îmi imaginez că femeile au chef din când în când, să-şi schimbe înfăţişarea.

— Din fericire! Pentru că altfel n-ai face prea mulţi bani în farmacia ta la raionul cu produse cosmetice.

Relaţia cu Howard era foarte plăcută. Era întotdeauna bine dispus. Susanne nu-şi amintea să fi avut nici cea mai neînsemnată ceartă cu el. Ce uşurare după furtuna de emoţii pe care Bart Stone o stârnea întotdeauna în ea!

Îl prevenise că-i va însoţi şi Andy. El nu avusese nicio obiecţie. Nu avea cine ştie ce simpatie pentru Bart dar, ca şi ei, băieţelul i se părea fermecător.

— Vino, Andy! Este timpul să plecăm, îi spuse ea luându-l de mână.

Aerul era cald şi uşor umed. Luna se înălţase deja pe cer şi stelele clipeau intermitent.

Susanne respiră adânc şi porni cu un pas vioi pe strada pavată cu scoici sparte.

Noaptea răspândea o anume magie care-i dădea un sentiment de linişte. Se auzea clipocitul apei lângă stâlpii bătrânului dig. Bărcile de pescuit îşi înălţau mândre prora, ca şi cum ar fi transportat o comoară. Lumina lunii făcea pe suprafaţa apei mici pete, ca nişte monezi de aur menite să atragă piraţii fantomă.

— Ce noapte frumoasă! murmură ea aproape în şoaptă.

Se simţea într-o stare ciudată astă-seară, într-un amestec de emoţie veselă urmată imediat de o tristeţe care o aducea în pragul plânsului. Era o stare cu totul neobişnuită şi nu înţelegea ce i se întâmplă.

Mergeau tăcuţi. Din depărtare se auzea cântând o vioară îndrăcită acompaniată de acordeon, ceea ce le dădea o oarecare idee despre atmosfera care domnea la petrecere.

Howard o luă de mână pe Susanne ca s-o ajute să urce treptele de lemn de la intrare. Prezenţa lui era caldă şi liniştitoare şi nu-i provoca acea emoţie pe care o resimţea în prezenţa lui Bart. Fără îndoială aşa era normal, îşi zise ea.

Muzica, din ce în ce mai aproape, îi risipi gândurile. îi întinse mâna lui Andy care urcă la rândul lui şi intrară în sala mare deja plină.

De jur-împrejur, aşezate pe stânci, stăteau mamele şi bunicile, iar copiii flecăreau veseli, bătând din palme ritmul muzicii. Bunicii erau adunaţi în jurul barului. Sorbeau pe îndelete din paharul cu whisky şi spuneau glume la care râdeau zgomotos. Alţii adunaţi în jurul unei mese, jucau domino sau cărţi.

— Vrei să vezi „parcul copiilor?" îl întrebă Susanne pe Andy.

— Ce înseamnă asta?

— Este încăperea în care copiii se joacă sau dorm.

— Trebuie să mă duc chiar acum? mormăi el.

— Bineînţeles că nu! Poţi rămâne cu noi până când o să ţi se facă somn.

Zări un capăt de bancă unde mai erau locuri libere, îi făcu semn lui

Howard şi se duseră să se aşeze acolo. Susanne îl luă pe Andy pe genunchi şi-l ajută să bată din palme măsura. îi arăta pe cei mai buni dansatori care, în costumele lor multicolore, se învârteau într-un vârtej îndrăcit. Andy îi privea cu ochii măriţi şi faţa i se lumina de fiecare dată când unul dintre ei îşi însoţea isprăvile dansului cu ţipete sălbatice. Din când în când, Susanne îi zărea pe Bart şi pe Helen care dansau în mijlocul mulţimii şi, fără motiv, inima începea imediat să-i bată mai tare.

Când Andy începu să caşte, îl luă în braţe şi îşi croi drum până la încăperea denumită „parcul copiilor". îl aşeză pe o saltea şi-l încredinţă unei „mătuşi" care fusese însărcinată cu supravegherea lor. Se asigură că era aşezat confortabil şi se întoarse la Howard.

— Eşti gata de dans? îi propuse el vesel.

Orchestra tocmai începea să cânte una din melodiile preferate ale Susannei, un vechi cântec cajun, puţin cam

copilăresc, dar foarte antrenant.

Acceptă cu plăcere şi îşi urmă zâmbind cavalerul pe ring. Un dans cajun era întotdeauna cel mai bun remediu la necazurile acestei lumi…

Bucuria şi plăcerea de a dansa domneau peste tot. Era o melodie care, în mod miraculos, îţi dădea sentimentul că eşti în perfectă armonie cu întreaga lume. Ca printr-o minune, toată lumea se afla pe acest ring pe picior de egalitate. Nu era de mirare că băştinaşilor le plăcea atât de mult să danseze. Era felul lor de a scăpa unei lumi de care nu erau răspunzători şi pe care, de cele mai multe ori, n-o înţelegeau.

După cum era obiceiul locului, se schimbau frecvent partenerii. Susanne dansă de mai multe ori cu foşti mateloţi ai tatălui său. Toţi îi rămăseseră prieteni şi ea îşi dorea ca şi tatăl său să fi venit la petrecere. Dar domnul L'Anjeau nu mai avea chef să iasă la astfel de petreceri.

Orchestra tăcu şi Susanne căută cu privirea un alt partener de dans. Simţi o mână pe umăr care o făcu să se înfioare, ca şi cum ar fi simţit o descărcare electrică.

Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu Bart Stone. O zări pe Helen dansând cu alt băiat, cu chipul urâţit de o grimasă care exprima cea mai cruntă gelozie.

— Eşti foarte frumoasă, Susanne. Eşti o adevărată femeie elegantă!

Cu un gest ferm, o înlănţui şi o strânse la piept. Bart era un dansator excelent şi, pentru el, în această privinţă nu existau secrete. De altfel, se vedea bine că se distrează de minune.

Susanne se învinovăţea pentru faptul că se simţea fericită în compania lui. În ciuda urii pe care i-o purta, nu se putea împiedica să admire modul în care conducea dansul, ca şi cum ar fi fost stăpânul lumii şi al universului.

Aruncă o privire iritată către orchestră; când vor avea de gând să termine melodia aceasta?

Dansau nu departe de „parcul copiilor”, când Susanne o văzu pe „mătuşica” făcându-i semn cu mâna. Îngrijorată, murmură:

— Andy!

— Ce se întâmplă? întrebă Bart, care nu remarcase nimic.

— Nu ştiu, dar aş face bine să mă duc la Andy.

Urmată de Bart, îşi croi cu greutate drum până la dormitorul copiilor, sări peste câteva mici trupuri adormite şi ajunse lângă Andy. Acesta era în picioare, cu o expresie speriată pe faţă şi părea că se sufocă. Respiraţia îi era neregulată şi şuierătoare.

— Este o criză de astm, zise Bart luând copilul în braţe. Ce este, Andy?

— M-am trezit şi nu ştiam unde mă aflu.

— Şi te-ai speriat?

— Da… Unde este Susanne?

— Aici.

Bart se dădu la o parte pentru ca fiul lui s-o poată vedea. Vizibil uşurat, acesta întinse braţele spre ea. Susanne îi aruncă o privire lui Bart care o încurajă cu un semn din cap. Îl luă pe Andy în braţe şi-l strânse la piept zâmbind. Imediat, respiraţia i se regularizează, copilul închise ochii şi adormi.

— Îi este mult mai bine de când locuim aici, dar se mai întâmplă să aibă crize. Trebuie să-l duc la un specialist în New Orleans, peste câteva zile.

— Am să rămân lângă el, dacă vrei.

— Nu. Cred că este mai bine să-l duc acasă.

— Bine. În cazul acesta, o să-l duc eu până la maşină, ca să nu-l trezeşti.

Bart, mergând în faţa Susannei, îşi croi cu dificultate drum spre ieşire. Helen, care dansa în celălalt capăt al ringului, nu văzu nimic. Bart o ajută pe Susanne să coboare scările. Ea se crispă imediat la atingerea mâinii

lui.

O conduse astfel până la Mercedes, îşi scoase cheile din buzunar şi deschise portiera din spate. Susanne îl puse pe Andy pe banchetă. Acesta se făcu ghem, gâfâi de vreo două ori, apoi respiraţia îi reveni la normal.

— Mulţumesc, Susane. îi faci mult bine fiului meu. Pentru el, este enorm să aibă pe cineva cu care să vorbească, să se plimbe… cineva care să fie aici când are nevoie. Sunt foarte bucuros că ai acceptat să te ocupi de el.

— Este un copil deosebit de sensibil. Îmi face mare plăcere să stau cu el. Acum, trebuie să mă întorc la petrecere. Probabil că Howard mă caută, iar Helen s-o fi întrebând ce ţi s-a întâmplat. O să-i spun să vină la tine.

— Te conduc până la uşă. Voi supraveghea de departe maşina.

O urmă după ce închise încet portiera.

— De cât timp eşti cu Howard?

— De vreo patru ani.

— Patru ani! Şi mai ieşi şi cu alţi băieţi?

— Nu.

— Oh! Păi atunci, înseamnă că este o treabă serioasă?

— Fără îndoială.

— Nu eşti prea sigură?

— Howard şi cu mine ne înţelegem perfect, răspunse ea, ca şi cum simţea nevoia să se apere.

— În ce fel?

— Ei bine… noi… Vreau să zic…

— Vrei să zici că nu ştii ce sentimente ai pentru el? Aşa este?

— Ba da! Bineînţeles că ştiu ce simt pentru el!

I se părea jenantă şi plicticoasă această discuţie.

— Îl iubeşti? Vrei să te măriţi cu el?

— Evident că mă voi mărita cu el!

— Când?

— Când? repetă ea. Mă rog, nu ştiu încă exact. N-am fixat încă data.

— Vrei să zici că ieşi cu Howard de patru ani, că vrei să te măriţi cu el, dar nu ştii nici măcar când?

Toate aceste întrebări începeau s-o stânjenească. De ce-i vorbea ca un judecător?

— Dar acesta este adevărul! protestă ea cu bruscă agresivitate. Nu văd de ce te-ar privi pe tine!

Ajunseră în faţa sălii de bal. Auzeau deja muzica şi Susanne nu avea decât o dorinţă: să danseze în braţele lui Howard. Bart o privi într-un fel foarte stânjenitor.

— Haide, Susanne! Te cunosc de atâţia ani. Recunoaşte, nu-l iubeşti pe Howard.

— De unde ştii? răspunse ea sfidător.

— Ştiu că sub aparenţa aceasta detaşată se ascunde o fire înflăcărată. Dacă l-ai fi iubit pe Howard, te-ai fi măritat de mult cu el!

Susanne avu dintr-odată neplăcuta senzaţie că Bart îi dezvelea sufletul şi că citea în adâncul inimii ei! Obrajii i se împurpurară.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti, îi aruncă ea furioasă.

— Oh, ba da, ştiu! Şi îţi voi dovedi chiar acum!

Înainte să înţeleagă ce i se întâmplă, Bart o trase spre el şi o sărută.

Atingerea buzelor lui dezlănţui în ea un adevărat incendiu şi în braţele lui se simţea dintr-odată fără pic de voinţă.

Încercă să-şi adune puterile pentru a se lupta cu dorinţa de a i se abandona. îl împinse cu amândouă mâinile, dar el o strânse şi mai puternic la piept. Incapabilă să mai reziste, se lăsă în voia lui. Parfumul lui Bart îi amintea de aerul proaspăt din larg, când pleca la pescuit. Răsuflarea lui fierbinte îi mângâia obrazul. Ea nu-

şi putea înfrâna acest elan primitiv care o cuprinsese. Bart era atât de puternic, atât de viril, atât de irezistibil! Ea îi răspundea la sărutări cu o înflăcărare de care nu se ştiuse în stare. Niciodată nu-l sărutase pe Howard astfel! în clipa aceasta, ar fi vrut ca el s-o ridice în braţe şi s-o ducă... oriunde! Nu o mai oprea nimic, era mistuită de o pasiune necunoscută.

Dar pe când, sufocată de dorinţă, i se abandonase în totalitate lui Bart, acesta se îndepărtă brusc. Susanne îl privi fără să înţeleagă.

— Iată! zise triumfător Bart. Dacă l-ai fi iubit pe Howard, nu te-ai fi comportat niciodată astfel. Tu eşti o persoană mult prea cinstită încât să iubeşti cu adevărat un bărbat şi să te săruţi cu altul aşa cum m-ai sărutat pe mine!

Susanne avea un nod în gât şi simţea că nu poate să mai respire. Niciun alt cuvânt nu i-ar fi putut exprima umilinţa. Privea drept în faţa ei, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

— Lucrul acesta nu trebuie să te tulbure. Dimpotrivă, ar trebui să fii mulţumită. Te-am ajutat să priveşti clar în sufletul tău! Eu am plecat de aici acum zece ani, dar văd că te cunosc mai bine decât te cunoşti tu!

Ruşinea lăsă loc furiei şi, fulgerându-l cu privirea, îi spuse:

— Nu mă cunoşti deloc, Bart Stone!

Dar ea, se cunoştea oare cu adevărat? în clipa aceasta, se îndoia.

Înţelese într-o clipă cât de periculos era acest bărbat.

Trezise în ea sentimente pe care le crezuse definitiv îngropate. îi răscolise pasiuni a căror violenţă o făcea să tremure din cap până-n picioare. Niciodată nu se va mai abandona astfel. Se va mărita cu Howard Barker şi-şi va smulge pentru totdeauna din inimă amintirea lui Bart Stone.

Capitolul 5

— Ştii ceva? exclamă Andy într-o dimineaţă, în timp ce, însoţit de Susanne, arunca în apă beţe pe care Biscuit se grăbea să le aducă înapoi.

— Ce vrei să ştiu? întrebă, curioasă şi amuzată, Susanne.

Erau aşezaţi pe marginea cheiului. Susanne îşi bălăcea picioarele în apă. Ca de obicei, era îmbrăcată cu eternul ei şort de blugi şi un tricou cu breteluţe. De la începutul verii, renunţase să-şi mai pună sandale şi cu timpul tălpile picioarelor ei se îngroşaseră într-atât încât nu mai simţea scoicile tăioase care acopereau străzile.

Scoase din buzunar un baton de ciocolată.

— Poftim, îi spuse lui Andy după ce-l rupse în două.

În aceeaşi clipă, Biscuit ieşi din apă nu departe de ei. Se repezi spre ei, ducând cu mândrie în bot băţul recuperat. Îl puse lângă Andy, se scutură de apă şi se aşeză pentru a-şi cerşi porţia de ciocolată.

— Poftim, Biscuit! Prinde! zise Andy rupându-i o bucăţică din ciocolata lui.

— Tot nu mi-ai spus ce ar trebui să ştiu, remarcă Susanne.

Andy o privi oarecum mirat.

— Păi, ce voiai să-mi spui când a apărut Biscuit.

Andy începu să râdă.

— Ah, da! O să ne mutăm!

Susanne nu se aştepta la asta. Se încruntă uşor. Vor pleca oare din oraş? Şi contractul de pescuit al tatălui său? Şi Andy? Pe acesta nu-l supăra oare faptul că o va părăsi atât de brusc?

Observă, doar:

— Este o hotărâre destul de brutală, nu?

— Ba da. Tata mi-a spus abia aseară.

— Aha! Şi unde vă duceţi? Vă întoarceţi în Michigan?

— Nu! Nu plecăm din oraş!

— Oh!

Se simţi dintr-odată uşurată, dar şi dezamăgită. Uşurată pentru că Andy, de care se ataşase din ce în ce mai mult cu fiecare zi nu va pleca, şi pentru că înţelegerea dintre tatăl său şi Bart nu va fi modificată; dezamăgită pentru că l-ar fi expediat cu plăcere pe Bart la celălalt capăt al lumii.

— Ei bine… Am crezut o clipă că veţi pleca de tot.

— Oh, nu! Asta nu! Ar fi îngrozitor!

Îi ciufuli părul şi-i zâmbi cu tandreţe.

— Şi pentru mine, Andy. Mi-ai fi lipsit mult. Şi unde vă mutaţi, atunci?

— Într-o altă casă. Tata spune că apartamentul este prea mic. A cumpărat aşadar o casă mare, foarte spaţioasă.

— Şi când vă mutaţi?

— Nu ştiu. Tata spune că a cumpărat aproape o ruină. Trebuie să facă mai multe reparaţii.

Susanne resimţi dintr-odată o ciudată senzaţie în stomac.

— Şi unde se află casa aceasta mare?

— Eu încă n-am văzut-o. Undeva înspre Estare Road.

Stomacul Susannei se strânse şi mai mult. Era cartierul în care se afla vechea lor casă… Era oare cu putinţă ca bătrâna lor casă să intre în mâinile lui Bart Stone?

Va trebui să înfrunte această nouă umilinţă din partea lui? îi distrusese visele de adolescentă şi iluziile, îi frânsese inima, făcuse din tatăl ei angajatul lui şi acum va locui în casa lor!

Voia cu orice preţ să afle adevărul.

— Vino, Andy.

— Unde mergem?

— Să mâncăm un hamburger, este ora prânzului.

În micul restaurant, fură întâmpinaţi de un puternic

miros de ceapă prăjită şi de carne friptă. Susanne puse în faţa lui Andy un hamburger, cartofi prăjiţi şi un milk-shake. În ceea ce o privea, îşi pierduse complet pofta de mâncare.

— Trebuie să merg urgent undeva, Andy. Mănâncă aici cuminte şi aşteaptă-mă. Mă întorc imediat.

— Unde pleci?

— La un agent imobiliar, chiar în colţul străzii.

Susanne împinse uşa agenţiei. Încăperea prăfuită şi într-o mare dezordine era goală, dar curând îşi făcu apariţia un omuleţ rotofei şi chel, cu ochelarii căzuţi pe nas.

— Bună ziua, Mortimer.

— Susanne! Nu te-am văzut de multă vreme. Cu ce pot să te ajut? Să nu-mi spui că ai venit să cumperi sau să vinzi o proprietate?

— Nu… am venit doar să te salut în treacăt şi să te întreb dacă este adevărat că s-a vândut casa noastră.

— Ah! Ai auzit vorbindu-se? Pe cuvântul meu, în oraşul ăsta se ştie tot. De fapt, nu este niciun secret, dar înţelegi, formalităţile eu sunt încă încheiate… Avem doar un acord de principiu al celor două părţi. Ştii, tipul acela din Bâton Rouge care voia să transforme casa în apartamente nu a mai dat semne de viaţă. Dacă vrei să ştii părerea mea, nici nu are bani s-o facă. Aşa că, s-a prezentat un nou cumpărător, i-am pus în legătură şi s-au înţeles la preţ. Cumpărătorul plăteşte toţi banii deodată! Asta nu-ţi spune nimic?

Cu un nod în gât şi cu buzele uscate, ea reuşi să articuleze:

— Şi cine este noul proprietar?

— Unul, Bart Stone…

Susanne îşi ţinu o clipă respiraţia. Îşi privi mâinile şi constată că urmele unghiilor erau adânc imprimate în palmă.

Mortimer o privi prin ochelarii lui cu sticle groase.

— Îl cunoşti, nu? Nu cumva este cel care a lucrat pentru tatăl tău în urmă cu nişte ani?

— Ba da! răspunse ea pe un ton amar.

El dădu din cap.

— Este ceva să-l vezi întorcându-se aici cu toţi aceşti bani! Mi se pare că, pe când locuia aici, nu avea un sfanţ. Era un simplu matelot. îi sărea repede ţandăra şi a avut şi necazuri cu poliţia, nu? Şi acum, iată-l cu buzunarele pline! Şi plăteşte cash. Îţi imaginezi! A fost angajatul vostru şi acum cumpără casa în care aţi locuit!

Mortimer îşi dezveli într-un zâmbet larg dinţii îngălbeniţi de tutun.

Susanne făcu un efort să-şi controleze vocea.

— Îţi mulţumesc pentru informaţii, Mortimer. Acum, trebuie să plec.

Ieşi din agenţie cu lacrimi în ochi.

Ce l-o fi îndemnat pe Bart să cumpere casa lor? Reprezenta un simbol pentru el şi voia astfel să se ştie cât este de bogat?

Oricare ar fi fost motivele, pilula era amară! Era o ultimă lovitură dată familiei sale…

Se întoarse la Andy şi se lăsă să cadă pe un scaun.

— Sunt grozavi, hamburgerii ăştia! Nu iei şi tu?

Ea scutură din cap. Cea mai mică înghiţitură i-ar rămâne cu siguranţă în gât!

— Nu mă simt prea bine, Andy… Mă doare capul. Te superi dacă te duc acasă?

Dezamăgit, băiatul ridică din umeri, dar spuse:

— Dacă vrei tu…

Ca să-l consoleze, îi făcu o propunere:

— Cu siguranţă, diseară mă voi simţi mai bine. Ce-ai zice să vin să te iau după cină? Am putea merge la cinema. Săptămâna asta rulează un faimos film de science-fiction.

— Oh! ar fi formidabil!

Şi un zâmbet radios îi lumină faţa.

După ce-l conduse pe Andy, se hotărî să meargă să-şi mai revadă vechea casă. Atâta vreme cât rămânea neocupată, Susanne încă mai sperase că lucrurile se vor aranja poate şi că, într-o zi, o vor recupera… Dar acum? Cum ar putea să continue să-şi facă iluzii?

Susanne se trezi din trista-i îngândurare când, printre lacrimi, zări coloanele de la intrare. împinse portiţa grădinii care, neunsă de atâta vreme, scârţâi îngrozitor. Amintirile o năpădeau în valuri. O auzi parcă pe doamna Stone chemând-o la masă. Simţea parfumul magnoliilor înflorite.

Traversă aleea şi urcă încet cele câteva trepte care duceau spre verandă. Cu o strângere de inimă, remarcă faptul că zugrăveala se scorojea. Niciodată nu lăsase tatăl său casa să se degradeze astfel! Fără să se gândească la ce făcea, puse mâna pe clanţa uşii şi constată că se mişca fără dificultate. Fără îndoială, agentul imobiliar uitase s-o încuie.

După ce mai întâi ezită, aprecie că nu făcea niciun rău dacă intra. Voia doar să mai arunce o ultimă privire înainte ca Bart Stone s-o transforme în ceva necunoscut pentru ea…

Avea impresia că venise să-şi ia adio de la ceva ce iubise atât de mult. Nimeni nu putea să-i reproşeze asta…

Făcu câţiva paşi prin hol. Acesta nu era într-o stare prea proastă, tapetul se umflase pe ici pe colo, dar avea încă acele reflexii aurii. Parchetul, sub un strat gros de praf, nu era prea stricat.

Intră în biroul tatălui său unde domnea un puternic miros de mucegai. Aici, stricăciunile erau mai importante. Climatul umed şi cald al litoralului era fatal pentru casele neocupate, ai căror pereţi se scorojeau şi lemnăria putrezea. Pete mari verzui stăteau mărturie acţiunii distructive a timpului.

Totuşi, Susanne era convinsă că această clădire era

încă solidă şi sănătoasă, şi cu nişte lucrări serioase de renovare, putea să-şi recapete frumoasa înfăţişare de odinioară.

Deocamdată însă, casa rece şi goală oferea priveliştea dezolării, ca şi cum moartea ar fi trecut pe aici. În mod ciudat, Susanne se simţea răspunzătoare de această catastrofă, ca şi cum şi-ar fi abandonat o veche prietenă care contase pe ajutorul ei. „Este absolut stupid", îşi zise ea, fără să se poată abţine să verse lacrimi amare.

Deodată, auzi paşi. Inima începu să-i bată cu putere. De ce intrase fără să aibă voie? vru să dispară prin bucătărie, dar era prea târziu: Bart Stone tocmai intra…

Era ultima persoană pe care ar fi vrut s-o întâlnească în acest moment! Nu voia să-i dea satisfacţia s-o vadă plângând…

Surprins s-o găsească aici, exclamă:

— Susanne!

— Tocmai plecam… murmură ea, căutând o modalitate de a scăpa.

— Nu-i nicio grabă… Înaintă spre ea şi o privi atent. Dar tu plângi?

— Eu? Nicidecum!

El îşi cufundă privirea gravă în ochii ei şi, cu o mână fermă, o prinse de bărbie şi-i săltă capul. Susanne voia cu disperare să-şi oprească lacrimile, dar ele curgeau necontrolate.

— Din cauza casei, nu-i aşa?

Ea ridică din umeri. Nu putea şi nici nu voia să vorbească. El continuă să-i scruteze faţa şi fără voia ei, se înfioră.

— Înţeleg… zise el în sfârşit. Ştiu ce reprezintă pentru tine.

Amabilitatea lui o exaspera. O făcea mai vulnerabilă, mai incapabilă să se domine şi să-i facă faţă. Avea dureroasa senzaţie că este un copil pierdut şi abandonat,

fără un acoperiş deasupra capului.

— Tu habar n-ai de nimic! spuse ea cu glas gâtuit de lacrimi, îndepărtându-se de el.

Bart o privi, îngândurat.

— Nu fi atât de sigură de asta…

Dacă măcar ar înceta s-o privească astfel… În mod inconştient, ca pentru a se apăra, îşi încrucişă braţele la piept. Se simţi dintr-odată ciudat de goală cu şortul ei caraghios şi cu tricoul cu breteluţe. De ce, în prezenţa lui, era întotdeauna conştientă de trupul ei?

Respectându-i sentimentele, el întoarse privirea şi începu să inspecteze casa.

— Totul este de refăcut: pereţii, zugrăveala… Dar priveşte aceste minunate cornişe sculptate! Nu găseşti nimic asemănător în clădirile moderne.

Diversiunea aceasta îi permise Susannei să-şi recapete calmul.

— De ce ai cumpărat această casă?

Privirea lui Bart îşi regăsi imediat duritatea obişnuită.

— Şi de ce nu? Am cu ce!

— Într-adevăr, pari să ai cu ce să-ţi oferi orice. De ce n-ai cumpăra întregul oraş şi să-l rebotezi „Bart Stone-Ville?”

— Eşti cam prost dispusă astăzi! Eşti supărată pe mine din cauza casei?

— Nu pot spune că-mi face plăcere…

— De ce? Ai fi preferat să fie transformată în apartamente?

Ea ezită şi roşi.

— Nu ştiu… poate…

— Mai degrabă decât să mă vezi pe mine aici? Mă deteşti atât de tare? Nu te înţeleg, Susanne. Pe vremuri, erai cea mai bună prietenă a mea. Şi de când am venit, mă tratezi ca pe un ciumat. Ce ţi-am făcut?

Îl privi stupefiată. Ce i-a făcut? Ar fi făcut mai bine s-o întrebe ce nu i-a făcut. Şi ceea ce-i ierta cel mai puţin era orbirea lui. Dar ar fi preferat să moară pe loc decât să-i mărturisească faptul că-i frânsese inima.

— Este evident că ai revenit să ne umileşti. Mama ta a lucrat la noi iar tu erai un simplu matelot pe barca tatălui meu. Sora mea te-a respins pentru că te considera nedemn de ea. Azi, rolurile s-au inversat. Tu eşti bogat, iar noi suntem constrânşi să cerşim o slujbă. Cumperi barca noastră de pescuit şi-i dai voie tatălui meu să lucreze pentru tine. Şi pentru ca revanşa ta să fie completă, o să te instalezi în casa noastră!

Cu ochii aprinşi de furie şi cu voce răguşită, el replică:

— Aşadar, asta crezi tu!

— Mi se pare destul de limpede, nu?

— Cu atât mai mult cu cât tu ai imaginat tot acest scenariu!

— Poate că vrei să spui că mă înşel? întrebă ea cu o prefăcută blândeţe în glas.

— Da, te înşeli. În toate privinţele.

— Poate că vrei doar s-o impresionezi pe sora mea? Evident, pentru ea, o maşină scumpă şi un cont gros în bancă, sunt irezistibile!

— Eşti prea severă cu Helen!

— Ah, da? Dacă ai cunoaşte-o la fel de bine ca mine…

— Dar o cunosc foarte bine!

Şi pe tine, Susanne, te cunosc foarte bine! Atât de bine, încât şi acum am chef să te pun pe genunchi şi să-ţi trag o mamă de bătaie cât să nu te mai poţi aşeza o săptămână pe scaun!

— N-ai îndrăzni să faci asta! replică ea, sufocată.

În acelaşi timp însă, se retrăgea grăbită; ar fi fost în stare!

Bart se apropie de ea, o prinse de încheietura mâinii

şi o trase spre el. Rămaseră astfel o clipă, ochi în ochi; îngrozită, avea impresia că el căuta modalitatea de a-i explica pedeapsa promisă.

Dar chipul lui se relaxă încetul cu încetul. Şi aşa cum i se întâmpla adeseori în mod inexplicabil, îşi schimbă brusc atitudinea şi tonul. îi dădu drumul, îi şterse cu tandreţe lacrimile ce-i curgeau pe obraji şi reluă cu o voce total diferită:

— Ştiu cât eşti de tulburată, Susanne. Cu siguranţă, nu gândeşti niciun sfert din ce mi-ai spus, şi înţeleg de ce ai vrut să-mi spui toate astea. Ţi se pare ciudat că vreau dintr-odată să cumpăr această casă, nu?

Făcu câţiva paşi prin încăpere, mângâind lambriurile de lemn, admirând cornişele şi măsurând cu privirea înălţimea tavanului.

— Tu crezi că vreau să-mi etalez averea, să-i domin pe vechii mei patroni şi s-o impresionez pe sora ta. Cine ştie? Poate că în toate astea există şi o umbră de adevăr. Poate că, în mod inconştient, tot ce ai spus a cântărit în hotărârea mea.

Se întoarse spre ea şi continuă, cu privirea strălucitoare şi caldă:

— Dar adevăratul motiv este cu totul altul. O să-ţi vină greu să crezi... Şi eu iubesc această casă! Nu în acelaşi fel ca tine, firește. Nu am crescut în ea. Nu am niciuna din acele amintiri din copilărie care pe tine te leagă de un loc ca acesta. Dar am alte amintiri! Să ţi le spun, Susanne... Locuiam într-un sat. Dar uneori veneam şi cinam aici cu mama, în bucătărie. Întotdeauna mi-a plăcut această casă. Ea simboliza pentru mine o artă de a trăi, plăcută şi mândră în acelaşi timp; era mărturia unui trecut aristocratic plin de bărbaţi curajoşi şi întreprinzători şi de femei semeţe cu suflet generos. Toate acestea îmi evocau nobilimea din care se trăgea mama mea. Voi eraţi atât de buni cu ea, vă iubea mult şi-i dau dreptate. Dar nu era mai

puţin adevărat că era servitoarea voastră! Uneori simţeam cum mă cuprinde furia şi ranchiuna împotriva familiei mele care o alungase pe mama, împotriva tatălui meu care n-a ştiut ce să facă din viaţa lui şi, de ce să nu recunosc, împotriva voastră, care vă foloseaţi de această umilitoare situaţie. Şi când nu-mi mai puteam stăpâni această furie, mă certam cu oricine, pentru orice motiv, ca să-mi uşurez suferinţa! Mi-am jurat atunci că o să devin bogat, că o să cumpăr această casă sau o alta asemănătoare – şi o s-o iau pe mama ca stăpână absolută. M-am îmbogăţit, dar din păcate mama a murit înainte să-mi pot ţine promisiunea. Nu pot să permit ca această casă să fie transformată în apartamente! Şi pentru mine este plină de amintiri, rele sau bune. Vreau să fie restaurată şi să i se redea splendoarea de odinioară. Şi vreau ca fiul meu să trăiască în ea şi să moştenească tot ce reprezintă. Poţi să înţelegi asta, Susanne?

Stăteau amândoi, nemişcaţi în mijlocul încăperii, privindu-se cu intensitate. Bart îşi abandonase brusc masca şi-i dezvăluia emoţiile lui cele mai ascunse. Susanne vedea, în acelaşi timp, un băieţel dezamăgit şi umilit, şi un adult cu o voinţă de fier.

Emoţionată, îşi întoarse în sfârşit privirea şi începu să examineze cornişele.

— Au nevoie de o curăţire serioasă, zise ea. Este o muncă delicată. Grosul se curăţă cu un produs special, dar după aceea trebuie lucrat cu multă grijă.

El dădu din cap şi umbra unui zâmbet îi apăru pe buze.

— Da, şi după aceea, date cu lac…

Ea se încruntă.

— Oh nu! Un strat bun de vopsea de ulei ar fi mai indicat.

— Aş vrea să am părerea ta în privinţa vestibulului. Mă gândesc să pun lambriuri de lemn în loc de tapet…

Susanne îl urmă în vestibul şi examină pereţii cu atenţie.

— Este o idee bună dar nu ştiu dacă vei găsi aici ce-ţi doreşti. Vei fi obligat să lucrezi lemnul la New Orleans sau în Baton-Rouge.

— Şi cine ar putea face treaba asta? Eu nu mai cunosc pe nimeni aici. Mortimer Walker, agentul imobiliar, mi l-a recomandat pe Joe Marsaud.

— Ar fi perfect dacă ai vrea să construieşti o cabană. O să-ţi petreci cel mai mult timp încercând să-l faci să se lase de băutură.

— Atunci, cine, după tine?

— Nu lipsesc bunii artizani! Ai nevoie de un electrician, un zugrav, un dulgher… Şi de asemenea de un instalator. Trebuie refăcută toată ţevăraia. Tata tocmai se gândise la asta când…

El o privi îngândurat. Deodată, exclamă:

— Susanne, ai accepta să fii şeful meu de şantier? Să angajezi personalul necesar şi să supraveghezi lucrările?

— Eu? exclamă ea, stupefiată.

— Da, tu! Unde aş putea găsi unul mai bun? Aici, pe tine te cunoaşte toată lumea, materialele de construcţie nu au secrete pentru tine şi iubeşti această casă. Îţi voi da mână liberă. Fireşte, te voi plăti pentru munca ta. Şi Andy ar putea să te ajute. Cu siguranţă, asta i-ar face mult bine. Ce zici?

— Ce zic? bâigui ea.

Ce să zică? Toate astea i se păreau absolut ireale…

Toate deveniră însă reale în săptămânile ce urmară. Casa se transformase într-un adevărat stup. Erau muncitori în toate încăperile. Niciodată Susanne nu mai muncise atât!

Trezită din zori, nu se mai întorcea acasă decât ca să se urce în pat, odată cu lăsarea serii. Nu se mulţumea să dea doar indicaţii, punea mâna la treabă în mod frecvent.

Şi Andy, care o urma peste tot, îşi lua foarte în serios rolul de asistent.

Ce mai contau oboseala, băşicile din palme sau durerile de spate? Muncea cu dragoste, întoarsă în casa ei pe care o readucea la viaţă.

Nu avea decât un singur motiv de exasperare în fiecare zi: sora ei, Helen.

Atâta vreme cât duraseră lucrările de electricitate, de instalaţii, de refacere a pereţilor şi tavanelor, totul decursese fără dificultăţi. Helen nu trecuse decât de vreo două-trei ori pe aici, însoţită de Bart, şi fugise imediat, strâmbând din nas în faţa acestei agitaţii. Acum însă că se ajunsese la decoraţiuni, îşi vâra nasul peste tot.

Într-o zi, când Susanne discuta cu zugravul despre culoarea pereţilor din bucătărie, Helen interveni:

— Arată-mi eşantioanele. Înţelegi, adăugă ea cu o prefăcută răbdare, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil, pe o suprafaţă mai mare, culorile par întotdeauna mai închise. Acest mov, de exemplu, pe un perete mare ar vira către un mov-lavandă un pic cam trist. Sau acest ocru va deveni un fel de bej tern şi rece. Va trebui să fim atenţi la alegerea culorilor. Ele ne influenţează dispoziţia.

Bart o asculta, dând din cap îngândurat. Cât o priveşte Susanne, ea remarcase că, atunci când sora ei vorbea despre această casă, spunea întotdeauna „noi”…

— Ce propui, Helen? întrebă Bart.

Aceasta examină cu atenţie eşantioanele.

— Galbenul acesta pal ar fi perfect. Va încălzi atmosfera, precum soarele! Şi este discret. Nu ne vom plictisi şi încăperea va părea mai mare.

— Atunci, galben să fie! exclamă Bart cu entuziasm.

O prinse pe Helen de mijloc şi o conduse în altă încăpere:

— Vino! Trebuie să alegem şi tapetul…

Şi Susanne rămase singură, în vechiul ei halat

zdrenţuit, cu un ciocan în mână şi o pată de vopsea pe nas, în timp ce sora ei, într-o rochie de vară şi cu tocuri înalte, se îndepărta la braţul lui Bart.

Odată în plus, rolul frumos îi revenea Hellenei, în vreme ce ea făcea munca murdară.

Este adevărat că sora ei urmaşe cursuri de arhitectură la universitate. Când era vorba de ales culorile, de asortat pereţii şi zugrăveala, de ales gresia şi faianţa, Susanne putea cu greu să rivalizeze cu ea. Bart îi aprecia fineţea gustului şi simţul artistic şi se lăsa în întregime în seama ei.

Se duse chiar de mai multe ori la Baton-Rouge şi la New Orleans împreună cu Helen. Se întorcea întotdeauna cu nişte cataloage enorme pe care le studiau apoi împreună ore întregi.

Dar ceea ce o afecta mai mult pe Susanne, era gândul că dacă îşi petrecea fiecare zi spălând, curăţind, bătând cuie sau căţărându-se pe scară, o făcea pentru a renova o casă care va aparţine în curând surorii ei. Pe zi ce trecea, Bart se interesa mai mult de sora ei şi era evident că nu va întârzia s-o ceară de soţie…

Susanne scoase un ţipăt. Orbită de furie, ratase un cui şi se lovise violent peste degete.

Capitolul 6

Soarele strălucea pe cerul Louisianei. Un Mercedes luxos gri-argintiu rula pe autostrada spre New Orleans. Bart Stone era la volan şi Susanne, aşezată pe bancheta din spate împreună cu Andy, îi arăta acestuia peisajul. Mulţumită aerului condiţionat, atmosfera din maşină era foarte plăcută.

— În curând vom traversa Mississippi. Este fluviul cel mai lat din Statele Unite. Acolo, departe, este Huey P. Long Bridge.

Susanne era încântată de cursul pe care-l luaseră evenimentele. Măcar o dată, era singură cu Bart, fără

Helen. Măcar o dată, avusese întâietate faţă de ea…

Plănuiseră această călătorie cu o săptămână în urmă.

— Trebuie să mă duc în oraş, spusese Bart.

Am o întâlnire de afaceri foarte importantă şi Andy trebuie să se ducă la doctor pentru un control. Dacă ai accepta să ne însoţeşti, aş putea să lucrez fără să-mi fac griji şi seara aş putea ieşi în oraş cu Helen.

Dar în ajunul plecării lor, Helen se trezise plină de „coşuri”. Făcuse o rubeolă pe care o avusese şi Andy cu câteva zile înainte.

— Îmi pare foarte rău, dar nu pot în niciun caz să-mi amân întâlnirea de afaceri, spusese Bart. Şi vreau neapărat ca pe Andy să-l vadă doctorul. Vom fi obligaţi să mergem fără Helen.

Vestea aceasta n-o supără deloc pe Susanne. Dimpotrivă. Dacă sora ei ar fi fost grav bolnavă, fireşte că ar fi avut importanţă. Dar nu era cazul.

În clipa plecării, pe un ton încărcat de ameninţări, Helen o avertizase:

— Încearcă să te limitezi doar la stricte relaţii de muncă în privinţa lui Bart, altfel…

Râzând în sinea ei, Susanne ridicase din umeri. Dacă ar fi ştiut sora ei cât de mult îl detesta pe acest bărbat. Dar se ferise să-i spună asta. „Să-şi mai facă şi ea griji, gândea ea. N-o să-i facă rău, şi în plus îi mai dă un pic peste nas!”

— Am ajuns, Andy! Priveşte! exclamă Susanne.

Fluviul acesta imens care curgea maiestuos sub un pod nesfârşit, o impresiona întotdeauna. Mersese de multe ori la New Orleans cu părinţii săi. Dar vederea fluviului îi tăia de fiecare dată răsuflarea.

— Oh! Este extraordinar! exclamă Andy.

Iahturi, bărci de tot felul, canoe, vapoare-cisternă, vase comerciale urcau şi coborau fluviul ale cărui ape de un verde profund curgeau lent spre oceanul din apropiere.

La orizont apăruseră acoperişurile primelor case din

New Orleans. Susanne nu-şi putu stăpâni un fior. Fluviul acesta avea asupra ei o putere aproape magică! Avea dintr-odată senzaţia că i se întâmpla ceva extraordinar! Şi de ce nu? Când cumperi un bilet la loterie, ai uneori certitudinea că ai ales numerele bune şi că neapărat vei câştiga!

— New Orleans! exclamă ea, surescitată. O să vezi, Andy, este un oraş extraordinar! Sunt sigură că o să-ţi placă şi ţie. Vom avea tot timpul să ne plimbăm prin Cartierul francez, înainte să mergi la doctor.

— Tata mi-a spus că sunt şi trăsuri! Am putea lua şi noi una?

— Bineînţeles! Este una dintre distracţiile mele favorite!

— Ura!

Traversară cartierele moderne asemănătoare celor din oricare alt mare oraş american, cu circulaţie intensă, cu stopuri multe şi reclame de neon. Trecând prin faţa „Superdomului”, Susanne îi explică lui Andy că sub această enormă cupolă puteau fi adăpostiţi mii de spectatori; dar el abia dacă o mai asculta; tocmai se întreba dacă acest faimos Cartier francez exista cu adevărat!

Ieşiră în sfârşit de pe bulevardele largi şi pătrunseră într-un labirint de străduţe doar cu puţin mai largi decât maşina şi mărginite de case atât de vechi, încât ai fi putut crede că te-ai întors cu secole înapoi.

— Cele mai multe sunt construite din cărămidă, zise Susanne. Priveşte, Andy, toate aceste balcoane din fier forjat. O să le vezi peste tot.

Andy făcuse ochii mari, în timp ce coborau pe Bourbon Street către hotelul lor. Susanne se simţi dintr-odată stânjenită la gândul că va petrece noaptea sub acelaşi acoperiş cu Bart. Totuşi, împrejurările erau absolut nevinovate, şi în plus îl avea pe Andy ca paravan… Dar de

ce avea atunci impresia că face ceva rău? Probabil că o influenţa atmosfera atât de deosebită a cartierului. Toate poveştile despre New Orleans erau atât de vii, atât de prezente în mintea ei. Personajele pitoreşti care o urmăriseră toată copilăria şi adolescenţa îi reveneau în memorie: Marie Lavean, Regina Vaudou, cu toată suita ei, Jean Laffitte, piratul care venea să-şi vândă aici recolta jafurilor sale… Atâţia aventurieri trecuseră pe aceste străzi şi, la un absint, puseseră ţara la cale, detronaseră regi şi declanşaseră revoluţii! Simţeai că respiri un aer care te făcea să uiţi de convenţii şi te îndemna să-ţi permiţi aproape orice!

Maşina trecu pe sub o poartă îngustă.

— Am ajuns! îi anunţă Bart.

Hotelul „Royal Sonesta”, în stil franţuzesc, dădea impresia oaspetelui că se află departe, în trecut. Dar în interior, nimic nu mai rezista acestei impresii. îi întâmpină un portar în uniformă roşie cu epoleţi negri şi un valet se repezi să le ia bagajele. Un ascensor ultramodern îi conduse la etajul trei, unde le fuseseră rezervate două apartamente.

Andy nu mai făcea niciun comentariu şi nu mai punea întrebări. Fără îndoială, el era obişnuit cu astfel de hoteluri de lux. „Ca şi mine pe vremuri”, îşi zise Susanne cu o uşoară strângere de inimă.

Bart aşteptă ca valizele fiului său şi ale Susannei să fie aduse în camera lor, apoi îl urmă pe grom până în camera lui.

— Mă întorc în cinci minute ca să vă anunţ programul zilei, le spuse el.

— De acord, răspunse Susanne.

— Ce pat vrei? o întrebă Andy.

— Te las pe tine să alegi.

— Atunci, eu îl iau pe cel de la fereastră!

Încăperea era destul de mare. În afara celor două

paturi acoperite cu pluş de culoare albastră, se mai aflau aici o canapea, două fotolii, o masă şi două scaune. Pereţii erau tapetaţi cu tapet bleu, asortat cu mocheta groasă. Pe vestibulul de la baie se afla un şifonier.

Se auzi o bătaie în uşă. Andy se repezi să deschidă.

— Sunt mort de foame! exclamă Bart din prag. Dar voi, tinerilor?

— Dar Susanne nu este băiat! protestă Andy.

— Am remarcat deja asta, răspunse el privind-o de parcă o dezbrăca din priviri.

Ea roşi până-n vârful urechilor. Poate că şi el era sensibil la atmosfera periculoasă a acestui cartier? Altfel de ce ar fi făcut o asemenea remarcă?

Îşi luă în grabă poşeta şi ieşiră toţi trei.

— Portarul mi-a recomandat un mic restaurant din colţul străzii, unde servesc nişte stridii minunate. Vă convine?

— Bineînţeles, răspunse Susanne. Orice loc va fi foarte bun. Nu-mi amintesc să fi mâncat vreodată prost în New Orleans.

— Stridii? Puah! exclamă Andy, scârbit.

Tatăl său îl privi zâmbind. Copilul acesta avea din nou reacţiile unui băieţel de vârsta lui! De foarte mult timp nu se mai întâmplase asta!

— Nu-ţi face griji! Nu au numai stridii. Vei putea avea creveţi fripţi, de exemplu.

Ieşind din hotel, se treziră pe o străduţă foarte îngustă, pavată cu pietre. Aerul cald şi umed de amiază mirosea plăcut a porumb copt, a hotdog şi a prăjituri proaspete. Chiar şi la prânz, puteai să auzi zvonul unei orchestre Dixieland. Ritmul antrenant şi vesel al jazzului alunga ca prin minune toate grijile vieţii cotidiene.

Susanne îşi simţea inima uşoară. Oricine i-ar fi văzut, i-ar fi crezut un fericit cuplu care se plimbă cu fiul lor.

New Orleans nu semăna cu niciun alt oraş: avea un

suflet, un parfum, un spirit diferit de alte oraşe. Susanne se simţea pradă a unui amestec de emoţie şi plăcere deosebite.

Mâncară nişte preparate delicioase. Ea comandă, la fel ca şi Bart, stridii Bienville. Servite în cochilia lor, pe nişte frunze de salată proaspătă, erau acoperite cu un sos alb cu ciuperci şi creveţi mici uşor prăjiţi.

— Par foarte gustoase, murmură ea, pofticioasă.

Nici nu-şi dăduse seama cât îi era de foame! Andy luă creveţi prăjiţi, iar Bart, după ce îşi mâncă stridiile, comandă o tocană de pui cu orez. Când chelnerul puse platoul pe masă, Susanne adulmecă încântată aroma de jambon, ceapă, roşii şi piper verde.

— Ce păcat că stridiile au fost atât de săţioase! îmi place la nebunie tocana asta. Dar chiar nu-mi mai este foame.

Găsi totuşi puţin loc să mai mănânce din delicioasele chiftele franţuzeşti care li se serviseră, conform obiceiului, alături de tocană.

După prânz, cu ochii strălucind de plăcere şi de nerăbdare, Andy le reaminti:

— Susanne mi-a promis o plimbare cu trăsura. Îmi dai voie, tată?

— Bineînţeles! Aveţi tot timpul.

Îşi scoase carneţelul, scrise pe o foaie câteva cuvinte, rupse pagina şi i-o dădu fetei.

— Iată aici numele şi adresa doctorului; programarea este pentru ora cinci. Eu termin şedinţa cam pe la ora aceea. Duceţi-vă fără mine, şi îndată ce termin, vin şi eu.

Se scotoci prin buzunare şi continuă:

— Şi cu banii aceştia să vă distraţi, să plătiţi trăsura şi un taxi.

Se ridică, păru că şovăie, o privi fix pe Susanne, apoi îi întinse un plic.

— Acesta este pentru tine. Este o modestă răsplată

pentru tot ce ai făcut până acum. Îmi dau seama foarte bine de nepreţuitul tău ajutor şi pentru asta ţin să-ţi mulţumesc. Cumpără-ţi o rochie sau orice altceva ce-ţi face plăcere.

— Dar eu… nu pot să accept!

— Bineînţeles că poţi. îi meriţi pe deplin! De altfel, aş vrea să mergem să cinăm undeva, diseară. O să ne găsească hotelul o baby-sitter pentru Andy. Ar fi chiar păcat să fim în acest oraş şi să nu profităm. Aşa că, îmi imaginez că vrei să porţi o rochie nouă cu această ocazie!

Ea îl privi, tulburată şi descumpănită. Nu se aşteptase la o asemenea propunere şi nu ştia ce să răspundă. Să cineze, în tête-à-tête cu Bart într-unul din aceste restaurante atât de romantice din New Orleans! Dar oare îşi dorea asta?

Bart nu-i lăsă însă timp să-şi analizeze sentimentele.

— Acum, trebuie să plec! zise el.

Îi puse plicul în mână şi plecă, foarte grăbit.

Ea rămase perplexă o clipă, pipăind plicul. Apoi îşi reveni şi-l deschise. Îşi ţinu răsuflarea când văzu ce conţine. Cuprinsă de panică, gândi: „Nu pot să accept asta!” Dar în final, decise că Bart avea dreptate: muncise pentru banii ăştia! Erau o răsplată pentru vânătăile, băşicile, degetele ei rănite… fără să mai pună la socoteală mândria rănită prin atitudinea surorii ei!

„De acord, Bart Stone. O să-mi facă plăcere să cheltuiesc banii tăi, şi voi profita de fiecare centimă! îşi zise ea cu o tresărire de revoltă.

Apoi, veselă, dădu semnalul de plecare.

— Haide, Andy, la drum!

* * *

Coborâră pe Bourbon Street şi trecură prin faţa imobilului numit „Old Absinthe House”. Clădirea aceasta veche cu două etaje, din cărămidă roz, cu poarta ei sculptată şi cu balconul din fier forjat, era cea mai

cunoscută şi cea mai fotografiată din zonă. Andy vru să vadă aici atelierul potcovarului, prăvălioara cu suveniruri despre piratul Jean Laffitte, ale cărui aventuri le cunoştea pe dinafară. Intrară apoi pe Aleea Piraţilor, unde, cu un secol în urmă, se auzea zăngănitul spadelor celor ce luptau în duel.

Ajunseră la Jackson Square, unde fuseseră sărbătoriţi de-a lungul vremii atâţia eroi. Andy fu captivat de numeroşii pictori care, de jur-împrejurul grădinii publice, lucrau în faţa şevaletului lor. În centrul grădinii, în mijlocul unor arbori seculari, se înălţa maiestuoasă statuia ecvestră a lui Andrew Jackson.

— Este al şaptelea preşedinte ale Statelor Unite, îi explică Susanne. A repurtat o celebră victorie aici, la New Orleans. Şi i se spunea Andy, la fel ca ţie!

— Poate că, într-o zi, voi călări şi eu un cal ca acesta şi voi purta uniformă!

— Poate… Şi acum, ce-ar fi să facem plimbarea aceea cu trăsura?

O singură latură a pieţei era deschisă circulaţiei, celelalte trei fiind rezervate pietonilor. Găsiră câteva trăsuri ce-şi aşteptau clienţii. Circulaţia neîntreruptă a automobilelor şi motoretelor, a autobuzelor, le făcea să pară şi mai anacronice. Erau trase de cai bătrâni cu privirea tristă şi cu o pălărie de paie pe cap în care se făcuseră două găuri ca să li se poată scoate urechile. Vizitii îşi făceau liniştiţi siesta la soare, dar la apropierea celor doi plimbăreţi se treziră, îşi oferiră serviciile, lăudând cu gesturi largi calităţile calului lor sau cunoştinţele incomparabile despre toate comorile oraşului vechi.

După ce aleseră o trăsură, Susanne şi Andy se aşezară pe banchetă. Tăcură o parte a traseului pe unde veniseră mai devreme pe jos, dar Andy era atât de pasionat, încât nici nu observă.

De altfel, văzut din trăsură, totul părea altfel. Vizitiul

le dădea neîncetat explicaţii pe un ton monoton, care dovedea că nu era la prima lui plimbare!

După această vizită turistică, Susanne îl duse pe Andy la Piaţa franceză; cu siguranţă, nu văzuse ceva asemănător în Michigan. Copilul fu încântat de această piaţă în aer liber, cu tarabele încărcate de tot felul de produse şi cu vânzătorii care îşi strigau necontenit marfa.

De-a lungul fluviului Mississippi, bărcile erau pline ochi cu legume, fructe, peşte, scoici şi crustacee. Alături de porumb, roşii sau fasole puteai vedea fructe exotice despre care Andy nici nu auzise. Un pic mai departe, se întindea piaţa de carne. În sfârşit, urma un fel de bazar unde puteai găsi aproape orice.

Când Andy începu să dea semne de oboseală, îl duse în Jackson Square şi se aşezară pe terasa unei cafenele. Un pictor le propuse să-i facă portretul în creion băieţelului.

— Cât timp ne-ar lua şi cât ar costa? întrebă Susanne.

Bărbatul, care trebuie să fi avut vreo cincizeci de ani şi care purta o beretă din păr de cămilă care-i dădea o înfăţişare „fioroasă”, le spuse preţul. Înainte să accepte, Susanne verifică discret dacă îi mai rămâneau destui bani. Dar Bart fusese foarte generos!

Andy se aşeză aşadar pe un scaun pliant la marginea trotuarului şi pictorul îşi începu opera. Susanne aruncă o privire pe celelalte desene. Se vedea un oarecare talent.

La sfârşit, fu destul de mulţumită de portret. Probabil că şi lui Bart o să-i placă. Plăti şi-l rugă pe pictor să-l păstreze până se întorc ei. Apoi îl conduse pe Andy pe o străduţă aproape pustie şi împinse uşa singurei dughene care se afla prin preajmă. Se auzi un clopoţel sunând şi-i întâmpină un val de aer răcoros.

— Unde suntem? şopti Andy.

— La o vrăjitoare! îi răspunse Susanne pe acelaşi ton.

— Oh! exclamă Andy, cu ochii strălucind de

curiozitate. Poate că aş putea să-i cer vreo poţiune magică pentru astmul meu?

— Cine ştie? răspunse Susanne intrând în jocul lui. Iar eu, voi găsi poate un elixir de dragoste! adăugă ea râzând.

Cuvintele i-o luaseră înaintea gândurilor. Andy o privi cu uimire. De ce o fi având nevoie de asta? Doar îl avea pe Howard, nu?

Dugheana în care lumina intra cu zgârcenie era mai degrabă lugubră. Zări o lumânare aprinsă şi o enormă pisică neagră care trona pe tejgheaua pe care se îngrămădeau o mulţime de cărţi despre ştiinţele oculte, despre magie.

Pe etajere, de-a lungul pereţilor, se înşirau în rânduri înghesuite sticluţe de toate mărimile, pline de praf, conţinând pudre, ierburi, frunze uscate, rădăcini de mătrăgună şi chiar şopârle mici uscate.

— Vreau şi eu una! exclamă Andy.

— Cu condiţia să nu te foloseşti de ea astă-seară şi să-ţi terorizezi bona!

În clipa aceea, perdeaua din fundul dughenei se ridică şi intră o femeie înaltă, brunetă, îmbrăcată în întregime în negru. Faţa îi era încadrată de un păr lung de asemenea negru. Tenul îi era mat şi buzele groase senzuale. Unghiile deosebit de lungi şi lăcuite îngrijit evocau în mod irezistibil nişte gheare.

— Are exact înfăţişarea potrivită meseriei sale, murmură Susanne luându-l de mână pe Andy şi apropiindu-se de vrăjitoare. Nu te teme! adăugă ea. Nu este o vrăjitoare adevărată! Este doar o deghizare – n-o să-ţi facă niciun rău.

După ce cumpărară o şopârlă, plecară. Reveniţi la lumina zilei, vorbiră mult şi râseră împreună de femeia aceasta cu înfăţişarea un pic neliniştitoare şi de sinistra ei dugheană. Deşi continuau să glumească, Susanne se

simţea cuprinsă de acea ciudată emoţie care n-o mai părăsea de când pusese piciorul în acest cartier. Aici îţi puteai permite lucruri care, oriunde în altă parte ar fi părut scandaloase. Oare nu oricine simţea din când în când nevoia de a nu mai lua în seamă convenţiile vieţii civilizate şi să se lase în voia emoţiilor primitive, ca acelea pe care le trezea dugheana vrăjitoarei? Turistul rătăcit prin acest locuri simţea născându-se în el latura sălbatică a firii lui, astfel că şi Susanne începea să resimtă un plăcut sentiment de abandon, de uitare a convenţiilor sociale.

Avu dintr-odată impresia că se află pe un teren periculos. Simţea în mod confuz că avea chef să se poarte într-un fel neobişnuit. În sinea ei însă clipea un mic semnal de alarmă. Era mai bine să iasă din acest cartier cât mai repede cu putinţă, dacă voia să mai fie stăpână pe ea.

— Să luăm un taxi şi să mergem să cumpărăm rochia aceea despre care vorbea tatăl tău adineauri.

Spuse şoferului să-i conducă pe Canal Street, strada cea mai comercială şi mai elegantă din oraşul nou.

Va găsi poate într-unul din acele magazine de lux o toaletă potrivită pentru diseară. Şi aici, cel puţin, agitaţia şi zgomotul din jur o vor readuce cu picioarele pe pământ şi-i vor risipi tulburarea care o bântuia de azi-dimineaţă. Cel puţin aşa spera.

În picioare, îmbrăcată în rochie, Susanne se privea în oglinda cu trei feţe. Andy se agita în fotoliul său, jucându-se cu şopârla. „Se plictiseşte, îşi zise ea. Şi este obosit”. Se folosi de acest pretext ca să se hotărască pentru rochia pe care o proba. Se simţea însă şi acum sub influenţa periculoasă a oraşului vechi şi resimţea o dorinţă nebună de a comite extravaganţe. Rochia aceasta nu semăna deloc cu rochiile pe care le purta de obicei. Taftaua roşie şi mătăsoasă îi punea în valoare tenul bronzat şi croiala îi scotea în evidenţă silueta suplă, talia fină şi şoldurile rotunjite. Corsajul, foarte decoltat la spate şi strâmt peste

piept, nu era deloc indecent, dar îi accentua uşor forma sânilor tari. Două bretele fine care se întâlneau la spate ţineau ferm corsajul. Făcu câţiva paşi prin faţa oglinzii, se privi din faţă şi din spate. Nu era oare prea provocator? în mod normal, nu s-ar fi gândit niciodată să poarte o asemenea toaletă. Dar deocamdată, rochia aceasta i se părea a fi unica în lume, făcută special pentru ea şi murea de dorinţa de a o avea. Pentru o clipă, îi trecu prin minte imaginea lui Howard. Cum ar fi reacţionat văzând-o îmbrăcată astfel?

De fapt, lui i-ar fi fost oricum indiferent. Ea se simţea însă în al nouălea cer şi avea de gând să profite din plin de seara aceasta, chiar dacă va trebui să suporte prezenţa lui Bart.

Susanne se duse apoi să-şi cumpere o pereche de sandale cu tocuri înalte, roşii la fel ca rochia, trecură cu taxiul să recupereze portretul lui Andy şi ajunseră la doctor cu câteva minute mai devreme.

Consultaţia încă nu se terminase când apăru şi Bart. Verdictul specialistului era foarte încurajator. Chiar dacă trebuia încă să aibă grijă să nu se agite prea mult ca să declanşeze o criză, Andy făcuse progrese enorme şi doctorul era convins că în scurt timp astmul acesta nu va mai fi decât o amintire neplăcută.

Când plecară de la cabinetul medical, Bart era deosebit de vesel şi de vorbăreţ. De altfel, de ce n-ar fi fost? Afacerile îi mergeau bine, fiului său îi mergea foarte bine, atât moral cât şi fizic, şi curând se va muta în casa visurilor lui. Nu-i mai lipsea decât o soţie. Dar Susanne era convinsă că şi în privinţa aceasta se întrezărea un deznodământ fericit: sora ei era pe deplin dispusă să devină doamna Bart Stone!

Întorşi la hotel, Bart îi dădu o oră să se pregătească. Când sosi bona, Susanne o lăsă singură cu Andy ca să facă un pic cunoştinţă şi ea se încuie în baie.

Deschise robinetul, potrivi duşul şi când încăperea fu plină de aburi, se dezbrăcă şi intră în cadă. Adora să-şi simtă corpul sub această ploaie aproape fierbinte. Când îi era prea cald şi pielea i se înroşea cam mult, deschidea de tot robinetul de apă rece răcorindu-se, apoi reîncepea. Nu se grăbea deloc. În timp ce se răsfăţa sub ploaia fierbinte, încerca să-şi analizeze sentimentele. Ce putea să însemne această dispoziţie maliţioasă care n-o mai părăsea? Râzând singură, îşi mărturisi că de fapt nu avea niciun chef să scape de starea aceasta…

Se înveli în halatul de baie şi avu o senzaţie ciudat de voluptuoasă la atingerea ţesăturii de buret. Ceaţa se risipi încetul cu încetul şi deodată se zări în oglindă. Se privi cu stupoare, ca şi cum vedea o străină! Părul îi crescuse şi-i acoperea acum ceafa şi urechile. îl pieptănă cu grijă, îşi dădu cu rimel pe gene, puţin fond de ten şi pudră pe faţă şi cu ruj de buze.

Se retrase un pic şi se privi cu o surprindere detaşată, ca şi cum o nouă Susanne L'Anjeau îşi făcuse apariţia de câteva ore încoace şi cerea să fie luată în seamă. Nu-i displăcea latura aceasta necunoscută a fiinţei ei. De fapt, această nou-venită o intriga. Cum se va comporta oare?

Susanne deschise uşa băii şi îşi privi rochia cea nouă roşie, întinsă cu grijă pe un scaun. Înţelese dintr-odată ce anume o îndemnase s-o cumpere: era noua Susanne! Cu un fior de plăcere, îşi strecură picioarele în sandalele fine. Apoi încet, pentru a profita din plin de atingerea mătăsii de piele, îşi puse rochia. Se contemplă în oglindă: era încântătoare! Pentru prima oară în viaţa ei, simţi plăcerea de a se şti seducătoare.

Andy o aştepta în cameră. Surprins, rămase o clipă cu gura căscată. Apoi exclamă:

— Oh! Susanne! Eşti cu totul schimbată…! Cât eşti de frumoasă!

— Mulţumesc, răspunse ea făcându-i o mică reverenţă.

Cineva bătu la uşă şi Susanne se duse să deschidă.

— Bună seara! zise Bart.

Apoi o zări pe Susanne şi făcu ochii mari. Cu o ciudată licărire în privire, întârzie asupra chipului ei, a părului, a umerilor goi, apoi coborî încet peste urba şoldurilor şi ajunse până la picioare unde degetele ei cu unghii îngrijite ieşeau prin decupajul sandalelor.

— Asta da rochie! murmură el.

Ea îşi înclină capul pe o parte şi cu un zâmbet fermecător, spuse:

— Speram să-ţi placă.

Era într-adevăr, fără discuţie, o toaletă ce se potrivea cu magia oraşului; o rochie fermecată pentru un oraş fermecat!

Bart intră o clipă să discute cu bona şi să-i recomande să-l culce pe Andy devreme. În ciuda tocurilor înalte, tot o depăşea pe Susanne cu câţiva centimetri şi alături de el se simţea minusculă. Îi plăcea însă această impresie. De fapt, în clipa aceasta îi plăcea totul la el: tenul bronzat, umerii laţi, costumul albastru închis, cămaşa de culoare deschisă, mâinile puternice şi virile…

În sinea ei, râse. Se simţea de parcă era drogată. Era o senzaţie exaltantă, întreţinută în parte de parfumul de mosc pe care-l emana acest bărbat. Era atât de aproape de ea, încât îi simţea respiraţia caldă pe piele.

Îl sărutară pe Andy şi, câteva minute mai târziu, mergeau alături unul de altul pe Bourbon Street, care seara era rezervată pietonilor. La balconul unei case, la înălţimea etajului doi, o femeie îmbrăcată cât se poate de sumar, dar acoperită cu salbe de monede care se loveau între ele, se balansa într-un leagăn. Le promitea trecătorilor un spectacol mult mai interesant dacă binevoiau să intre.

Numeroşi şarlatani, în uşa cluburilor de noapte, invitau trecătorii să vină să admire spectacolele cele mai extraordinare, cu cele mai frumoase femei din lume.

Susanne remarcă faptul că Bart nu dădea nicio atenţie la ceea ce se petrecea în jurul lui. Intrigat şi îngândurat, o privea doar pe ea.

Susanne se simţea uşor stânjenită, dar mai ales flatată. În mod normal, nu s-ar fi purtat niciodată astfel, dar împrejurările nu erau normale şi nu se simţea ea însăşi, astă-seară. Era din ce în ce mai sensibilă la mâna lui Bart pusă pe talia ei, în timp ce o conducea pe stradă, strângând-o lângă el.

— Îmi este foame! exclamă ea veselă. Nu mergem să mâncăm?

— Să mâncăm? repetă vag Bart.

Susanne începea să-l suspecteze şi pe el că este vrăjit de farmecul acestui vechi cartier.

— Vrei să mergem la „Antoine”? Am reţinut o masă acolo.

— Minunat!

În drum, trecură prin faţa mai multor cluburi de noapte de unde răzbăteau până la ei sunetele melancolice ale unui blues sau notele vesele şi antrenante ale unei muzici de jazz mai recente.

Nimic nu se schimbase la „Antoine”. Parchetul bine ceruit şi decoraţiunile interioare la fel de sobre contrastau cu rafinamentul felurilor de mâncare propuse clienţilor.

Comandară un pui cu migdale şi şeful de sală, în costum negru cu cravată, îi sfătui să ia şi un sufleu de cartofi cu muguri de sparanghel, acoperit cu un sos olandez.

Aşteptându-şi cina care nu se prepara decât în ultimul moment, Susanne comandă un Ramos Gin Fizz – un amestec de gin, frişca şi lichior din flori de portocal – în timp ce Bart ceru un Sazerac, amestec de whisky cu bere.

— Ce păcat că Helen n-a putut veni, murmură Susanne pândind reacţia lui Bart cu coada ochiului. Este ţintuită la pat în timp ce noi ne distrăm!

— Într-adevăr, încuviinţă el reflex.

Cât era oare ataşat de sora ei? Poate că astă-seară va avea în sfârşit răspunsul la întrebare? Tocmai se hotărâse să flirteze cu Bart doar ca să se amuze. La urma urmei, era un joc absolut nevinovat şi sora ei merita asta. îl detesta pe Bart, dar aceasta nu avea importanţă. Important era să se distreze răzbunându-se astfel pe sora ei şi să iasă nevătămată din această aventură… Era de fapt o comedie delicios de diabolică şi absolut potrivită aici, în decorul romantic al cartierului vechi.

După cină, rătăciră la întâmplare pe străduţele înguste. Vechea Susanne o contempla ca un simplu spectator pe noua Susanne, care îşi dădea toată osteneala să-l seducă pe Bart. Dar vechea Susanne era conştientă că trebuia s-o oprească la timp pe cea nouă, înainte ca jocul să devină periculos. I se părea că Bart era, ca şi ea, pătruns de vraja acestor locuri şi că amândoi erau complet diferiţi de Bart şi Susanne care plecaseră spre New Orleans azi-dimineaţă. Complet detaşată de ea însăşi, se lăsă condusă până în Jackson Square, locul de întâlnire binecunoscut al tuturor îndrăgostiţilor şi acceptă să se aşeze cu el pe o bancă. El îşi trecu o mână peste umerii ei.

— Ştii că, astă-seară, eşti foarte frumoasă, Susanne?

— Mulţumesc, murmură ea pe un ton plin de modestie.

Îi aruncă o privire scurtă. La lumina lunii, ochii lui negri străluceau cu o licărire neobişnuită, aproape diabolică, ca şi cum ar fi vrut să-i citească gândurile. Se înfioră şi simţi un nod în gât.

— Eşti atât de deosebită, astă-seară! Încerc să mă conving că este tot micuţa Susanne L'Anjeau aici lângă mine.

— Ce… ce vrei să spui?

— Pentru mine, ai fost întotdeauna sora cea mică a Hellenei. O adolescentă, o tânără fermecătoare, exuberantă, naivă şi încă puţin copilăroasă. Dar adineauri, când mi-ai deschis uşa, nu-mi venea să-mi cred ochilor! Aveam în faţa mea o adevărată femeie foarte frumoasă… La fel de seducătoare şi înfloritoare ca Helen!

Helen! auzind iarăşi acest nume, sângele îi îngheţă în vene. Nu ştia oare ce oroare avea să fie comparată cu sora ei?

— S-a făcut târziu! Ar trebui să ne întoarcem, propuse ea.

— Nu încă… Există un lucru pe care îmi doresc să-l fac din clipa în care te-am văzut astă-seară…

Inima îi bătea cu putere. Bart rostise aceste cuvinte cu o voce scăzută şi ciudată… Mirată şi chiar neliniştită un pic, îl întrebă pe un ton timid:

— Ce anume?

— M-ai înţeles prea bine!

— Eu? Nicidecum!

Minţea, şi el ştia asta. Pentru că în clipa aceasta erau o singură fiinţă. Ca şi cum, până acum, merseseră pe drumuri diferite şi acum cărările li se întâlneau. Simţea, fără să ştie de ce, că acesta era un moment crucial pentru ei doi.

El o strânse mai tare de umeri. Răsuflarea-i caldă îi mângâia pielea şi parfumul înţepător o tulbura. Bart îi prinse bărbia, îi întoarse încetişor faţa spre el şi, cu ochii întredeschişi, o privi. Când se aplecă şi-şi puse buzele peste ale ei, îi răspunse cu pasiune. Era cuprinsă de o emoţie împotriva căreia îi era imposibil să lupte. El o strânse mai tare şi o sărută din ce în ce cu mai multă sete şi nerăbdare, ca şi cum voia să soarbă de la ea ceva de care avea o imperioasă nevoie.

Susanne îşi puse mâinile după gâtul lui şi-l mângâia

cu vârful degetelor. Respiraţia i se acceleră şi în câteva secunde răsuflau în acelaşi ritm. Se abandonă în totalitate mâinilor lui Bart când acesta începu s-o mângâie din ce în ce mai insistent. O cuprinsese un sentiment de triumf: îşi atinsese scopul. Pentru prima oară, i-o luase înainte surorii ei şi, în acelaşi timp, se răzbuna pe Bart. Ochii lui ardeau de dorinţă. Ce dulce va fi răzbunarea când îi va refuza ceea ce îşi dorea cu disperare!

Dar victoria ei se făcu praf şi triumful se spulberă când văzu că nu-şi poate stăpâni pasiunea care o cuprinsese. La acest joc periculos, câştigase în aceeaşi măsură în care pierduse... Dar care femeie ar fi rezistat la atâta virilitate, la atâta forţă şi putere de seducţie... „Toate astea n-au nimic de-a face cu dragostea, îşi zise Susanne cu furie. Este vorba de o simplă atracţie fizică!”

Cu un efort disperat de voinţă, se îndepărtă un pic şi spuse cu o voce cât se poate de rece:

— Vreau să mă întorc la hotel.

— Nu lupta împotriva propriei dorinţe! Sărutul acesta ţi-a făcut tot atâta plăcere ca şi mie, recunoaşte, Susanne!

— Nu recunosc nimic!

Se ridică brusc şi se îndepărtă. Poşeta îi rămăsese pe bancă; se întoarse să şi-o ia şi vru să plece, dar el o prinse de mână.

— Nu contează! Sărutul tău a vorbit pentru tine.

— De unde ştii că nu jucam teatru? zise ea pe un ton provocator.

— Cunosc bine diferenţa!

— Te crezi irezistibil, nu-i aşa?

— Ştiu ce ai simţit, atâta tot.

— Înfâmfarea ta nu are limite!

— Numeşte-o aşa, dacă vrei. Dar eu, cel puţin, mă cunosc bine. Ştiu ce vreau şi dacă se poate sau nu să obţin. Şi în plus, te cunosc şi pe tine... şi fără îndoială mai bine decât tine. Este un avantaj apreciabil!

— Oh! exclamă ea, furioasă.

Ceea ce o înfuria mai mult, era mai puţin îngâmfarea lui, cât faptul că avea dreptate în tot ce spusese…

Porniră tăcuţi spre hotel, fără să vadă nimic din ceea ce se petrecea între ei. Ea continua să fie furioasă, pe când Bart era fără îndoială ocupat să găsească o modalitate de a cuceri.

Niciunul nici celălalt nu rostiră un cuvânt înainte de a ieşi din lift, la etajul trei.

— Ce-ar fi să ne împăcăm? sugeră Bart în sfârşit. Măcar pentru Andy. Ar fi foarte nefericit dacă nu ne-am mai vorbi.

Susanne se opri şi încercă să citească în ochii lui. Bart avea o expresie indescifrabilă. Putea oare să aibă încredere în el? Singura apărare împotriva unei fiinţe atât de diabolic de seducătoare nu era oare ura şi furia permanentă?

— Cu o condiţie…

— Care?

— Nu te vei mai apropia de mine sub niciun pretext.

— Dacă asta doreşti cu adevărat…

— Evident că asta doresc!

— Am înţeles. N-am să mă mai apropii de tine decât dacă îmi vei cere.

— În cazul acesta, n-am de ce mă teme!

Scotoci în poşetă după cheie.

— Trebuie să fie undeva! mormăi ea.

— Dă-mi să caut eu!

Îi luă poşeta şi scotoci la rândul lui, dar fără succes.

— Este prea întuneric aici. Vino la mine.

Ea nu se clinti.

— Nu-ţi fie teamă! N-am să te atac!

Îl privi şi-şi stăpâni un fior. Era atât de puternic, avea ochii atât de negri, de parcă ar fi fost diavolul în persoană! îşi jură în sinea ei că oricare ar fi argumentele lui, nu-l va

lăsa să se apropie de ea.

Camera lui Bart era asemănătoare cu a ei, cu singura deosebire că perdelele, cuvertura şi mocheta nu erau albastre, ci brun-roşcat. El răsturnă conţinutul poşetei pe masă şi-i întinse triumfător cheia.

— Iat-o! Dar poate că n-aveai niciun chef s-o găseşti?

— Nu-i adevărat! zise ea smulgându-i cheia din mână şi fulgerându-l cu privirea.

— Am vrut doar să te enervez. Eşti atât de frumoasă când te superi!

— În cazul acesta, ai fi putut să găseşti o replică mai originală decât aceasta, arhicunoscută.

— După părerea ta, este doar o replică?

— Şi ce-ai vrea să fie altceva?

— Să bem ceva şi-ţi voi explica!

— Pentru nimic în lume!

— Ţi-e teamă?

— Teamă? Şi de ce, mă rog, să-mi fie teamă?

— Să te laşi în voia simţurilor, ca adineauri în scuar!

— Hotărât lucru, eşti convins că nimeni nu-ţi poate rezista!

— Ţi-am mai spus că ştiu de ce sunt în stare. De altfel, dacă nu-ţi este teamă, de ce refuzi să bei cu mine „paharul prieteniei”?

Susanne hotărî să răspundă provocării. În starea de exasperare în care se afla, nu era niciun pericol să cadă pradă farmecului lui! Va bea acest pahar cu el şi-i va dovedi că este insensibilă la seducţia lui.

Mulţumită de hotărârea ei, furia i se mai potoli încetul cu încetul. Vrusese să se răzbune pe sora ei, dar acum voia să-i dea o lecţie! O să vadă el!

Bart se duse să ia o sticlă de şampanie din frigider, scoase dopul, umplu două pahare, îi întinse unul apoi puse sticla din nou la rece. Susanne luă paharul cu o mână ce-i tremura. Se simţea dintr-odată foarte stânjenită.

— Eşti nervoasă? întrebă Bart.

— Fireşte că nu sunt!

— Cu atât mai bine!

N-ar avea niciun haz dacă ar fi prea uşor! zise el râzând.

— Oh! Eşti imposibil!

Puse repede paharul pe masă, îşi luă poşeta, cheia, şi se ridică brusc.

— Noapte bună, Bart Stone!

— Uşurel! Nu te grăbi, zise el prinzând-o de braţ. Ţi-am promis să-ţi arăt ceva…

— Nu mă interesează! Dă-mi drumul! Mă doare mâna!

În loc să-i dea drumul, Bart o trase spre el. Ea îşi întoarse capul.

— Ai promis că n-o să te apropii de mine!

— Doar dacă nu-ţi doreşti, îi reaminti el.

— Ei bine, nu-mi doresc! încetează! Imediat!

— Nu te cred, răspunse Bart zâmbind, foarte sigur pe el. Şi am să-ţi dovedesc!

Brusc, îşi lipi buzele de ale ei. Resimţind un ciudat amestec de plăcere şi durere, încercă mai întâi să-i reziste. Dar violenţa sărutului său o făcu să-şi uite rapid ura care i-o purta şi se abandonă cu o pasiune crescândă, din ce în ce mai dornică de această pedeapsă pe care el i-o administra.

El îşi plimba buzele de-a lungul gâtului ei, al umerilor. Pradă unor emoţii necunoscute care o tulburau, tremurând toată, îl lăsă să-i dea jos bretelele şi să-şi strecoare mâna sub ţesătura fină a corsajului.

Nici trecutul, nici viitorul nu mai existau. Orice amintire neplăcută despre el se evaporă. Mai avea importanţă doar un singur lucru: faptul că se afla în braţele singurului bărbat din lume capabil să dezlănţuie în ea acest torent de pasiune, s-o sărute astfel şi s-o facă să simtă o asemenea dorinţă! Avea impresia că este

suspendată deasupra unei prăpăstii. Acum era în stare de orice, nu-şi mai punea nicio întrebare. Pregătită pentru inevitabila împlinire a fericirii ei, Susanne acceptase ceea ce i se părea consecinţa logică şi firească, punctul culminant al acestei seri, când un zgomot ciudat o făcu să tresară.

Această întrerupere neaşteptată o scoase din ceaţa care-i învăluise şi rupse într-o clipă vraja. Bart se încruntă, neliniştit.

— Parcă ar fi Andy! exclamă el. Vino!

Se repeziră în încăperea alăturată şi-l găsiră pe Andy aşezat în pat, cu privirea sticloasă, respirând cu dificultate. Bona era în picioare lângă el, complet descumpănită.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, se tângui ea. Dormea bine şi dintr-odată…

— Andy! strigă Bart prinzându-l de umeri şi scuturându-l puternic. Andy!

Copilul încetă să geamă, privirea îşi recăpătă o expresie normală şi, speriat, privi în jurul lui.

— Ai avut un coşmar, zise Bart strângându-l la piept. Acum este bine. Suntem aici, cu tine.

Andy îşi încolăci braţele după gâtul lui şi începu să plângă încetişor.

— Nu este vina dumitale, îi spuse Bart bonei, ca s-o liniştească. Îţi mulţumesc că ai venit.

Luă banii pe care i-i întinse Bart, uşurată că poate în sfârşit să plece.

Susanne se aşeză lângă pat, în timp ce Bart îşi legăna fiul în braţe.

— De la moartea mamei lui, are nişte coşmaruri îngrozitoare, murmură el. Nu l-aş fi lăsat niciodată în grija unei străine dacă aş fi ştiut că s-ar putea întâmpla asta. Îi mergea atât de bine de o vreme încoace!

— Poate că a obosit astăzi, cu drumul şi toate emoţiile zilei…

— Fără îndoială. Dar se poartă acum într-un asemenea mod, încât uit uneori cât este încă de fragil!

— Nu-ţi face griji, acum. O să mă ocup eu de el, zise Susanne.

— Ştiu.

Îşi pierduse tot aerul acela de seducător arogant. Chipul i se îmblânzise şi exprima acum aproape recunoştinţă… Susanne se înfioră şi înţelese brusc că Bart Stone este într-adevăr un bărbat periculos. Nu numai că avea un magnetism, un farmec viril irezistibil, dar acum îi văzuse şi latura tandră a firii. Toate aceste trăsături de caracter puteau să impresioneze orice femeie, chiar dacă aceasta ar fi avut o inimă de piatră.

Trebuia cu orice preţ să evite să rămână singură cu el. La urma urmei, ceea ce simţise pentru ea nu era decât atracţie fizică. Vraja oraşului acţionase şi asupra lui ca şi asupra ei şi astă-seară oricare altă femeie ar fi fost potrivită. Din întâmplare, ea fusese aici, pur şi simplu!

Se duse la culcare analizând aceste gânduri, jurându-se că nu se va mai lăsa prinsă niciodată în plasa lui Bart Stone.

Capitolul 1

— Andy! Este timpul să te trezeşti, dacă vrei să asişti la concursul de pirogi!

Băiatul bombăni ceva, se ascunse sub cuvertură şi adormi la loc. O rază de soare se strecură printre jaluzele şi se aşeză, ca un deget de zână, pe o şuviţă de păr blond care rămăsese pe dinafară.

Dormise în camera Hellenei. Rămasă în pragul uşii, Susanne privea cu duioşie spre această mică formă făcută ghem în pat. Îşi amintea de acea seară de săptămâna trecută, dar parcă se întâmplase foarte de mult, când, la New Orleans fiind, veghease la căpătâiul acestui copil atunci când avusese coşmaruri şi de care se ataşa mai mult decât ar fi trebuit…

— Haide, Andy, drepţi! insistă ea. Un flăcău mare ca tine ar trebui să se trezească la primul apel!

Se apropie de pat, dând cuvertura la o parte şi-i gâdilă tălpile. Copilul se zbătu râzând, se rostogoli spre ea şi o privi cu ochi încă înceţoşaţi de somn.

— Cursa începe peste o oră. Ai face bine să te grăbeşti.

El căscă prelung, se întinse şi-i ceru să iasă din cameră pentru ca să se îmbrace.

Susanne se duse în bucătărie, unde doamna L'Anjeau în picioare, lângă aragaz, pregătea o papară şi bacon prăjit, al cărui miros care umpluse încăperea o făcu să-i lase gura apă.

— Vine şi Andy în cinci minute, spuse ea.

— Vrei să te ocupi de pâinea prăjită? întrebă mama ei fără să se întoarcă.

— Bineînţeles.

Puse prăjitorul de pâine în priză, scoase tacâmurile din sertar şi începu să le aşeze pe masă. Îşi făcu apariţia şi domnul L'Anjeau şi se aşeză la locul lui obişnuit.

Susanne asculta distrată discuţia celor doi. De când se întorsese de la New Orleans, se simţea într-o stare ciudată, parcă se detaşase de tot.

Dacă n-ar fi făcut această călătorie! Dacă n-ar fi avut aceea idee nebunească de a flirta cu Bart! Tot ce câştigase din asta fusese să-şi provoace altele noi.

De când se întorsese, lucrurile se clarificaseră perfect: Bart o evita cu grijă. În schimb, se întâlnea din ce în ce mai mult cu sora ei. Ieşeau împreună în fiecare seară. Iar ieri plecase împreună cu ea într-o călătorie de afaceri. Urmau să-şi petreacă noaptea la Bâton Rouge.

Aşadar, pe Helen o iubea. Probabil că îşi dăduse seama de asta după noaptea aceea cu Susanne în New Orleans. Era pentru prima oară când pleca într-o călătorie cu Helen pentru mai mult de o zi. Şi Susanne era convinsă

că Bart nu se va mulţumi cu două camere separate…

La urma urmei, era singura vinovată. De ce nu păstrase distanţa faţă de el? Adevărul era că nu prea reuşea să înţeleagă emoţiile pe care Bart i le trezea. Îi rămânea de făcut un singur lucru: să-l alunge o dată pentru totdeauna pe Bart Stone din gândurile sale. Şi poate că într-o bună zi va ajunge chiar să nu-l mai urască atât, să-i devină indiferent.

Se trezi din visare, nu fără efort.

— Tată, pot să folosesc furgoneta în dimineaţa aceasta? Aş vrea să-l duc pe Andy la cursa de pirogi. M-aş întoarce pe la prânz.

— Bineînţeles! Dar fii atentă la temperatura apei. Dacă depăşeşte normalul, opreşte şi umple radiatorul. De îndată ce voi avea nişte bani, îl voi repara.

Ruşinată, se gândi la rochia ei de mătase roşie… Cu banii care-i dăduse pe ea s-ar fi putut cumpăra mai multe radiatoare! Ce-o apucase să arunce astfel anii pe fereastră? Fără îndoială, în momentul acela, nu mai era ea însăşi…

Doamna L'Anjeau puse pe masă papara şi şunca prăjită, când în uşă apăru un căpşor blond. Andy zâmbi cu timiditate.

— Miroase atât de bine!

— Aşază-te aici, în faţa mea, zise Susanne.

Copilul se aşeză şi aşteptă cuminte să-i dea farfuria de mâncare.

Chiar dacă era obişnuit cu luxul, se simţea foarte în largul lui în modesta lor casă. Nu este un copil ca toţi ceilalţi, îşi zise Susanne. Ar fi putut avea tot ce-şi doreşte, şi totuşi nu era nici blazat, nici obraznic. Era la fel de bucuros să meargă pe chei cu ea ca şi atunci când tatăl lui îl ducea în oraş şi-l copleşea cu o mulţime de cadouri! Ar fi o crimă ca Helen să-l răsfeţe prea mult. Când va deveni mama lui, cu siguranţă îl va învăţa să nu se mulţumească

niciodată doar cu plăcerile simple ale vieţii. Pentru că nu mai era nicio îndoială, în curând Helen îi va ţine loc de mamă…

Andy îşi devoră micul dejun cu poftă şi chiar mai luă suc de portocale. Cât o privea pe Susanne, acesteia nu-i era foame şi se juca distrată cu vârful furculiţei prin farfurie. De îndată ce Andy o anunţă că terminase de mâncat, se ridică de la masă, îi ceru tatălui cheile furgonetei şi câteva clipe mai târziu porni spre golfuleţul unde urma să aibă loc cursa.

Competiţiile acestea erau foarte distractive. Când localnicii cajun porneau în micile lor ambarcaţiuni făcute dintr-un singur trunchi de copac, dădeau dovadă de cel mai corect spirit sportiv. Dar pe măsură ce se apropiau de finiş şi dacă vedeau că s-ar putea ca victoria să le scape, îşi aruncau unii altora, de la pirogă la alta, cele mai teribile injurii în limba franceză şi încercau să-i facă pe rivali să eşueze. Câţiva bărbaţi mai voinici aveau ca misiune să-i împiedice pe concurenţi să se încaiere. Bineînţeles, totul era doar o punere în scenă.

După cursă, ajunşi pe mal, începea un dans dezlănţuit în cursul căruia învingători şi învinşi se împăcau şi îşi jurau prietenie veşnică.

Andy, emoţionat şi cu ochii măriţi, nu pierdea nimic din spectacol. Susanne însă doar se prefăcea că se distrează. O obseda imaginea lui Bart împreună cu Helen şi o împiedica să se concentreze asupra a ceea ce se petrecea în jurul ei. De ce o mai preocupa atât viaţa amoroasă a acestui bărbat? Fără îndoială, pentru că se temea de influenţa nefastă a Hellenei asupra lui Andy…

Pe drumul de întoarcere, cu ochii strălucind de entuziasm, Andy nu încetă să flecărească vesel. Nu-l văzuse niciodată atât de însufleţit.

— Îţi mulţumesc că m-ai dus! zise el.

— Îmi doream şi eu la fel de mult ca şi tine, răspunse

ea zâmbind.

Trase furgoneta la locul ei. Temperatura apei tocmai atinsese pragul critic şi se simţi uşurată că ajunsese la destinaţie.

— Susanne…

— Da?

— Dacă tata nu te-ar plăti ca să te ocupi de mine, ai fi totuşi prietena mea, nu-i aşa?

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Fireşte! Eram prietena ta încă dinainte ca tatăl tău să mă plătească! Nu-ţi aminteşti? N-aş fi acceptat niciodată munca asta dacă nu te-aş fi iubit deja!

Convins de spusele ei, Andy îi zâmbi şi sări din maşină. Susanne făcu la fel, trânti portiera şi reluă:

— Aminteşte-ţi! Tatăl tău a venit să mă roage, nu eu! Şi dacă i-am acceptat banii, am făcut-o la insistenţele lui. Mă crezi, cel puţin? adăugă ea trecându-şi un braţ după umerii copilului.

— Mda… făcu el roşind.

Băiatul se crispase, dar Susanne simţea că avea tot atâta nevoie de dovezi fizice de afecţiune cât şi de prietenia ei.

— Ştii, va trebui s-o împodobim pe „Helanne” în vederea botezului flotei. Vrei să mă ajuţi?

— Sigur… Ce ar trebui să fac?

— Îţi voi explica după-masă. Acum, hai să mâncăm!

Soarele încă mai strălucea pe cer când Andy şi Susanne părăsiră puntea bărcii. Agăţaseră de-a lungul catargului şi a cordajelor mici steaguri multicolore care fluturau în vânt. Zgomotul lor îl agasa pe Biscuit, care se plimba neîncetat de la un capăt la altul şi lătra.

Barca se întorsese din docul uscat abia de două zile.

Avea acum un motor nou şi, vopsită de la pupa la prora, avea o înfăţişare semeaţă.

Viaţa familiei L’Anjeau se schimbase mult de la

întoarcerea lui Bart. Erau ca nişte marionete ale căror aţe le trăgea el. Până şi situaţia lor financiară se schimbase evident mult în bine. Dar Susanne nu putea să-l ierte pentru faptul că le furase independenţa.

Încercând să se intereseze şi de altceva decât de ea însăşi, Susanne făcu împreună cu Andy turul portului pentru a admira vasele de pescuit. îi explică derularea ceremoniei care trebuia să dureze trei zile.

— Va fi un concurs între bărci, un concurs de frumuseţe, o paradă şi un preot care va binecuvânta flota. De asemenea, se va ţine o slujbă de pomenire în memoria marinarilor dispăruţi pe mare. Şi va fi o orgie de feluri de mâncare din creveţi…

— O să participi şi tu la concursul de frumuseţe?

— Oh, nu! zise ea râzând. Dar oricum, îţi mulţumesc de compliment!

— Ar trebui; sunt sigur că ai lua premiul întâi!

— Mulţumesc, Andy! Este cel mai frumos lucru care mi s-a spus vreodată! Am o idee! De ce n-ai veni cu noi pe „Helanne”? înaintea ceremoniei religioase, bărcile fac o mare paradă în port. Şi toată lumea este în haine de sărbătoare.

— Chiar pot? Ar fi formidabil…

— Şi de ce nu?

A doua zi, Andy, îmbrăcat într-o cămaşă şi pantaloni nou-nouţe, cu pantofi negri strălucind în soare şi cu părul bine pieptănat, în picioare pe puntea bărcii, asista la ceremonie împreună cu familia L’Anjeau. Se simţea foarte în largul lui şi părea că face parte din familie.

Susanne purta o rochie de vară albă, un blazer asortat tivit cu panglică roşie şi sandalele ei noi cu tocuri înalte. Doamna L’Anjeau purta o toaletă pe care şi-o confecţionase din două rochii demodate, dar a căror stofă era încă bună. Domnul L’Anjeau îşi scosese singurul costum convenabil care-i mai rămăsese din vremurile

bune. Lipsea doar Helen. Dar ea nu se interesase niciodată prea mult de activităţile tatălui său. Se dusese undeva împreună cu Bart şi era cu atât mai bine. În această zi de sărbătoare, Susanne n-avea chef să-i vadă nici pe unul, nici pe altul.

Domnul L'Anjeau porni motorul. „Helanne" urma să-şi ocupe locul în cadrul paradei bărcilor care umpleau aerul cu zumzetul motoarelor lor. Fanioanele fluturau în vânt. Susanne, Andy şi Biscuit se plimbau pe punte şi se lăsau stropiţi de picăturile de apă sărată. Relaxată, Susanne se simţea aici în elementul ei.

Vasele înaintau încet, supunându-se ordinelor ambarcaţiunii conducătoare. Susanne simţi un nod în gât când preotul se apropie să-i binecuvânteze: naviga pe un vas care nu le mai aparţinea. Avea impresia că este o regină detronată şi care apărea pentru ultima oară pe tronul ei…

Parada se termină şi fiecare barcă îşi reluă locul de-a lungul cheiului. Pescarii şi familiile lor se grupară pe puntea din spate şi, într-o nemişcare solemnă, aşteptară trecerea procesiunii.

După binecuvântarea flotei, domnul şi doamna L'Anjeau se întoarseră acasă, în timp ce Susanne şi Andy, însoţiţi de Biscuit, se amestecară în mulţimea veselă. Abia de mai puteai să treci pe străzi, unde barăcile de scânduri construite în grabă umpleau trotuarele şi uneori chiar drumul.

Zărind un vânzător de creveţi fripţi, Susanne îi propuse lui Andy să guste un pic.

— Chiar îmi este foame, mărturisi el.

Cumpărară un cornet de creveţi şi continuându-şi plimbarea, admirară pe tarabe broderiile ieşite din îndemânarea nevestelor de pescari, ouă vopsite în toate culorile, scoici transformate în păsări, în copaci sau chiar în păpuşi.

Andy era atras mai ales de standurile de jocuri: tirul cu puşca, dărâmarea piramidelor de cutii de conserve goale cu ajutorul unor mingi de cârpă sau aruncarea inelelor de lemn pe gâtul unor sticle. Rămase să contemple îndelung isprăvile celor care trăgeau de un enorm arc, încercând să ridice un disc foarte greu de-a lungul unui fel de tobogan. Dacă discul ajungea în vârf, se auzea un clopot bătând şi însemna că jocul este câştigat. Nu reuşea niciunul şi Andy şi Susanne se amuzau copios de eforturile disperate ale concurenţilor.

Susannei îi fu cumplit de greu să-l smulgă de la petrecere şi să-l ducă acasă. Merseră vorbind într-una despre ceea ce văzuseră. Relaţia dintre ei era absolut plăcută şi relaxată. Nu mai era vorba despre o relaţie între baby-sitter şi copil, ci de o adevărată prietenie.

Zări de departe un Mercedes oprit în faţa casei lor. Brusc, avu impresia că razele soarelui devin mai fierbinţi şi că bentiţele sandalelor îi intră în carne. Se crispă şi vocea i se subţie cu un ton, iar inima începu să-i bată cu putere.

Bart Stone apăru în prag. O şuviţă rebelă îi traversa fruntea dându-i o expresie ceva mai puţin aspră ca de obicei. Dar ochii lui negri nu-şi pierduseră nimic din strălucire.

Fără să vrea, Susanne îl fixă cu mai multă intensitate decât ar fi vrut.

— A mers bine călătoria voastră de afaceri? întrebă ea cu o notă ironică în glas pe care dorea neapărat ca el s-o remarce.

— Evident! spuse el sec.

— Evident! repetă ea, glacial.

Bart îşi luă fiul în braţe.

— Te-ai distrat bine în absenţa mea?

— Nemaipomenit!

— Sunt într-adevăr încântat de faptul că Susanne se ocupă atât de bine de tine. Şi acum, şterge-o! Du-te şi

spune-i doamnei L'Anjeau că te-ai întors. Te aşteaptă.

Surprinsă, Susanne întrebă:

— De ce-l aşteaptă mama?

Prin ochii lui Bart trecu o licărire ciudată.

— Pentru că am rugat-o să se ocupe de el până la întoarcerea noastră.

— Întoarcerea noastră? Şi unde mergem?

Fără să-i răspundă, o luă de braţ şi o conduse spre port. Susanne încercă să reziste, dar el o ţinea strâns. Îl detest, îşi zise ea, dar de îndată ce mă atinge, nu mai sunt decât o cârpă în mâinile lui. De ce nu mă lasă în pace?

— Ei? Care-i surpriza? întrebă ea cu nerăbdare când ajunseră lângă „Helanne".

— S-au terminat!

— Ce s-au terminat!

— Reparaţiile. Barca este din nou gata de ieşit în larg.

— Ştiu!

— Mai rămâne doar un lucru de făcut şi tu o să mă ajuţi. Trebuie încercată înainte de a o repune în circulaţie.

— Dar azi-dimineaţă, totul funcţiona de minune!

— Vreau să-mi dau seama chiar eu de lucru acesta.

— De ce să mă iei cu tine pentru asta? Tu n-ai nevoie de nimeni ca să pilotezi o barcă!

— Îmi trebuie un secund. Şi nimeni altcineva, în afară de tatăl tău, nu cunoaşte mai bine acest vas ca tine.

— De ce nu-i ceri lui să te însoţească?

— Este ocupat, împreună cu Alex, pe un alt vas de-al meu, astăzi.

— Doar nu speri că mă voi îmbarca în ţinuta asta?

— Ştiu că mai ai şi alte haine la bord! zise el râzând. Vino, şi încetează să mai discuţi! Nu te-am văzut niciodată protestând înaintea unei ieşiri pe mare.

— Nu asta mă deranjează. Compania mă indispune.

Se duse fără tragere de inimă în cabină, să se

schimbe. Îşi scoase rochia albă şi sandalele şi-şi puse nişte blugi vechi, o bluză bleu şi nişte espadrile de o culoare nedefinită.

Când ieşi, Bart tocmai mângâia câinele şi-i spunea cu tandreţe:

— Nu! De data asta, nu. Rămâi la mal, bătrâne!

Îi trase o palmă prietenească şi Biscuit, supărat, coborî pe chei.

Îi ceru apoi Susannei să desprindă parâmele şi dispăru în cabina de pilotaj ca să pornească motorul. Acesta începu imediat să toarcă în ritm regulat şi barca porni încet să iasă din port.

Susanne rămase multă vreme pe punte, profitând de ultimele raze de soare şi lăsând briza să-i mângâie faţa.

Nu existau pe lume decât două locuri în care se simţea cu adevărat fericită şi relaxată: pe această barcă şi în vechea lor casă. Şi amândouă aparţineau de acum lui Bart…

După o cursă destul de lungă prin golf, motorul tăcu şi Bart veni lângă ea pe punte.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Da, zise Bart luând ancora şi aruncând-o peste bord.

Muşchii i se încordaseră la acest efort şi se concentrau sub mânecile cămăşii în carouri.

— Ce anume? întrebă ea, îngrijorată.

— Asta, zise Bart trăgând-o spre el.

Fără să-i lase timp să reacţioneze, o sărută atât de pătimaş, încât i se muiară genunchii. Abia de mai putea respira. Buzele lui o ardeau.

— Ce… ce înseamnă… asta? bâigui ea împingându-l violent, stânjenită şi uşor speriată.

— Asta ca să te pregătesc pentru pasul următor! răspunse el scoţând din buzunar o cutiuţă neagră pe care i-o puse în palmă.

— Deschide-o! îi ordonă el.

Dintr-odată, Susanne avu impresia că mai trăise această clipă, că ştia exact ce urma să spună Bart şi ce-i va răspunde ea…

Nu voia să ştie ce conţinea cutiuţa. Şi totuşi, o deschise încet, ca împinsă de o forţă irezistibilă. Pe o pernuţă de catifea violet, strălucea un inel împodobit cu un diamant magnific.

— Ca să-mi arăţi asta m-ai târât până aici?

Vocea îi sună ca o pocnitură de bici şi ochii îi scânteiau de furie.

— Este frumos, nu crezi?

— Într-adevăr. Sunt sigură că Helen va fi încântată.

Făcea eforturi disperate să-şi reţină lacrimile. Ce fel de monstru era bărbatul acesta? Nu-i era de-ajuns că mai jucase această scenă îngrozitoare şi altă dată? Voia s-o umilească din nou… De data asta însă, ştia că Helen nu se va lăsa rugată şi va prinde ocazia…

— Helen? repetă el ca şi cum nu auzise bine. Ce te face să crezi că este pentru Helen?

— Poate vrei să spui că nu-i aşa? Că în urmă cu zece ani… Trebuia neapărat să-l arăţi cuiva! Şi cui altcuiva dacă nu mie?

Bart o prinse cu brutalitate de braţ.

— Nu contează ce s-a petrecut în urmă cu zece ani. Astăzi este astăzi. Şi acest inel nu este pentru Helen.

— Poftim? Vrei să spui că nu te vrea nici de data asta? Nu te cred.

El izbucni în râs.

— Nu ea nu mă vrea. Eu n-o mai vreau pe ea!

Susanne amuţi.

— Vino, am să-ţi explic, zise el intrând în cabină.

Ea rămase o clipă nemişcată, împărţită între ură şi curiozitate. Până la urmă, curiozitatea avu câştig de cauză. Reproşându-şi slăbiciunea, părăsi puntea unde ultimele

raze de soare mai încălzeau atmosfera şi intră în cabină. Răcoarea şi umiditatea de aici o făcură să se înfioare.

Bart aprinse o plafonieră; tabloul de bord, proaspăt lăcuit, strălucea. Susanne se aşeză pe una dintre cuşete. El scoase o sticlă dintr-un dulap şi îşi turnă un pahar. O întrebă din priviri şi pe ea, dar Susanne refuză dând din cap.

Sprijinit de tabloul de bord, o privea insistent, lucru care o stânjeni. Avea impresia că nu mai are aer. Îşi şterse mâinile umede de blugi şi tuşi uşor. Tăcerea devenea insuportabilă.

— Aşadar? întrebă ea pe tonul cel mai detaşat.

El îşi goli paharul şi-l puse pe masă, neîncetând s-o privească insistent.

— Susanne, articulă el încet, vreau să te măriţi cu mine!

Cuvintele acestea fură urmate de o tăcere.

Susanne avea impresia că joacă într-un film turnat cu încetinitorul, în care ea şi Bart recitau un dialog scris de altcineva. Dintr-odată, filmul începu să se deruleze din ce în ce mai repede şi atinse o viteză ameţitoare. Susanne îşi scutură capul şi-şi dădu seama că doar gândurile şi emoţiile ei erau cele ce i se învârteau în cap.

— Nu te cred! zise ea în sfârşit, cu o voce pe care nu şi-o recunoscu, de parcă ar fi venit de foarte departe.

— Inelul acesta este pentru tine, zise Bart ca şi cum n-ar fi auzit nimic. Vreau să-l porţi.

Scoase inelul din cutiuţă şi încercă să i-l pună pe deget.

— Nu! ţipă ea. Toate astea n-au niciun sens! Pe Helen o iubeşti!

— Şi de la cine ai tu această interesantă informaţie? Chiar de la Helen, desigur?

— Nu este nevoie să-mi spună cineva! Este destul de evident!

— Pentru mine, nu este evident! Şi dacă este un lucru pe care-l ştiu, este tocmai cel pe care-l gândesc acum!

— Şi ce anume ţi-a provocat această bruscă trezire? În ultima vreme, tu şi Helen eraţi la fel de nedespărţiţi ca două degete de la o mână. Ce ţi-a făcut? Vrei să-i dai o lecţie?

— Ce idee meschină! De parcă acesta ar fi genul meu! Ţi se pare chiar atât de necrezut faptul că te găsesc seducătoare?

Dintr-odată, pradă unei emoţii pe care nu putea să şi-o controleze, începu să tremure.

— Toată lumea ştie că sora mea este cea mai frumoasă şi mai înzestrată din familie! De ce te interesezi de mine când poţi s-o ai pe Helen?

— Ai catadicsit să te mai uiţi de curând într-o oglindă?

Susanne se simţea din ce în ce mai stânjenită.

Îşi înălţă capul într-un gest sfidător.

— Ştiu foarte bine cum arăt!

— Nu, nu ştii! Nu-ţi dai seama cât eşti de seducătoare! Asta te deosebeşte de sora ta! Ea se apreciază la justa-i valoare şi profită să obţină avantaje din asta. Dar tocmai asta o face să n-aibă prospeţimea şi spontaneitatea ta. Nu te-am văzut niciodată atât de extraordinară ca în seara aceea, la New Orleans. Semănai cu trandafirul cel mai somptuos care începe să-şi desfacă petalele.

Susanne roşi puternic.

— Pe tine te vreau, Susanne. Vreau ca tu să porţi acest inel. Şi vreau să devii soţia mea!

— Şi Helen? Ea ştie?

Încerca să câştige timp pentru a-şi pune puţine ordine în haosul de emoţii contradictorii care o tulburau.

— Încă nu. Nu eram sigur de nimic înaintea călătoriei noastre la Bâton Rouge. De altfel, acesta este motivul

pentru care am rugat-o să mă însoţească. După seara aceea la New Orleans, mi-am dat seama că nu te văzusem niciodată aşa cum eşti cu adevărat. Până acum, nu erai decât sora mai mică a Hellenei. Dar în seara aceea, totul s-a schimbat. Şi am luat-o pe Helen cu mine tocmai pentru a-mi limpezi sentimentele, pentru a compara ce simt pentru una şi pentru alta…

Cum îndrăznea? Parcă era un geambaş care îşi caută un animal de concurs! Ea avusese câştig de cauză numai pentru că el avusese timp să examineze şi celălalt „concurent”.

— Cu alte cuvinte, să zicem că Helen ţi-a dat tot ce putea să-ţi ofere. Acum, vrei să mă încerci şi pe mine! Şi ca să-ţi uşurezi târguiala, îmi oferi un diamant! Aşa este?

— Ce minte calculată ai! Asta mi-ar putea fi de folos în afaceri…

Fără să mai punem la socoteală ce se ascunde fără îndoială sub înfăţişarea ta de înger nevinovat şi blând. Trăieşte o vreme cu mine şi totul va ieşi la iveală. Observ că există multe lucruri în tine pe care nu le-aş fi bănuit niciodată!

— Eşti absolut insuportabil! Sper că eşti conştient de asta? strigă Susanne, înnebunită de furie.

Bart începu să râdă.

— Evident! De ce crezi că te-am adus aici, în larg, înainte să te cer de soţie? Pentru a nu putea să-mi scapi înainte să accepţi!

Abia în acea clipă înţelese că vorbea serios, că voia cu adevărat să se însoare cu ea. Inima îi tresări în piept. Era cât pe ce să leşine. Lumina plafonierei îi deveni insuportabilă. Avea impresia că i se înfig ace în cap. Şi valurile pe care le auzea spărgându-se de coca bărcii parcă se spărgeau în capul ei. Totul în jurul ei se învârtea. Nu mai ştia prea bine unde se află.

De ce? Da, de ce? îl privi cu intensitate. Când oare îi

mai văzuse această expresie încăpăţânată, gura aceasta aspră, sprâncenele încruntate? Tresări, ca şi cum ar fi încasat un pumn în stomac. Era în ziua când, cu zece ani în urmă, Helen îi dăduse papucii. Aproape că dădea impresia că astăzi nimic pe lume nu-l va împiedica să-şi atingă scopul.

Ceea ce o făcu pe Susanne să înţeleagă brusc motivul profund pentru care voia s-o ia de soţie. Nu-i era greu să-i analizeze sentimentele.

Bart fusese întotdeauna impulsiv, mândru şi îngrozitor de susceptibil. Nu uitase niciodată şi nici nu iertase afrontul pe care i-l adusese Helen. Dar acum, devenit cu adevărat adult, ştia să se controleze mai bine. Şi încet, cu răbdare, îşi pregătise răzbunarea. O făcuse pe Helen să creadă că încă o mai iubea şi în vreme ce ea se convingea pe zi ce trece mai mult, el căuta modalitatea cu care s-o rănească profund. Şi găsise! Se va căsători cu sora ei mai mică! Se gândise cu siguranţă că aşa se făcea dreptate!

Oare nu-şi dădea seama cât de evidentă era manevra lui? Nici măcar o dată nu vorbise despre dragoste. O dorea pe Susanne şi acest lucru era mai mult decât suficient! Va fi chiar o armă suplimentară împotriva Hellenei. Petrecuse două zile în braţele ei şi acum, când se vor întoarce în port, o va anunţa că sora ei îl atrage mai mult. Ce bucurie, ce revanşă să poată citi dezamăgirea, poate disperarea, în ochii fetei atât de sigure pe ea şi de puterea ei asupra bărbaţilor! Pentru prima oară în viaţa ei, Susannei îi fu milă de Helen.

— Te detest, Bart Stone, bombăni ea. Nimic pe lume nu mă poate hotărî să port acest inel. De altfel, de ce aş face-o? Un băiat minunat mă aşteaptă de ani de zile. Howard este generos şi în stare să ierte! Nu se poate spune acelaşi lucru despre tine!

Avea lacrimi în ochi. Cât despre Bart, aparent

insensibil la atacurile ei, îi răspunse simplu:

— Te vei răzgândi.

— Niciodată!

— Îţi voi părea poate mai interesant când Howard va ieşi din scenă!

— Ce vrei să spui?

— Vom petrece noaptea la bord, împreună. M-ar mira ca Howard să fie încântat de asta. Ar trebui de altfel să-mi mulţumeşti: mulţumită mie, nu te vei căsători cu un bărbat pe care nu-l iubeşti!

— Şi ce te face să crezi că voi petrece noaptea la bord cu tine?

— Faptul că eu am cheile motorului. Nu te voi duce acasă înapoi până când nu îmi vei purta inelul sau până când vei rămâne cu mine îndeajuns de mult încât Howard să-şi închipuie ce este mai rău.

Ori una, ori alta…

— N-o să îndrăzneşti! Oricum, dacă nu mă întorc până la miezul nopţii, tata va alerta paza de coastă.

— M-am gândit şi la asta; i-am prevenit pe părinţii tăi că poate nu ne întoarcem înainte de mâine.

— Eşti diabolic!

El ridică din umeri.

— Pun inelul la loc în buzunar, aşteptând să te răzgândeşti. Şi acum, să mâncăm! Mor de foame!

Scotoci prin dulap şi scoase o cratiţă, boluri şi cutii de conserve.

Ce să facă? Aşezată pe cuşetă, cu capul în mâini, căuta cu disperare o soluţie. Să fugă? Erau prea departe de coastă. Să trimită un mesaj, un S.O.S? Imposibil, Bart era chiar în dreptul radioului. Şi oricum, ar fi intervenit înainte ca ea să poată transmite un cuvânt. Să se lupte cu el? Era ridicol! Nu i-ar rezista nici trei minute. În plus, asta i-ar da o minunată scuză pentru a-şi permite cine ştie ce! De altfel, nu se temea atât de forţa lui, cât mai degrabă de

slăbiciunea ei. Săptămâna trecută, nu fusese cât pe ce să i se abandoneze?

Bart trase etajera care servea drept masă şi care era ascunsă sub talobul de bord. Puse pe ea două boluri de supă fierbinte. Susanne începu să amestece cu lingura în al său.

În cabină domnea o tăcere apăsătoare, tulburată doar de clipocitul îndepărtat al valurilor.

Aruncă o privire spre Bart şi observă că acesta o privea cu intensitate. Îşi terminară masa fără să schimbe o vorbă. Bart adună vasele şi scoase două pături dintr-un sertar aflat sub cuşetă. Susanne căută cu disperare în jurul ei un mijloc de a scăpa. Ce avea oare în cap?

— Eu voi dormi pe punte. Gândeşte-te bine la propunerea mea.

Făcu un pas spre ea, puse păturile pe cuşetă şi-i prinse mâinile. Îşi trecu apoi braţele după gâtul ei, o strânse cu putere la piept şi o sărută. Ea încercă să se îndepărteze, întoarse capul într-o parte, dar el era mult prea puternic pentru ea.

De altfel, voinţa ei de a rezista începea să slăbească. Pasiunea, dorinţa o cuprindeau irezistibil. Sub sărutările lui din ce în ce mai insistente, fremăta de plăcere. Tulburată, se abandonă în braţele lui. Buzele lui Bart coborâră încet pe obraz, de-a lungul gâtului. O muşcă uşor, o aţâţă şi, depărtând gulerul bluzei, se aventură spre umeri, apoi spre sâni.

Când îşi strecură o mână sub ţesătura bluzei, o descărcare electrică o scutură din cap până-n picioare. Se arcuri şi se strânse şi mai aproape de el. Gâfâia, genunchii îi tremurau, şi pasiunea care o cuprindea o făcea să spere în descoperirea unui extaz necunoscut.

Deodată, la fel de brusc cum o îmbrăţişase, Bart se îndepărtă. Cu respiraţia precipitată, îşi cufundă o clipă privirea fierbinte a ochilor săi negri în cei ai Susannei.

Pentru nimic în lume, aceasta nu i-ar fi mărturisit că era gata să-l lase să facă din ea ce voia.

— Iată ceva ce te va ajuta să iei o hotărâre, îi spuse el cu ironie, luându-şi păturile şi ieşind din cabină.

Epuizată, clătinându-se, ea îşi strânse braţele peste piept încercând să-şi potolească tremuratul care o scutura.

Se hotărî în sfârşit să-şi ia şi ea pături. Se înveli în ele, se culcă şi stinse lumina.

Prin hublou pătrundeau zgârcite razele lunii. Dădeau obiectelor din jur un aspect la fel de ireal şi de nesigur ca gândurile confuze care i se învăluiau în minte. „Helanne" aproape că nu se mai mişca. Marea era calmă, abia se mai auzea câte un val spărgându-se de cocă. O linişte aproape totală domnea în jurul ei. În inima ei însă, tocmai se dezlănţuise furtuna: astă-seară, pe această barcă, îşi dăduse seama că-l iubeşte nebuneşte pe Bart... pe care-l iubise de fapt întotdeauna... şi pe care nu va înceta să-l iubească vreodată.

Sentimentele ei nu se schimbaseră din adolescenţă, dar nu vrusese s-o recunoască. Dacă amânase la nesfârşit căsătoria cu Howard, era pentru că, în adâncul inimii, simţea că-l iubeşte pe Bart, şi numai pe el.

Şi acum, Bart îi dădea o şansă, îi oferea un inel de logodnă. Dar el n-o iubea şi nu va merge niciodată până la a o lua de soţie. Se folosea de ea pentru a o recuceri pe Helen... Cum putea să accepte în aceste condiţii? N-ar fi o ruşine, o umilinţă?

Oricum, nu se mai punea problema să se mai mărite cu Howard. Relaţia lor nu dusese niciodată la nimic şi nu va ajunge niciodată nicăieri. Fără să mai pună la socoteală faptul că ar fi o adevărată trădare să-i devină soţie când iubea pe altul.

Susanne nu era sigură că vrea să fie instrumentul răzbunării lui Bart împotriva lui Helen. Şi totuşi... Sora ei avea nevoie să înveţe că nu putea să obţină întotdeauna

totul…

Se răsuci în pat ore întregi, fără să-şi găsească somnul. O chinuia un gând pe care se străduia să-l ascundă cât mai adânc în sufletul ei. Dacă accepta să-l asculte, ar accepta să poarte inelul lui Bart. Şi cum va avea apoi puterea să înfrunte dificultăţile care cu siguranţă vor apărea?

Degeaba lupta însă, gândul îşi croi drum până la suprafaţă: devenind în faţa tuturor logodnica lui Bart, va avea în sfârşit ocazia să trăiască în preajma lui, visul ei de zece ani încoace… Inima începu să-i bată cu putere la gândul că se va afla adeseori lângă el în maşină, că va putea să-l îmbrăţişeze înainte să se despartă. Chiar dacă toate astea n-ar dura decât o vreme, chiar dacă ar rupe relaţia după ce îşi va fi satisfăcut răzbunarea pe Helen, îl iubea pe Bart atât de profund, încât era gata să-şi frângă inima a doua oară pentru a putea fi astfel un timp alături de el. Evident, era un joc periculos. Bart va încerca fără îndoială s-o seducă şi ea îşi cunoştea propria slăbiciune. Dar ştiind că Bart n-o iubeşte, va găsi puterea să reziste. În fine, cel puţin aşa spera!

În ciuda insomniei care o chinuise, Susanne se trezi devreme. „Helanne”, dusă de curenţii din golf, înainta încet. Soarele îţi aţintea deja săgeţile spre mare.

Se apucă să facă ordine în cabină şi să pregătească micul dejun. Găsi în frigider suc de portocale, ouă şi şuncă. Probabil că Bart se aşteptase la rezistenţa ei şi-l pusese fără îndoială pe Alex să facă provizii… Luă o cutie de cafea măcinată din dulap şi puse apa la fiert. Curând, masa era gata şi aroma de şuncă umplu cabina.

În clipa când se pregătea să iasă ca să-l trezească pe Bart, îi auzi paşii pe punte.

Conturul trupului puternic se profilă în uşa cabinei. Nemişcată, îl contemplă în tăcere. Avea părul ciufulit şi părea că încă nu se trezise din somn. îl văzu mai seducător

ca niciodată şi inima începu să-i bată mai repede.

— Bună dimineaţa, murmură ea. Masa este aproape gata. Îţi este foame?

— Sunt lihnit! răspunse el zâmbind larg.

Se aşeză şi o urmări cu privirea în timp ce prăjea ouăle, servea şunca şi cafeaua şi umplea paharele cu suc de portocale.

Conştientă de privirea lui, Susanne simţi cum o căldură i se răspândeşte în tot corpul. Cafeaua i se păru cea mai bună din câte băuse în viaţa ei. Ouăle erau delicioase, şunca era crocantă. În dimineaţa aceasta, toate simţurile păreau că i se treziseră şi erau deosebit de ascuţite.

După ce Bart mai înghiţi o dată, îi căută privirea. Ea nu reuşi să-l evite. Dar oare îşi dorea asta? Pentru prima oară era fericită să se lase în voia farmecului lui învăluitor.

— Aşadar? întrebă el. Te-ai gândit la propunerea mea?

Scoase din buzunar cutiuţa neagră şi o puse pe masă, în faţa Susannei.

— Ce-ai hotărât?

Ea contemplă diamantul care strălucea cu mii de focuri pe perniţa lui de catifea violetă. Îşi muşcă buzele, încercă să-şi stăpânească tremurul mâinilor şi-l privi pe Bart îndelung, cu intensitate.

Ochii i se umplură de lacrimi, luă inelul şi, foarte încet şi-l puse pe deget.

Capitolul 8

— Nu înţeleg, Susanne!

Erau singuri în farmacie. Howard dădea din cap cu un aer consternat. Ţinea mâna fetei şi privirea îi era aţintită pe inelul cu diamant.

— Pentru nimic în lume nu-aş vrea să te fac să suferi, Howard! Şi dacă m-aş mărita cu tine, ar fi o gravă eroare! Am fi amândoi nefericiţi!

— Dar ne înţelegem atât de bine! Şi de atâta vreme! Mi se părea că este de la sine înţeles că formăm un cuplu, că mai devreme sau mai târziu ne vom căsători…

— Ştiu, Howard, zise ea încet, implorându-l cu privirea. Tocmai asta este problema. Dacă am fi vrut atât de mult să ne căsătorim, crezi că am fi aşteptat patru ani s-o facem?

— Dar au intervenit atâtea lucruri… Eu a trebuit să-mi început afacerea, tu a trebuit să te ocupi de familia ta…

— Acestea nu sunt cu adevărat obstacole, când iubeşti cu adevărat.

Fără îndoială, Howard nu era insensibil la adevărul cuvintelor ei, dar era rănit în orgoliul său masculin de această ruptură bruscă.

— Chiar îl iubeşti? o întrebă el, încercând să-i citească răspunsul pe chip.

— Da. Dar chiar dacă nu l-aş iubi, căsătoria noastră tot ar fi o eroare! Suntem prieteni excelenţi, dar asta n-are nimic de-a face cu dragostea. Consideram că relaţia noastră este firească şi nu ne puneam întrebări. Toată lumea credea că ne vom căsători şi până la urmă am crezut şi noi. Acum însă ştiu să fac diferenţă între o prietenie şi adevărata dragoste! Vei înţelege şi tu într-o zi, atunci când vei întâlni femeia de care ai nevoie. Atunci, o să-mi mulţumeşti că nu ţi-am stricat viaţa căsătorindu-mă cu tine!

— Ştiu şi eu, Susanne… zise el cu tristeţe. Este atât de neaşteptat… Nici nu ştiu ce să spun…

— Atunci, nu spune nimic. În numele vechii noastre prietenii, urează-mi pur şi simplu să fiu fericită…

Urările lui Howard îi erau foarte de folos când se gândea la ce o aştepta în ziua când Bart nu va mai avea nevoie de o „logodnică”…

Ieşi destul de abătută din farmacie. Întotdeauna este dureros când rupi legăturile afective cu un vechi prieten!

Ţinea mult la Howard. Dar acest „mult” făcea toată diferenţa! Nu-l iubea.

Se întoarse agale acasă, temându-se de ceea ce o aştepta. Cu siguranţă, Bart îi anunţase vestea Hellenei când s-a dus să-l ia pe Andy. Nu ştia ce-i va spune sora ei, dar oricum, rănită în orgoliul ei şi încă şocată, trebuie să fi fost extrem de furioasă.

— Nu pot să cred! strigă Helen înainte ca Susanne să treacă pragul. Se repezi la sora ei şi o prinse de mână. Păli când văzu inelul de logodnă şi-i dădu drumul brusc, ca şi cum s-ar fi ars.

— Aşadar, este adevărat! Şi ce şmecherie ai folosit ca să obţii acest mic succes?

— N-am folosit nicio şmecherie! răspunse Susanne cu un calm pe care era departe de a-l resimţi.

— Atunci, cum s-ar numi asta? Trebuia oricum să te foloseşti de o şmecherie pentru ca Bart, care mă iubeşte pe mine, să te ceară pe tine în căsătorie. Probabil că te crezi foarte şireată!

— Haide, Helen! Bart este destul de mare ca să ştie ce vrea. Nu eu sunt cea care ar fi putut să-l facă să mă ceară în căsătorie!

— Nu cred! Te-ai ocupat de fiul lui, de casă. L-ai convins chiar să te ia la New Orleans când eu eram ţintuită la pat! L-ai asediat pur şi simplu pe Bart pe la spatele meu! Şi până la urmă, ai jucat cartea câştigătoare: l-ai obligat să petreacă o noapte cu tine pe mare!

— Helen, eu înţeleg mai bine ca oricine cât eşti de rănită! Dar n-am nicio vină. Bart a luat singur hotărârea asta.

Ochii albaştri ai Hellenei viraseră spre un cenuşiu-metalic. O privea cu atâta intensitate pe Susanne în ochi, încât aceasta aproape că simţi o durere fizică. Dar Helen se relaxă dintr-odată şi expresia i se îmblânzi. Se aşeză pe canapea. Reîncepu să vorbească rar, cu o voce tremurată

şi cu ochii plini de lacrimi.

— Susanne… ştiu că ne-au despărţit multe lucruri… dar niciodată n-am făcut ceva ca să te rănesc…

Susanne rămase tăcută. Îi mai răsunau şi acum în urechi vorbele surorii ei pe când se lăuda că i-l furase pe Bart.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Helen continuă:

— Ştiu… M-ai urât de moarte, odinioară, când flirtam cu Bart. Dar erai încă un copil şi am crezut că sentimentele tale sunt doar o toană de adolescentă. De altfel, nu m-am dus după el! El a venit la mine. Nu poţi să-mi reproşezi asta!

— Nu, fără îndoială, răspunse Susanne îngândurată, după cum nici tu nu-mi poţi reproşa astăzi decizia lui.

Helen sări de pe canapea.

— Doar nu speri că o să renunţ fără să mă lupt! Bart Stone îmi aparţine şi-l voi avea! Ar trebui să bagi la cap asta!

Ieşi ca o furtună şi trânti uşa.

Susanne se întreba ce o fi punând la cale sora ei. Ce va inventa să-l recucerească pe Bart? Iar el, când va aprecia că această comedie durase destul şi că se răzbunase îndeajuns?

A doua zi, Bart îl aduse din nou pe Andy la familia L'Anjeau. Avea o întâlnire de afaceri şi nu avea cu cine să-l lase. După starea de euforie a băiatului, Susanne înţelese că Bart trebuie să-i fi spus vestea… Se simţi brusc teribil de vinovată. Se gândise la toate… numai la răul pe care-l făcea acestui copil, cu pretinsa lor viitoare căsătorie!

— Tata mi-a spus că v-aţi logodit, îi spuse el în timp ce se îndreptau spre docuri.

— Într-adevăr.

— Atunci, tu vei deveni noua mea mamă? întrebă el zâmbind.

— Nu ştiu, Andy. Vezi tu, oamenii se logodesc ca să se

cunoască mai bine, ca să afle dacă într-adevăr sunt făcuţi unul pentru altul…

— Vrei să spui că nu te vei căsători cu tata?

— Nu ştiu… Tatăl tău şi cu mine vom petrece cât mai mult timp împreună, pentru a afla dacă vrem să ne căsătorim… Logodnicii nu se căsătoresc întotdeauna!

Susanne spera din tot sufletul ca el să înţeleagă şi să nu se prăbuşească atunci când va afla că Bart nu se mai căsătoreşte cu ea…

Ajunseră în port. Biscuit ieşi din cabina bărcii şi-i întâmpină lătrând vesel.

Se repezi la Susanne, cu limba atârnând din cauza căldurii şi o privi ca şi cum i-ar fi cerşit mângâierile. Ea se aplecă şi începu să-l gâdile după urechi, continuând să vorbească.

— Oricum, nu ăsta este cel mai important lucru.

— Cum adică? întrebă Andy, stupefiat.

— Vezi tu, important este că, orice s-ar întâmpla, eu voi fi întotdeauna prietena ta şi mă vei găsi mereu aici când vei avea nevoie de mine. Nu crezi că asta este mai important?

— Fără îndoială.

— Şi aminteşte-ţi că ai jumătate din Biscuit. Eşti obligat să mă ajuţi să am grijă de el.

— Mda… încuviinţă el zâmbind.

Privirea lui strălucitoare o uşură pe Susanne de o grea povară. Pentru prima oară îşi dădu seama că Andy se vindecase, moral şi fizic. Crescuse mult, dovadă erau pantalonii care-i rămăseseră scurţi, reînvăţase să râdă, să se distreze, şi-i ascultase explicaţiile fără crâcnire, ca un soldat curajos!

Reuşise în sfârşit ceva: îl ajutase pe Andy să depăşească disperarea în care-l cufundase moartea mamei sale. Era o răsplată care o consola pentru eşecul cu vânzarea bărcii şi o făcea să fie recunoscătoare.

În seara aceea, Bart îi telefon. Pe un ton brusc şi preocupat, îi spuse:

— Voi fi obligat să lipsesc câteva săptămâni. Unele societăţi de-ale mele sunt în dificultate, va trebui să fac nişte fuziuni… În sfârşit, este prea complicat să-ţi explic acum. Plec mâine dimineaţă în zori spre Michigan. Ai putea să-l iei pe Andy la tine în timpul ăsta? Eu mă voi deplasa dintr-o parte în alta şi mă tem să nu fie prea obositor pentru el, ca să nu mai pun la socoteală faptul că nu voi avea deloc timp pentru el. Ştiu că la tine va fi fericit să stea.

— Da… bineînţeles…

Ne bucurăm întotdeauna să-l avem pe Andy la noi.

Susanne se simţi uşurată şi dezamăgită în acelaşi timp. Uşurată, pentru că acum acceptase să-şi mărturisească dragostea, şi ştia că nu va avea prea multă vreme puterea să-i reziste. Dezamăgită, pentru că aştepta atâtea de la logodna lor… Voia să se iluzioneze că ea crede cu adevărat în asta şi să adune în suflet amintiri care o vor însoţi toată viaţa.

În situaţia de faţă, plecarea aceasta precipitată nu lăsa nicio îndoială asupra adevăratului sens al angajamentului lor mutual…

Bart făcuse totul ca ea să accepte să-i poarte inelul de logodnă şi asta era tot ce aştepta de la ea. Voia doar să-şi ofere plăcerea de a o vedea suferind pe Helen. După ce obţinuse ce-şi dorea, folosise fără îndoială drept pretext afacerile, ca să se eschiveze. Şi de îndată ce se va întoarce, îi va explica pe îndelete că s-a gândit mai bine şi că se răzgândise… şi atâta tot!

Istoria se repeta pentru a doua oară… Dar astăzi nu mai putea să dea vina pe nimeni, decât pe ea însăşi. Şi-o căutase cu lumânarea!

Bart lipsise aproape o lună. Telefona în mod regulat, din San Francisco, din Detroit şi o dată chiar de peste

ocean. Părea întotdeauna foarte grăbit şi nu se interesa decât de fiul lui.

— Este bine, nu-ţi face griji. S-a bronzat ca o prună şi are o poftă de mâncare de căpcăun. Nu a mai făcut nicio criză de astm.

— Asta-i o veste bună!

Părea uşurat, dar şi foarte obosit.

— Tocmai am ieşit de la o şedinţă care a durat toată ziua… Mă duc să mă culc… O să-ţi mai telefonez…

Preciza întotdeauna unde putea fi găsit în caz că s-ar fi întâmplat ceva lui Andy.

La sfârşitul lunii, o anunţă că se întoarce în câteva zile.

Părea mai relaxat.

— Lucrurile merg spre bine, spuse el. Cred că voi fi chiar mai bogat ca înainte!

„Să te ajute Dumnezeu, Bart Stone! îşi zise Susanne. Asta este tot ce te interesează. Să aduni cât mai mulţi bani pentru a-i domina pe alţii şi a-i folosi pentru scopurile tale”.

El adăugă:

— La întoarcere, aş vrea să dau o mare recepţie. Am tipărit deja invitaţiile. Am chemat vreo câţiva oameni de afaceri, dar vreau să fie acolo tot oraşul, de la Alex până la prietenul tău Howard. Este un tip cumsecade, ţin mult la el, ştii bine. Numai că nu este bărbatul de care ai nevoie.

— Ca şi cum tu ai fi! replică ea gata să plângă.

De ce era atât de crud cu ea? De ce nu se mulţumea să se întoarcă şi să anunţe pur şi simplu ruperea logodnei? Trebuia oare să i-o ia înainte?

El se mulţumi să râdă şi continuă să-i dea instrucţiuni:

— Aş vrea s-o rog pe mama ta să se ocupe de toate. Să discute cu o firmă de catering, să aleagă băuturile, să cureţe şi să decoreze casă, fără să se uite la bani. Am

destui!

Poftim! Tocmai adăugase încă un membru al familiei L'Anjeau pe lista angajaţilor săi! De ce naiba se îndrăgostise de un asemenea individ? Nu a câştigat niciodată nimic şi nu va câştiga niciodată nimic decât să aibă inima frântă…

Bart coborî din Mercedesul său într-un nor de praf, ca un erou care se întoarce din luptă învingător.

— Tată! strigă Andy aruncându-i-se în braţe.

— Hei! dar te-ai cam împlinit băiete!

Cred că te-au îndopat cu orez şi fasole roşie!

Susanne, mai retrasă, îl examina pe acest bărbat pe care-l iubea. „Ce nenorocire că este atât de frumos şi de seducător" îşi zise ea. Doar privindu-l, şi se simţea slabă în faţa lui.

El se apropie de ea cu paşi uriaşi, o strânse la piept şi o sărută.

„Sărutul acesta îi este destinat Hellenei, îşi zise Susanne. Ştie că ea ne priveşte de după perdele. Numai ca să mai pună puţină sare pe rană… Biata Helen… şi biata Susanne!"

Bart îşi regăsi tonul de om de afaceri.

— Cum se anunţă recepţia?

— Foarte bine, răspunse Susanne cu un aer detaşat. Mama este acasă la tine. Se ocupă de ultimele detalii. Cu siguranţă, va fi cea mai frumoasă petrecere pe care a văzut-o oraşul ăsta de ani de zile.

— Perfect! zise el frecându-şi palmele. Am reţinut cea mai bună orchestră Dixieland din New Orleans. Va veni curând cu avionul. Vreau ca această petrecere să fie de neuitat!

Era foarte bine dispus. Se vedea că afacerile îi mergeau bine şi că avea chef să-şi sărbătorească victoria.

— Ia zi, băiete, am face bine să mergem acasă. Va trebui să ne pregătim, ce crezi?

Îi ciufuli părul lui Andy care-l privea cu toată admiraţia cuvenită unui erou.

— Venim după tine pe la şapte şi jumătate.

— Foarte bine, voi fi gata.

Din prag, ea îi privi pe cei doi, tată şi fiu, îndreptându-se spre maşină, mână-n mână. Cât îi iubea pe amândoi! Cât de fericită ar fi dacă ar fi fost cu adevărat logodită cu Bart!

„Haide, Susanne L'Anjeau, încetează să te plângi!

Tu ai vrut-o" îşi zise ea.

Îşi puse rochia de mătase roşie pe care şi-o cumpărase la New Orleans. „Măcar să arăt bine!" gândi ea. Oricum, era singura rochie elegantă pe care o avea.

Dar când îi deschise uşa lui Bart, începu să se întrebe dacă nu cumva greşise. El o devora pur şi simplu cu privirea… Şi ea îşi aminti efectul pe care-l avusese această toaletă asupra lui la New Orleans…

O strânse o clipă la piept fără să spună nimic, privind-o într-un mod care o făcea să-i tremure genunchii. Apoi o luă de mână şi o conduse spre maşină. Ea se simţea lipsită de apărare în faţa lui, tulburată de o simplă atingere, emoţionată de simpla lui prezenţă. Nu-i va fi deloc greu să obţină de la ea tot ce-şi dorea, astă-seară…

Niciodată oraşul nu cunoscuse o petrecere mai strălucitoare şi mai… democratică. Asociaţii lui Bart cu soţiile lor erau invitaţii lui pentru weekend. Erau îmbrăcaţi foarte elegant, cu smochinguri bine croite, soţiile lor purtau rochii ale marilor creatori de modă şi totuşi se amestecau printre simpli pescari, mecanici, comercianţi şi primarul oraşului. Şampania curgea în valuri şi după primele clipe mai stânjenitoare, cu ajutorul băuturii şi al muzicii, toate timidităţile se evaporară şi printre invitaţi domnea acum cea mai sinceră prietenie.

— Ai fost minunată, doamnă L'Anjeau! Este un adevărat succes! zise Bart.

Mama Susannei zâmbi, bucuroasă de compliment.

— Hei! Joe Bardeaux, exclamă careva cu accent cajun. Asta da petrecere, nu?

— Mai vorbeşti! Păcat că nu durează vreo două-trei zile!

— L-am zărit pe „Bois de Campeche”. Dansează cu nevasta ta.

— Bine face.

Eu am să profit şi o s-o invit la dans pe văduva Marie Lavalle. Este o idee bună, nu-i aşa?

În mijlocul acestei mulţimi, Susanne dansă cu Bart până i se tăie răsuflarea.

Howard o invită şi el o dată.

— Rămânem prieteni? îl întrebă ea.

— Bineînţeles! N-am niciun motiv să fiu supărat pe tine. Aveai fără îndoială dreptate… în ceea ce ne priveşte.

Apoi adăugă, cu oarecare reţinere:

— Am venit împreună cu sora ta.

— Am văzut.

— Am ieşit mai de multe ori cu ea, în ultima vreme… Era singură, eu la fel… Doar ca să ne consolăm unul pe altul… Este o fată extraordinară! întotdeauna m-am gândit că nu este de nasul meu. Dar s-ar părea că-i plac…

— Şi de ce nu? N-ai de ce să ai complexe. Pur şi simplu, eu nu eram cea potrivită pentru tine.

Susanne îşi zări sora prinsă într-o discuţie aprinsă lângă bufet. Cu rochia ei bleu, cu părul blond căzându-i pe umerii goi şi cu tenul alb ca laptele, te făcea să te gândeşti la o păpuşă de porţelan.

În sala de bal, luminată intens, orchestra părea să răsune antrenant alămurile, pianul şi bateria. Totul se amesteca plăcut cu clinchetul paharelor, cu vocile invitaţilor şi cu alunecatul paşilor pe ringul de dans.

Dintr-odată, acest amestec de zgomote şi lumină îi deveni insuportabil Susannei. îl căută cu privirea pe Bart,

dar zadarnic. Ar fi vrut s-o scoată de aici şi să facă un tur prin grădină. Dezamăgită, se duse singură pe verandă. Admiră o clipă clarul de lună şi se răcori sub adierea brizei marine.

Cu o plăcere deosebită, adulmecă parfumul de iasomie şi caprifoi.

Locul acesta îi era atât de familiar! Pentru ea, era plin de mii de amintiri… O cuprinse o adâncă tristeţe; nu va mai fi niciodată aici decât o străină…

Coborî cele câteva trepte ce duceau în grădină, ocoli un tufiş de iasomie şi se opri brusc, încremenită.

Aici, în faţa ei, în lumina unei raze de lună, Bart şi Helen, înlănţuiţi tandru, se sărutau!

Preţ de o clipă care i se păru că durează ore, inima încetă să-i bată.

— Oh!

Îşi duse prea târziu mâna la gură ca să-şi înăbuşe exclamaţia. Bart ridică privirea şi, zărind-o, avu o expresie pe care n-o înţelese. O lăsă imediat pe Helen şi se repezi spre Susanne, cu braţele întinse ca pentru a-i sări în ajutor. Ea se retrase rapid.

— Iată deci cu ce te ocupi de îndată ce nu sunt de faţă, zise ea suspinând.

Cu o mişcare furioasă, îşi smulse inelul din deget şi i-l aruncă în faţă.

— Ia-l! strigă ea. Nu mai am nevoie de el!

Îi întoarse spatele şi se repezi spre poarta de la intrare. Nu avea decât un gând: să se întoarcă acasă cât mai repede, fără să mai întâlnească pe nimeni.

Cât despre Bart, nu mai voia să-l vadă în viaţa ei!

Capitolul 9

Tocurile înalte care se afundau în gazon îi încetineau alergarea. Înainte să reuşească să ajungă la poartă, o mână de fier o opri.

— Susanne, ascultă-mă! îi ordonă Bart.

Disperată, ea se zbătea, încercând să-i scape.

— Trebuie să mă asculţi! insistă el.

— Nimic din ce ai avea să-mi spui nu mă interesează! strigă ea dându-i o lovitură de cot în stomac.

— Şi dacă ţi-aş spune că te iubesc?

— Nu te-aş crede!

— Pentru că m-ai văzut sărutând-o pe Helen?

— Pentru asta… şi pentru alte mici întâmplări… adăugă ea aruncându-i o privire ucigaşă.

— Ce vrei să spui? Despre ce alte întâmplări vorbeşti?

— Mi se pare destul de evident, nu?

— Poate pentru tine… dar nu şi pentru mine. Altfel nu te-aş fi întrebat.

— Oh Bart! încetează acest joc stupid, zise ea cu o voce tremurată.

Mi-ai făcut şi aşa destul rău… şi Helen la fel! Nu este numai vina ta! Ştiam ce mă aşteaptă! Dar să fim în sfârşit sinceri. Eu… nu mai suport…

El dădu încet din cap privind-o cu un aer perplex.

— Tot nu înţeleg despre ce vorbeşti!

— Vorbesc despre faptul că până acum n-ai rostit o singură dată cuvântul „dragoste”. Din clipa în care mi-ai dat inelul de logodnă, ai plecat imediat în călătorie şi m-ai tratat ca şi cum n-aş fi existat. Am aşteptat zadarnic un semn de tandreţe, o vorbă afectuoasă, o aluzie la căsătoria noastră… Mă crezi chiar atât de idioată? N-am nevoie să mi se facă un desen pentru a înţelege!

El continua să fie uimit.

— De ce naiba te-aş fi cerut în căsătorie dacă n-aveam de gând s-o fac?

— Mi se pare destul de limpede! Nu te afli aici decât ca să te răzbuni pe Helen. Tu nu uiţi prea uşor, Bart Stone! N-ai uitat niciodată faptul că familia o umilise pe mama ta! Şi n-ai uitat niciodată faptul că Helen te-a respins în urmă

cu zece ani! Ai apărut brusc cu maşina ta strălucitoare, i-ai făcut o curte asiduă şi, dintr-odată, o anunţi că te însori cu sora ei mai mică! Ce minunată răzbunare!

— Aşadar, asta crezi tu… zise el încet.

— Evident! Şi manevra ţi-a reuşit! Ţi-ai atins scopul cu Helen. Oh! Nu pretind că eu aş fi un model de virtute! Am intrat în jocul vostru. Eram destul de nebună ca să te iubesc într-atât încât să-ţi accept inelul de logodnă ştiind că nu te vei căsători cu mine niciodată. Voiam doar să mă prefac că este adevărat o vreme. Aş fi fost în preajma ta, şi… şi…

Plângea în hohote, şi îşi găsea din ce în ce mai greu cuvintele.

— Presupun… presupun că ai hotărât că Helen a plătit de acum destul şi că poţi să te întorci la ea… Iată de ce o sărutai…

Bart o domina cu înălţimea lui, avea ochii umbriţi de nori negri, pradă unor emoţii contradictorii care i se reflectau pe chip. Până la urmă spuse oftând:

— Eşti într-adevăr foarte perspicace, Susanne! Analizezi de minune cele mai secrete gânduri ale oamenilor. Dar n-ai dreptate decât în parte.

— Adică?

— Este adevărat că voiam să mă răzbun pe sora ta. Rana pe care mi-a făcut-o nu s-a vindecat niciodată. Când te-am dus pe „Helanne”, chiar speram că logodna noastră va pune capăt acestei ranchiune. Dar nu este decât o parte din adevăr.

De la călătoria noastră la New Orleans, nu mă mai gândeam decât la tine, zi şi noapte.

— Nu sunt sigură… că înţeleg.

— Aveam de gând să te rog să participi la complotul meu împotriva Hellenei. Dar în seara aceea, pe vas, mi-ai părut atât de seducătoare, încât n-am mai vrut ca totul să fie o simplă comedie.

— Dar… dar atunci… de ce nu mi-ai dat de înţeles… vreau să zic… dacă într-adevăr ţineai la mine…

— Credeam că am făcut-o.

O prinse de umeri, o privi îndelung, intens, drept în ochi, şi continuă:

— Ştiu că, de vreo lună încoace, se poate să-ţi fi părut rece şi distant. Dar eram copleşit de griji. A fost o luptă foarte dură ca să ajung unde sunt astăzi. Am înţeles de mult că dacă vrei să reuşeşti, să nu te mai gândeşti la nimic altceva, să nu-ţi acorzi niciun răgaz.

Am trăit, am mâncat, am dormit, cu grija permanentă pentru afacerile mele. Voiam să termin ceea ce începusem înainte de a fixa data nunţii noastre. Voiam să organizez totul astfel încât să nu trebuiască să călătoresc şi să pot să conduc totul de aici. După ce ne vom căsători vreau să fiu un tată bun pentru Andy şi un soţ bun pentru tine.

— După ce ne vom căsători… repetă ea, complet buimăcită. Vorbeşti… vorbeşti de parcă… ai dori într-adevăr să ne căsătorim!

El îi zâmbi atât de tandru, încât fu complet descumpănită.

— Bineînţeles că vreau să ne căsătorim, adorabilă prostuţă! Te iubesc… cu adevărat!

Oare visa? Avea o ciudată senzaţie de irealitate.

— Şi de aceea te sărutai cu sora mea?

Bart zâmbi.

— Recunosc că trebuie să-ţi dau unele explicaţii. Astă-seară, când am dansat cu Helen, m-a rugat să ies puţin în grădină. Voia să-mi vorbească. Ajunşi aici, m-a implorat să mă întorc la ea. Cedând unui impuls de moment, am sărutat-o.

Voiam să-i dovedesc, ei şi mie în acelaşi timp, că între noi nu mai exista nimic, că acest sărut nu avea nicio semnificaţie.

— Probabil că nu erai sigur de tine dacă aveai nevoie

de o asemenea dovadă, remarcă Susanne, rănită din nou.

— Mi-a trebuit mult timp, Susanne, pentru a observa că nu mai eşti un copil. Trăiam cu amintirea acelui drăgălaş băieţoi care se tot învârtea pe puntea bărcii pe care lucram. Când te-am văzut la New Orleans şi în rochia aceasta de mătase roşie, mi-am dat seama în sfârşit că deveniseşi femeie! A trebuit să mă obişnuiesc cu ideea aceasta. Voiam să fiu absolut sigur că Helen nu mai avea niciun pic de atracţie pentru mine. Poţi să înţelegi asta?

— Aş… aş vrea să pot să te cred! zise ea oftând. Aş vrea să fiu sigură că într-adevăr mă iubeşti pe mine.

Încercă să-i citească în ochi adevăratele sentimente.

În lumina lunii, expresia lui părea mai blândă, mai tandră. Cu inima bătându-i nebuneşte, simţi cum o cuprinde o dorinţă sfâşietoare ca el s-o ia în braţe. Dar putea oare să aibă încredere în el?

— Poftim, zise el întinzându-i inelul care strălucea sub o rază de lună. M-aş mai fi străduit să-l găsesc şi să vin după tine dacă n-aş fi fost sigur de mine? Helen ştie acum care sunt sentimentele mele pentru ea. Poţi s-o întrebi, dacă nu mă crezi.

Îi luă mâna şi-i puse din nou inelul pe deget. Ea îl vedea strălucind, printre lacrimi. Cât ar fi vrut să-l creadă! Ridică privirea spre el. Bart îşi lepădase masca şi o privea cu o tandreţe atât de sinceră, încât îţi era greu să nu-l crezi. Toate îndoielile ei dispărură.

— Susanne, n-am simţit niciodată faţă de vreo femeie ceea ce simt pentru tine, spuse el strângând-o la piept. Mă trezesc cu gândul la tine, mă obsedezi toată ziua, şi noaptea îmi umpli visele… N-ai simţit asta? Voiai să mă auzi pe mine spunându-ţi-o? Ei bine, asta am să fac: te iubesc, Susanne. Vreau să fii soţia mea, să devii mama lui Andy şi a copiilor pe care-i vom avea împreună. Vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine, să te iubesc şi să te fac fericită. Ce aş mai putea adăuga ca să te conving?

Susanne se simţi inundată de o ciudată căldură, ca şi cum s-ar fi trezit în plin soare după o lungă şi întunecată noapte furtunoasă. Bucuria pe care o simţea era atât de mare, încât aproape i se făcu frică.

— Bart… mă iubeşti sincer? Este adevărat?

— Este adevărat!

O sărută în aşa fel, încât nu mai era loc de îndoială. Ea îi răspunse la sărut şi fu cuprinsă dintr-odată de o asemenea dorinţă, atât de violentă încât acum erau amândoi ameninţaţi să depăşească un anumit prag.

El se îndepărtă cu preţul unui uriaş efort.

— Când vom fi căsătoriţi, zise el cu o voce răguşită, nu vom mai fi obligaţi să ne stăpânim dorinţa pe care o simţim unul pentru altul. Deocamdată însă, este mai bine să te las, altfel nu mai răspund de nimic.

Ea zâmbi, uşor tremurat.

— Atunci, aşteptăm până-n noaptea nunţii…

El dădu din cap.

— Aşteptăm până atunci…

O prinse de mijloc şi se întoarse încet spre casă.

— Mai am de pus la punct vreo două afaceri care mă vor obliga să lipsesc o vreme. Nu ştiu încă pentru cât timp, vreo două săptămâni probabil.

De îndată ce mă întorc, vom fixa data nunţii.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine! oftă ea, sprijinindu-se de el, nevenindu-i încă să creadă în noua ei fericire.

— Peste o săptămână începe şcoala. Va trebui să-l înscriu şi pe Andy. A crescut atât de repede, încât cu siguranţă va avea nevoie de haine noi. Ai putea să te ocupi de asta?

— Bineînţeles! Cu plăcere!

— Sunt un om de două ori fericit, Susanne! Nu numai pentru că voi avea o soţie extraordinară, dar şi Andy va câştiga o mamă minunată. Este în al nouălea cer de când l-

am anunţat că ne-am logodit.

Ochii Susannei se umplură de lacrimi de fericire.

— Eu sunt cea mai fericită…

Săptămâna următoare, Bart plecă din nou. Susanne se duse la cumpărături împreună cu Andy, îl înscrise la şcoală şi-l pregăti pentru începerea şcolii.

Plutea parcă pe un nor de fericire. Niciodată soarele nu i se păruse atât de strălucitor, aerul atât de înmiresmat, cântecul păsărilor atât de melodios.

Într-o după-amiază, cineva bătu uşor în uşa camerei ei.

— Cine este?

— Sunt Helen.

Termină de îmbrăcat rochia, îşi perie un pic părul şi-i deschise.

— Aş… aş dori să-ţi vorbesc, murmură Helen.

Susanne o privi cu uimire. Helen se plimba în sus şi-n jos prin încăpere, nervoasă, luând câte un obiect în mână, apoi punându-l la loc fără să-l vadă, evitând privirea surorii ei.

— Ce s-a întâmplat?

Helen dădu din cap.

— Nu ştiu cu ce să încep…

Susanne se simţi cuprinsă de o vagă nelinişte. Cele mai multe necazuri pe care le avusese în viaţă erau legate de Helen. De data aceasta, despre ce o mai fi vorba?

— Ce este? Ceva în legătură cu mama sau cu tata?

— Nu, nu! Nicidecum! Despre mine este vorba… Numai despre mine.

Începu să plângă.

— N-aş fi crezut niciodată că mi se va întâmpla aşa ceva. Nu ştiu ce să fac…

— Dar ce este? Vorbeşte, pentru numele lui Dumnezeu!

Helen înghiţi cu dificultate.

— Sunt gravidă…

Acestei bombe îi urmă o linişte apăsătoare. Apoi, Susanne murmură:

— Oh! Helen…

Profund emoţionată, se apropie de sora ei şi o strânse în braţe. Pentru prima oară în viaţa ei, împărtăşea o emoţie cu ea. De-a lungul anilor, prăpastia dintre ele se adâncise până la a face din ele două străine şi rivale. Dar drama pe care o trăia acum Helen arunca o punte între ele.

Pentru prima oară, Helen îşi pierduse aerul de superioritate. Părea un copil speriat căutând ajutor la Susanne.

— Ce pot face pentru tine? Vrei să-mi povesteşti totul?

— Vreau să păstrez acest copil! Nu vreau să avortez.

Susanne dădu din cap.

— I-ai spus tatălui?

— Nu, este imposibil.

— De ce crezi asta?

— Este plecat în călătorie!

— În călătorie?

— Da.

De data aceasta, Helen o privi pe Susanne drept în faţă şi spuse:

— Tatăl copilului meu este Bart Stone!

Capitolul 10

Susanne se îndepărtă de sora ei de parcă ar fi muşcat-o un şarpe. Simpatia care o împinsese spre ea se transformă brusc într-o furie oarbă.

— Nu pot să cred că vrei să te foloseşti împotriva mea de un truc atât de cusut cu aţă albă. Este un truc vechi de când lumea. Dacă ţii cu adevărat la Bart, ai putea cel puţin să dai dovadă de mai multă imaginaţie!

— Dar nu este un truc! zise ea cu un glas sfârşit. Este adevărat. Trebuie să mă crezi!

— Tare aş vrea să ştiu de ce…

— Păi, pentru că dacă îl iubeşti pe Bart aşa cum pretinzi, nu poţi accepta să aibă un copil nelegitim. Acesta trebuie să-i poarte numele! Va fi fratele vitreg al lui Andy… îţi dai seama ce reprezintă asta într-un orăşel ca al nostru? Nu se poate să nu înţelegi tot ce este în joc!

— Nu este o noutate pentru mine că mă vei uimi întotdeauna, spuse Susanne, scârbită. Sunt convinsă că nu eşti însărcinată. Eşti mult prea abilă încât să te pui într-o asemenea situaţie. Pur şi simplu, eşti gata de orice numai ca să mă împiedici să mă mărit cu Bart.

Nu şovăi nici măcar în a folosi o stratagemă răsuflată.

Helen dădu din cap.

— Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte! Întâmplător, însă, este adevărat. S-a întâmplat când am fost amândoi la Bâton Rouge… Îl iubeam… şi de aceea n-am putut să rezist… Înţelegi acum de ce eram atât de tulburată când, la câteva zile după aceea, el mi-a anunţat logodna voastră…

— Eu… tot nu cred! zise Susanne, care simţi cu groază cum îndoiala pune stăpânire pe ea.

— Ascultă, Susanne!

Este foarte important pentru noi toţi! Dacă vrei să fii sigură, vino cu mine la doctor. El îţi va confirma tot ce ţi-am spus. Atunci, vei fi obligată să crezi.

Helen o privea foarte sigură pe ea, şi n-avea deloc aerul că minte. Susanne era din ce în ce mai neliniştită.

— Bine, bâigui ea. Voi veni cu tine la doctor.

După vizita la doctor, Susanne rămase câteva zile distrusă. Ieşise din cabinetul lui ca un trup lipsit de suflet, şocată mult prea profund încât să mai fie în stare să plângă.

Era inadmisibil! Nedrept! îl iubea pe Bart şi ştia acum că o iubeşte şi el. Dar era tatăl copilului pe care-l

purta Helen. Se va căsători cu Helen. Îl cunoştea destul de bine pentru a şti că, atunci când va afla vestea, nu va da înapoi de la responsabilităţile lui.

Nu era un astfel de om.

Toată povestea nu putea fi discutată la telefon, aşa că va trebui să aştepte întoarcerea lui.

Acum, îl pierduse pe Bart pentru totdeauna şi nu ştia cum să depăşească o asemenea durere, cum să-şi înfrângă ranchiuna şi furia. Helen i-l mai luase pe Bart o dată. De două ori, era mai mult decât putea suporta. Căzu într-o depresie pe care încerca s-o ascundă, de bine de rău, de părinţii săi şi de Andy. Bart se va întoarce curând. Va trebui să-i spună tristul adevăr şi pe Andy să-l facă să înţeleagă că nu va mai deveni a doua lui mamă.

Într-o seară pe când era în salon împreună cu tatăl său, uitându-se la televizor, acesta îl închise imediat după ştiri şi-şi privi îngândurat fiica. Ghemuită în fotoliul ei, Susanne privea în gol.

— În ultima vreme te porţi foarte ciudat, remarcă domnul L'Anjeau. Păreai atât de fericită după ce Bart te-a cerut în căsătorie! S-a întâmplat ceva?

— Este puţin spus, răspunse Susanne.

Nu exista niciun motiv să-i ascundă adevărul. Fără să intre în detalii, era mai bine ca părinţii ei să ştie că între ea şi Bart lucrurile nu mergeau bine. Vor fi mai puţin surprinşi când vor afla de ruperea relaţiei lor.

— Vrei să vorbeşti cu mine? întrebă domnul L'Anjeau cu solicitudine.

— Nu cred. Deocamdată nu, tată.

Făcea eforturi imense să-şi ascundă resentimentele faţă de sora ei şi reuşea cu greu să se stăpânească. Dintr-odată, însă, explodă:

— Pur şi simplu nu reuşesc să înţeleg de ce Helen trebuie să obţină ceea ce vrea întotdeauna!

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă domnul L'Anjeau, a

cărui faţă exprima cea mai vie perplexitate.

Susanne se gândi o clipă, căutându-şi cuvintele. Nu voia ca ranchiuna faţă de sora ei să se răsfrângă asupra relaţiei cu tatăl său. Dar fusese depăşit pragul care i-ar mai fi permis să se stăpânească.

— De ce ai preferat-o întotdeauna pe Helen? întrebă ea cu amărăciune.

Eu am fost cea care te-a ajutat întotdeauna, care eram cea mai legată de casă şi care am făcut totul ca să salvez barca. Dar tu n-ai avut niciodată ochi decât pentru Helen!

— Susanne! strigă domnul L'Anjeau, cu ochii măriţi de stupoare. Cum poţi să spui aşa ceva?

Se aplecă spre ea şi-i luă mâinile:

— N-am iubit-o niciodată pe Helen mai mult decât pe tine!

— Atunci de ce era tratată ca o prinţesă şi eu ca un muritor de rând? Ştii bine că este adevărat, tată. Doar n-am visat! Orice aş fi făcut, oricum aş fi încercat să-ţi demonstrez cât de mult te iubeam, n-am reuşit să obţin de la tine nici a suta parte din dragostea pe care i-o purtai ei!

— Şi de atâţia ani, trăieşti cu certitudinea asta?

Eşti convinsă că o prefer pe Helen? întrebă cu tristeţe domnul L'Anjeau.

— Da… Şi n-am înţeles niciodată de ce.

— Oh! Susanne, murmură tatăl său cu o voce abia auzită. Nu mi-aş fi imaginat niciodată să existe o asemenea neînţelegere între noi! Este adevărat că am protejat-o mai mult decât pe tine, dar niciodată n-am iubit-o mai mult. Este absolut fals ce spui!

— Dar atunci, de ce o răsfăţai atâta?

— Ca s-o apăr! Familia L'Anjeau a fost întotdeauna mândră de strămoşii ei, generaţii autentice de creoli. Când bunica ta s-a măritat cu un biet norvegian, a fost ţinta dispreţului tuturor.

— Ca şi mama lui Bart?

— Exact! Din fericire, mama ta s-a născut cu toate caracteristicile creole, cu părul negru, pielea măslinie, şi până la urmă au acceptat-o. Dar când s-a născut Helen, blondă cu ochi albaştri că ai bunicului său, am vrut s-o ferim să sufere.

— În timp ce eu, brunetă fiind, nu riscam nimic… Aşa este?

— Da… nu-i chiar atât de complicat. Dar asta n-are nimic de-a face cu dragostea pe care v-o purtam amândurora. Vă iubim la fel pe amândouă!

Susanne îşi privea tatăl ca şi cum îl vedea pentru prima oară. Se simţea mai aproape de el ca niciodată. Această explicaţie simplă îi alunga resentimentele de o viaţă faţă de sora ei. Tocmai înţelesese că ea, Susanne, fusese considerată în siguranţă în sânul familiei. Pe când Helen, fără să ştie, mergea pe o gheaţă subţire care risca în orice clipă să se rupă şi să se prăbuşească în abisurile umilinţei.

Aceasta fu şi lovitura de graţie adusă speranţei ei că va mai putea să-l păstreze pe Bart. Helen trebuia scutită de ruşinea de a aduce pe lume un copil nelegitim. Toată familia ar arăta-o cu degetul, mulţumită să aibă dovada a ce aşteptaseră din partea ei.

— Sunt obosită, zise Susanne, ridicându-se.

Se duse să-şi îmbrăţişeze tatăl, bâigui un „noapte bună” şi se repezi în camera ei. Se aruncă pe pat şi începu să plângă.

„Oh, Bart, Bart! De ce trebuie ca lucrurile să meargă atât de rău? De ce?

Tu eşti tot ce dă sens vieţii mele, şi trebuie să renunţ la tine pentru totdeauna!”

Capitolul 11

— Va trebui să te însori cu Helen! spuse Susanne suspinând.

Îşi scoase inelul de pe deget şi i-l puse în palmă.

— Este o capcană! făcu Bart furios. Ştii foarte bine că este ultimul lucru la care recurge o femeie atunci când îi scapă un bărbat, acela de a pretinde că este însărcinată!

Ochii lui negri aruncau fulgere.

— Dar doctorul a confirmat! Oricât de îngrozitor ar fi pentru mine, nu pot totuşi să mă mărit cu tine în timp ce sora mea îţi poartă copilul. Ar fi prea nedrept!

Susanne repetase de multe ori discursul pe care i-l va ţine lui Bart la întoarcere, şi care îi va distruge viaţa pentru totdeauna. N-o făcuse imediat, vrând în mod egoist să se mai bucure de câteva momente de fericire alături de el. îl lăsase chiar s-o sărute pătimaş şi se abandonase în braţele lui plângând. Nu avea însă puterea să-i ascundă adevărul multă vreme.

Îi povesti în amănunt ce se întâmplase, sperând încă în adâncul inimii, dar fără să creadă, că nimic din toate astea nu era adevărat.

— Minte! strigă Bart. N-am atins-o în viaţa mea!

— Aş vrea să te cred! spuse Susanne printre lacrimi. Dar nu putem nega faptele!

— De ce alegi s-o crezi pe Helen mai degrabă decât pe mine? întrebă Bart, furios.

— Pentru că este într-adevăr însărcinată!

Îl implora pe Bart, singurul bărbat pe care-l iubise vreodată, să se căsătorească cu sora ei! Lacrimi de durere îi şiroiau pe obraji.

Stăteau amândoi în maşină, în faţa casei Susannei. Seara ar fi putut să fie minunată, cu soarele care dispărea încet la orizont, în timp ce briza răcoroasă începea să adie. Ca întotdeauna la început de toamnă, o pânză suţire de ceaţă se ridica dinspre ţărm şi se întindea apoi peste tot ţinutul. Dar Susanne nu mai era sensibilă decât la povara care-i apăsa inima.

— O să-i spun câteva cuvinte, ţicnitei de soră-ta!

bombăni Bart.

— Se întoarce abia mâine. S-a dus să-şi petreacă noaptea la o prietenă. Avea nevoie să se îndepărteze de acest loc ca să-şi revină. Povestea asta ne-a dat peste cap pe amândouă. Aş da orice ca toate acestea să nu se fi întâmplat! Dar acum nu se mai poate face nimic…

Deschise portiera şi, fără să mai privească înapoi, se repezi spre casă.

— Susanne! o strigă Bart de mai multe ori.

Trebui să-şi folosească tot curajul pentru a nu se întoarce. Intră în casă şi alergă să se arunce pe pat, unde îşi vărsă toată disperarea. Nu se mai opri din plâns, gândindu-se la această oribilă întorsătură care-i smulgea de lângă ea bărbatul care ar fi trebuit să fie al ei.

A doua zi dimineaţă, cineva bătu la uşă. Susanne se duse să deschidă. Dar nu era Bart, aşa cum se aşteptase, ci Howard.

— Oh! exclamă ea. Helen nu este acasă!

Se întrebă brusc cum va reacţiona Howard la vestea căsătoriei Hellenei cu Bart. Ce păcat! Un bărbat atât de bun…

— Nu pe Helen am venit s-o văd, ci pe tine.

Părea grav, tras la faţă.

— Pe mine?

— Da. Pot să intru?

— Fireşte!

Se aşezară unul în faţa celuilalt. Howard rămase tăcut o vreme.

— Spune-mi, Susanne. Ai vreo idee despre ceea ce se întâmplă?

— Ce vrei să spui?

— Ce a păţit Helen?

Susanne îşi simţi brusc palmele umede. Se şterse pe şortul de blugi. Bineînţeles că ştia ce păţise Helen. Dar nu era răspunzătoare de asta.

— Nu înţeleg.

— De câtva timp, este atât de bizară! mai întâi nu mai vrea să mă vadă. Ştii acum sentimentele mele pentru ea, Susanne. Nu pot să renunţ, pur şi simplu la ea. Am încercat să-i vorbesc, să aflu ce s-a întâmplat. Apoi mi-a spus că se va căsători cu Bart! Dar tu eşti logodită cu Bart!

— Am fost! îl corectă ea, arătându-i mâna pe care nu se mai afla inelul.

Nu putea să spună mai mult fără să înceapă să plângă.

— Susanne! Ce s-a întâmplat? Totul mergea atât de bine între mine şi Helen!

În faţa insistenţei şi îngrijorării lui Howard, Susanne se dezmetici brusc. Avu ca o străfulgerare.

De când Bart anunţase logodna lor, Helen şi Howard fuseseră mereu împreună. La urma urmei, nimic nu era mai firesc dacă, pentru a se consola fiecare de dezamăgirea lui, avuseseră o legătură! Cum de nu se gândise mai devreme?

Fără îndoială, fusese prea tulburată ca să mai gândească...

Fu cuprinsă brusc de o nouă speranţă. Poate că Bart îi spusese adevărul? În cazul acesta, copilul ar putea fi al lui Howard şi nu al lui Bart? îşi cunoştea prea bine sora pentru a şti că era absolut în stare să se folosească de sarcină pentru a pune mâna iarăşi pe Bart...

Vocea lui Howard ajungea până la ea ca într-un vis.

— Ţi-a spus ceva în legătură cu mine? Ţi-a explicat de ce se poartă aşa rece cu mine? Aş face orice pentru ea ca să se întoarcă la mine! Dar este foarte greu, nici măcar nu ştiu ce-mi reproşează!

— O să... vorbesc cu ea, Howard!

— Mulţumesc, Susanne. Ştiam că pot conta pe tine!

După plecarea lui, Susanne încercă să facă un plan de acţiune. Trebuia să-i spună totul lui Bart, sau să aibă

mai întâi o explicaţie cu Helen? Nu! Era încă în stare să nege şi să susţină că este copilul lui Bart.

Până la urmă, îi telefonă lui Bart. După cinci minute, veni la ea. Îi spuse câteva cuvinte despre supoziţiile ei în legătură cu Helen şi Howard.

— Nu sunt doar supoziţii, este o certitudine, spuse el cu voce caldă. Dacă în loc s-o crezi pe sora ta m-ai fi crezut pe mine, toate discuţiile astea n-ar fi mai avut loc. Acum însă, o să-ţi dovedesc că nu este copilul meu. Este imposibil. Ţi-am mai spus că n-am atins-o. Şi să nu-mi mai pui vreodată cuvântul la îndoială!

Făcu câţiva paşi prin încăpere.

— Acum, vom da la iveală adevărul! Şi ştiu cum vom face! Cheam-o pe sora ta. Spune-i că m-am întors şi vreau să-i vorbesc.

Susanne se supuse şi la puţin timp după aceea, Helen era împreună cu ei în salon, cu ochii ei albaştri umezi şi larg deschişi.

— Oh, Bart! sunt fericită că te-ai întors! Ţi-a spus Susanne ceva…

— Da.

— Îţi mulţumesc, Susanne. Bart, îmi pare sincer rău de ceea ce s-a întâmplat, dar…

— Încetează, Helen! zise Bart aspru. Poţi să încetezi să mai joci teatru!

— În legătură cu ce?

— Cu sarcina ta!

— Dar este adevărat! Susanne îmi este martoră! A venit cu mine la doctor, a vorbit cu el!

— Şi eu, zise Bart.

— Atunci, ştii bine că spun adevărul!

— Da, ştiu că eşti însărcinată. Dar adevărul se termină aici. Copilul acesta este al lui Howard! Doctorul mi-a spus că eşti însărcinată doar de câteva săptămâni, şi călătoria noastră la Bâton Rouge a fost mult mai de mult.

Este deci imposibil ca acest copil să fie al meu.

Helen îi privi pe rând pe Susanne şi pe Bart. Îşi trecu nervoasă limba peste buzele uscate. Privirea i se întunecă.

Susanne stătea încordată pe scaunul ei. Părea că timpul se oprise în loc. Tot viitorul ei depindea acum de ceea ce va spune sora ei. îi aşteptă răspunsul cu un amestec de nelinişte şi nerăbdare.

Roşie la faţă de furie, cu buzele tremurând, sora ei nu-şi găsea locul.

— Este adevărat, nu-i aşa? insistă Bart. Recunoaşte!

Helen rămase tăcută, dar o lacrimă începu să i se prelingă pe obraz. În sfârşit, spuse încet:

— Eram atât de disperată că te voi pierde, încât eram gata să fac orice numai ca să te oblig să te căsătoreşti cu mine. La un moment dat, m-ai fi iubit iarăşi la fel ca înainte…

Ca şi cum dintr-odată lumea s-ar fi repus în mişcare, Susanne îl văzu pe Bart sprijinindu-se de ea şi luându-i mâinile.

Cu ochii plini de lacrimi şi de fericire, Susanne ridică spre el o privire radioasă.

— Oh, Bart! Cum am putut să fiu atât de proastă şi să am încredere în Helen? Dar când doctorul mi-a confirmat că este însărcinată, nu m-am mai gândit la nimic.

Nici măcar nu l-am întrebat ce vârstă are sarcina. Noroc că ai fost mai deştept decât mine!

Bart începu să râdă şi dădu din cap.

— Ştii, am jucat mult pocher în viaţa mea. Sunt obişnuit să văd cacealmale!

— Despre ce cacealmale vorbeşti? întrebă Helen.

— Niciun doctor nu dă asemenea informaţii decât dacă este autorizat oficial de pacienta sa…

— Vrei… vrei să spui…

— Că n-am fost niciodată la doctorul tău! Tu eşti singura care ştii de când eşti însărcinată!

— Nu trebuia să faci asta, Helen, spuse Susanne. Când mă gândesc la băiatul acela minunat care nu-şi doreşte decât să te ia de soţie! Howard este înnebunit după tine, ştii?

Cu obrajii stacojii de furie, Helen le aruncă o privire ucigaşă şi ieşi din cameră trântind uşa.

— Nu… nu înţeleg, spuse Susanne, epuizată de toate aceste emoţii. Din moment ce ştiaţi amândoi că acest copil nu poate fi al vostru, ce spera să obţină jucând această comedie?

— Mi se pare destul de limpede. A crezut probabil că făcându-te să te îndoieşti de mine, va reuşi să ne despartă. Trebuie să fi fost convinsă că eram încă sensibil la farmecele ei şi că putea să se folosească de ele pentru a mă face să-mi fie milă de ea şi s-o iau de soţie. Era un plan destul de nechibzuit, dar ştii la fel de bine ca şi mine cât de mult îi plac Hellenei situaţiile teatrale. Era în stare să se agaţe de orice…

Două zile mai târziu, familia afla cu stupoare că Helen şi Howard se căsătoriseră în secret.

— Crezi că vor fi fericiţi? întrebă Susanne.

— Bineînţeles! afirmă Bart. Howard este un bărbat serios şi cumsecade, aşa cum îi convine Hellenei… Şi acest copil… este probabil exact ce-i trebuie pentru a se ocupa şi de altcineva decât de ea însăşi.

— Probabil că vor trece prin momente dificile, zise Susanne. Dar sper că, până la urmă, va fi bine.

— În general, maternitatea are darul să trezească la femei tot ce are mai bun în ea… Vrei să încerci şi tu? întrebă Bart, aruncându-i o privire maliţioasă.

Susanne roşi.

— Poate… Dar sunt deja mamă! Nu uita de Andy…

Bart îşi pocni degetele.

— Andy! Trebuie să mă duc să-l iau de la şcoală.

De îndată ce fură toţi trei în maşină, Susanne îl linişti

imediat pe Andy:

— De data aceasta, chiar voi deveni mama ta!

— Super! exclamă el cu un zâmbet larg. Şi Biscuit? Va deveni fratele meu!

Începură cu toţii să râdă.

— Cam aşa! răspunse Susanne. În orice caz, vom face parte din aceeaşi familie!

Bart opri maşina în faţa casei familiei L'Anjeau.

— Acum, şterge-o, îi spuse el fiului său, du-te la doamna L'Anjeau. În după-amiaza asta, ea se va ocupa de tine. Susanne şi cu mine trebuie să ne ocupăm de pregătirile pentru nuntă.

Andy nu mai aşteptă şi o şterse spre casă.

— Acum, trebuie să terminăm o treabă care a rămas în suspensie, spuse el.

O luă spre docuri şi opri maşina în dreptul unei bărci. Licărirea maliţioasă care strălucea în ochii lui îi trăda îndeajuns intenţiile.

— Nu înainte de nuntă, Bart Stone! protestă Susanne în timp ce el o ajuta să urce la bord.

— Mi se părea totuşi că un mic „apetitiv" ar fi fost potrivit... Îţi este cumva frică de tine când eşti cu mine?

— Ştii bine că da! răspunse ea zâmbind şi abandonându-se în braţele lui.

Apusul de soare iriza reflexe roz peste apele albastre ale mării, în timp ce „Helanne" se îndepărta încet de golf.

Sfârşit